AGATHA CHRISTIE

AGATHA CHRISTIE

„CĂRŢILE PE MASĂ”

PREFAŢA AUTORULUI.

Pentru mulţi cititori, un roman poliţist se aseamănă cu plecarea unei mari curse de cai, cu mulţi participanţi. Fiecare jucător cumpără un buletin, mizând pe calul favorit. Orice s-ar întâmpla pe drum, câştigătorul este în cea mai mare parte a timpului un outsider. Dibuiţi persoana cea mai puţin bănuită de a fi comis crima şi, nouăzeci la sută, veţi câştiga.

Intenţia mea, nefiind de a-i descuraja pe cititori de la început, prefer să-i avertizez din capul locului că acest roman nu e în genul acesta.

Nu sunt decât patru bănuiţi şi fiecare din ei, date fiind împrejurările, ar fi putu comite crima. Dacă elementul surpriză e oarecum micşorat, în schimb pentru toate patru personajele va fi aceeaşi curiozitate, toţi având câte. O crimă pe conştiinţă, şi fiecare fiind capabil să comită alta. Prezint patru criminali de tipuri diferite: fiecare din ei are un motiv personal, care-l împinge spre crimă şi fiecare are metoda sa. În concluzie, soluţia va trebui să fie, ca atare pur psihologică, ceea ce nu răpeşte câtuşi de puţin din interesul problemei, căci ceea ce interesează mai presus de orice aici, este mentalitatea ucigaşului.

În sprijinul celor de mai sus, trebuie să adaug că această afacere, a pasionat mai mult ca oricare alta pe Hercule Poirot. Dar când a povestit-o prietenului meu, colonelul Hastings, acesta a găsit-o plicticoasă.

Care va fi părerea cititorilor? Iată întrebarea ce mi o pun.

CAP. I

— Scumpul meu domn Poirot! Spuse o voce dulce şi prefăcută, o voce cu intonaţii studiate, lipsită de impulsivitate şi spontaneitate.

Hercule Poirot se întoarse şi salută, strângând politicos tnâna interlocutorului său.

În privirea detectivului belgian, apăru o expresie neobişnuită.

S-ar fi spus că întâlnirea aceasta neaşteptată, deştepta în el o emoţie de o rară calitate.

— Scumpul meu doma Shaitana! Răspunse el.

Amândoi făcură o pauză, ca doi duelişti care se pregătesc de atac. Erau înconjuraţi de un elegant public londonez care murmura: Încântător, admirabil!

— Sunt adevărate minuni, nu-i aşa?

Acestea se petreceau la Expoziţia Tahachenior de la Wessex-House, la Londra. Preţul de intrare: o guinee, în beneficiul spitalelor londoneze.

Domnule, reluă Shaitana, e o plăcere să vă întâlnesc, În acest moment nu e nici un amator de spânzurătoare sau de ghilotină E oare sezonul mort în lumea crimei? Sau trebuie să se comită vreun furt aici, azi după amiază? M-ar distra enorm, eventualitatea aceasta.

— V-ai domnule, răspunse Poirot, mă plimb pe-aici ca orice burghez cumsecade.

O clipă, atenţia domnului Shaitana fu prinsă de apariţia unei încântătoare fete, având pe-o parte a capului între bucle, trei cornuri ale abundenţei din pai. Domnul Shaitana se repezi înaintea ei:

— Scumpă prietenă, de ce n-ai venit la mine la magnifica mea recepţie? Am avut o mulţime de lume necunoscută, o femeie chiar m-a întrebat: „Ce mai faci?”. Şi a adăugat: „La revedere şi mulţumesc!”. Săraca, probabil că era de la ţară. In timp ce încântătoarea persoană răspundea aşa cum se cuvine, Poirot observă frumosul ornament care umbrea buza, supenoară a d-lui Shaitana.

O mustaţă frumoasă… O foarte frumoasă mustaţă, poate unica în Londra comparabilă cu aceea a d-lul Herculo Poirot.

— Nu-l chiar la fel de stufoasă ca a mea, îşi spuse detectivul hotărât, nu-i ca a mea, dar tot atrage atenţia.

Întreaga persoană a d-lui Shaitana atrăgea atenţia şi pe bună dreptate. Se silea s-o tacă pe Mefisto. Înalt şi subţire, cu faţa lungă şi melancolică, sprâncenele foarte negre şi accentuate, el arbora o mustaţă cu vârfurile ridicate în sus prin cosmetice.

Hainele sale, de o tăietură elegantă, adevărate opere de artă, produceau o impresie bizară.

Orice englez cumsecade, simţea pofta să-i dea un picior undeva. Şi văzându-l totdeauna bărbaţii spuneau:

Iată-l pe Shaitana, veneticul ăsta blestemat!

Dar soţiile, fiicele, surorile, mătuşile, mamele şi chiar bunicele lor, spuneau:

— Oh! Ştii, scumpa mea. E un tip îngrozitor. Dar bogat şi primeşte atât de bine!

Totdeauna avea pregătită câte o istorie amuzantă şi deochiată, despre alţii.

Nimeni nu ar fi putut spune dacă dl. Shaitana era argentinian, portughez, grec, sau dacă aparţinea altei naţionalităţi demne de dispreţul oricărui insular britanic.

Trei fapte erau sigure.

Trăia într-un lux uimitor, într un superb apartament din Jark Lane.

Dădea recepţii strălucite: mari serate, dineuri intime, macabre, respectabile sau pur şi simplu excentrice. Înspăimânta puţin pe toată lumea.

De ce semăna astfel groaza? Imposibil de explicat în termeni precişi. Lăsa impresia că ştie o mulţime de lucruri despre fiecare. De altfel, poseda un deosebit simţ al umorului.

Toţi cei ce-l cunoşteau, preferau să nu se ia la ceartă cu el.

În după amiaza aceasta, dl. Shaitana se distra tachinându-l pe micul detectiv cu înfăţişare ridicolă, Hercule Polrot.

— Va să zică, domnule Poirot, chiar şi-un poliţist are nevoie de distracţie. Studiaţi arta în vacanţă?

Poirot surâse cu amabilitate.

— Constat, spuse el, că şi dv. Aţi împrumutat trei tabachere la această expoziţie.

Dl. Shaitana făcu un gest vag.

— Eh! Nişte mici bibelouri. Trebuie să vii într-o zi pe la mine d-le Poirot. O să vezi lucruri interesante. Eu nu am preferinţă pentru o epocă, sau o categorie specială de obiecte.

— Aveţi gusturi catolice, făcu Poirot surâzând.

— Chiar aşa e.

Brusc, pupilele d-lul Shaitana aruncară scântei, colţurile buzelor se ridicară într-un rânjet, şi sprâncenele sale desenară un unghi fantastic.

— Aş putea să vă arăt chiar câteva specialităţi în legătură cu profesiunea dumitale, domnule Poirot.

— Aveţi un „Muzeu negru” personal?

— Eh!

— Dl. Shaitana îşi pocni degetele cu dispreţ.

— Ceaşca din care a băut asasinul din Brighton, pantofii unui celebru hoţ de buzunare… Copilării absurde! Cu mărunţişuri deacestea nu mă încurc. Nu colecţionez decât piese rare – Şi ce înţelegeţi dv. Prin „piese rare” ale criminologiei, din punct de vedere artistic?

D. Shaitana se aplecă înainte şi puse două degete pe umărul Iui Poirot. Cuvintele le pronunţa cu un şuierat teatral:

— Oameni care au comis crime, domnule Poirot. Detectivul îşi încreţi uşor fruntea.

— Ah! Vă uimesc, exclamă dl. Shaitana.

Scumpul meu prieten, dumneata şi cu mine întrevedem fenomenele acestea, sub un unghi diametral opus.

Pentru dumneata, o crimă este chestie de obişnuinţa un asasin, o anchetă, o piesă convingătoare, şi ca încheiere căci dumneata eşti foarte priceput, un vinovat. Atare banalităţi, pe mine mă lasă indiferent. Cel care se lasă prins e un incapabil, un asasin de duzină, care nu mă interesează deloc.

Nu, eu mă preocup de punctul de vedere artistic şi nu de excepţii.

— Excepţiile? Repetă Poirot.

— Da, dragul meu, cei care nu se lasă prinşi, şireţii, cel care reuşesc. Asasinii care nu se sinchisesc nici de cea mai mică bănuială.

Trebuie să recunoşti că e amuzant.

— Eu aş fi întrebuinţat cu totul alt adjectiv…

— Am o idee! Exclamă Shaitana, fără să-i dea atenţie lui Poirot. Dacă aş organiza un mic dineu… Un dineu ca să-ţi prezint specimenele mele? Hotărât lucru, proiectul acesta mi se pare foarte amuzant. Cum de nu m-am gândit mai de mult la el?

Da, da, văd de pe acum scena… Exact. Acordă-mi puţin timp. Să zicem săptămâna viitoare. Eşti liber? Ce zi ţi-ar conveni?

— Oricare zi din săptămâna viitoare îmi convine, spuse Poirot înclinându-se politicos.

— Foarte bine… Atunci vineri. Vineri şaptesprezece. O clipă, să-mi trec data în agendă. Ideea aceasta mă încântă.

— N-aş putea afirma acelaşi lucru, murmură Poirot. Nu că nu mi-ar face plăcere invitaţia dv… nu., nu…

Shaitana îl întrerupse.

— Cred că mai degrabă aceasta îţi răneşte mentalitatea d-tale de burghez. Scumpul meu, eliberează-te măcar odată, de mentalitatea aceasta strâmtă de poliţist Poirot răspunse rar:

— E foarte adevărat că atitudinea mea în faţa crimei, este aceea a unui adevărat burghez.

— Şi de ce, scumpul meu? Evident, când e vorba de o afacere stupidă, însângerată capabilă să-ţi provoace desgust… Atunci, îţi împărtăşesc sentimentele. Dar o crimă, poate fi executată cu virtuozitate, de un adevărat artist.

— Sunt de aceiaşi părere.

— Şi atunci? Întrebă dl. Shaitana.

— Artistul dv. Nu e totuşi mai puţin, un asasin.

— Dar, scumpul meu domn Poirot, perfecţiunea actului justifică aproape fapta autorului. Omule lipsit de imaginaţie, nu te gândeşti decât să arestezi criminalul, săi pui cătuşele, să-1 bagi la închisoare şi la nevoie săi atârni laţul de gât. După umila mea părere, un asasin abil ar trebui să primească pensie de la stat şi să fie invitat la dineurile oamenilor subţiri.

Poirot dădu din umeri.

— Oh! Nu sunt chiar aşa de insensibil cum credeţi, faţă cu arta crimei. Pe asasinul perfect, îl admir. Dar, e ca şi cum aş admira un tigru. Îl contemplu dincolo de gratii şi mă păzesc să intru în cuşcă, numai dacă nu mi-o impune datoria. Căci, amintiţi-vă domnule Shaitana, tigrul e periculos…

D. Shaitana isbucni în râs.

— Înţeleg. Şi asasinul…

— Poate ucide, completă Poirot cu voce gravă.

— Atunci nu vrei să vii să-mi vezi colecţia mea de… Tigri?

— Dimpotrivă, aş fi încântat.

— Ce bravură!

— Mă înţelegeţi greşit, d-le Shaitana. Cuvintele mele nu cuprind decât un avertisment.

Vreţi cu orice preţ să găsesc amuzantă ideea dv. De a vedea o colecţie de asasini.

— În fine, vă răspund că „amuzant” nu e cuvântul just: potrivit ar fi „periculos”.

— După mine, d-le Shaitana, martora dv. E destul de primejdioasă.

Dl. Shaitana izbucni într-un râs mefistofelic şi spuse:

— Deci, pot conta pe d-ta pe vineri şi Poirot se înclină politicos – Voi veni. O mie de rnulţumiri.

— Voi organiza o mică serbare, murmură Shaitana. Vă rog să veniţi exact la ora opt.

Poirot îl privi în timp ce se îndepărta. Dădu încet din cap, cu un aer gânditor.

CAP. II
UN DINEU LA DL. SHAITANA

Uşa apartamentului d-lui Shaitana, se deschise fără zgomot. Un maitre d'hotel cu înfăţişare distinsă deschise uşa lui Poirot. Apoi o închise cu discreţie, abil, luă pardesiul şi pălăria invitatului.

Cu voce slabă şi fără expresie, îl întreabă:

— Pe cine să anunţ, vă rog?

— Dl. Hercule Poirot.

Un murmur de voci străbătu în vestibul când maitre d'hotel deschise uşa şi anunţă:

— Dl. Hercule Poirot.

Dl Shaitana, cu un pahar cu sherry în mână, ieşi înaintea detectivului. Ca de obicei, era îmbrăcat cu eleganţă. În seara aceasta, mai mult ca de obicei, avea aspectul său mefistofelic şi linia batjocoritoare a sprincenelor era şi mai accentuată.

— Îmi daţi voie să vă prezint… O cunoaşteţi pe dna Oliver.

Dl. Shaitana, păru foarte încântat de surprinderea d-ul Poirot.

D-na Ariana Oliver era celebră printre autorii de romane poliţiste şi istorii senzaţionale.

Ia scrisese o mulţime de lucrări în care, îndeosebi gramatica era pusă la încercări grele despre aptitudinea de a fi criminal şi despre faimoasele crime pasionale, asasinatul din dragoste şi asasinatul din lăcomie.

Ca o feministă convinsă. De îndată ce o crimă mai importantă umplea coloanele ziarelor, erai sigur că vei găsi

un interviu cu d-na Oliver, în care aceasta spunea totdeauna:

Ah! Dacă ar conduce o femeie Scotland Yardul". Ar avea o credinţă de neclintit în intuiţia feminină.

În fond, era o persoană simpatică, de o vârstă mijlocie, frumoasă, dar fără a fi luxoasă. Avea ochi mari, umeri frumoşi şi un păr cenuşiu, pentru care era mereu în căutarea unei coafuri adecvate.

Într-o zi, ea părea un ciorap albastru, cu fruntea ei complet descoperită şi părul strâns la ceafă într-un mare coc.

A doua zi însă, o vedeai pieptănată ca o fetiţă sau cu tot capul numai bucle uşor în dezordine. În seara aceea; d-na Oliver purta coc.

Cu o voce plăcută de bas, ea îl salută pe Poirot, a cărui cunoştinţă o făcuse la un banchet literar.

— Îmi daţi voie să vă prezint pe şeful poliţiei, dl. Battle, pe care probabil însă că-l cunoaşteţi, adăuga dl. Shaitana.

Un bărbat foarte viguros, cu trăsăturile aspre, le ieşi în cale. Privindu-l pe dl. Battle, aveai impresia ca faţa sa fusese sculptată din lemnul unui vas de război.

Şeful poliţiei Battle, se spunea, era unul din cei mai buni copoi ai Scotland Yardului.

Ii plăcea însă să arboreze totdeauna o aparenţă stângace, de stupid aproape

— Îl cunosc pe dl. Poirot, spuse el. Figura sa de lemn se încreţi pentru o clipă într-un surâs, după care îşi reluă aspectul inexpresiv.

— Colonelul Race, continuă dl. Shaitana.

Poirot nu-l întâlnise încă pe colonelul Race, dar avea fizionomia tipului acela frumos cam de cincizeci de ani, cu chipul bronzat, care se găsea de obicei Ia câte un avanpost al Imperiului.

Serviciul Secret e un termen melodramatic, dar pentru profani, indică destul de exact natura şi întinderea activităţii colonelului Race.

În prezent, Poirot înţelese şi aprecie simţul umorului pe care-l avea gazda sa.

— Ceilalţi Invitaţi sunt în întârziere, spuse dl. Shaitana.

Dar poate e din vina mea. Cred că le-am spus să vină la orele opt şi un sfert.

În clipa aceea, uşa se deschise şi maitre d'hotelul anunţi)

— Doctorul Roberts.

Numitul personaj intră, arătând aerul grăbit al unul doctor faţă de bolnavii săi.

Era un bărbat jovial. Negricios şi de-o vârstă mijlocie. Caracteristice: ochii mici din care clipea mereu, o uşoară calviţie, tendinţă spre îngrăşare şi înfăţişarea de doctor bine spălat şi desinfectat.

Manierele lui alese, îţi inspirau încredere. Simţeai că diagnosticul său va fi exact şi tratamentul indicat, agreabil şi folositor…

„Puţină şampanie pentru ca să fie mai plăcută convalescenţa”, în rezumat, un om de lume.

— Nu cumva am întârziat? Întreabă el surâzând.

Îi strânse mâna gazdei sale şi fu prezentat celorlalţi invitaţi. Păru în special încântat de a fi făcut cunoştinţă cu Battle.

— Nu eşti dumneata unul din stâlpii Scotland-Yardului? Foarte interesant! Ar trebui să nu te plictisesc cu chestiile astea, dar nu mă pot abţine. Totdeauna m-au pasionat afacerile criminale. Poate nu-i prea recomandabil pentru un doctor. Dar mă feresc şi pomenesc aceasta, clienţilor mei prea impresionabili. Ha! Râa!

Uşa se deschise din nou.

— D-na Lorrimer.

D-na Lorrimer era o femeie cam de 60 de ani. Elegant îmbrăcată, ea avea trăsături frumoase, părul gri admirabil coafat, o voce limpede şi pătrunzătoare.

— Sper că nu sunt în întârziere, spuse ea înaintând spre gazda sa. Apoi se întoarse să-l salute pe d-nul Roberts, pe care-l cunoştea de mai demult.

Maitre d'hotelul, continuă să anunţe:

— Maiorul Despard.

Maiorul Despard, bărbat frumos, foarte zvelt, avea o cicatrice uşoară la tâmplă. După ce fu prezentat, se apropie de colonelul Race şi începură să vorbească despre sport.

— Miss Meredith.

Intră o fată tânără, cam de 20 de ani. De înălţime mijlocie, toarte drăguţă, părul căzând în bucle castanii îi acoperea ceafa; avea ochi mari cenuşii şi nu era deloc fardată. Ea vorbea încet, cu o voce timidă.

— Oh! Dumnezeule? Eu sunt ultima? Exclamă ea, Dl. Shaitana îi întinse un pahar de sherry, făcându-i un compliment plin de galanterie.

Foarte strict când era vorba de etichetă. Îi plăcea să facă prezentări cât mai ceremonioase.

O lăsă pe Miss Meredith să-şi bea sherry-ul, în compania lui Poirot.

— Prietenul nostru respectă uzanţele, observa detectivul cu un surâs.

Tânăra fată aprobă:!

— Constat că azi, oamenii trec cu vederea prezentările. Se mulţumesc să spună: „Nădăjduiesc că cunoaşteţi pe toată lumea”. Câteodată nu e prea plăcut, dar în orice caz toate formalităţile acestea sunt un adevărat supliciu.

Ezită o clipă şi reluă:

— Femeia aceea e d-na Oliver, scriitoarea?

D-na Oliver vorbea cu d-l Robert şi vocea el se auzi clar:

— Inutil să negi innuiţia feminină, doctore femeile presimt o muţime de lucruri.

Uitând cum era pieptănată, voi să-şi ridice buclele de pe frunte şi apoi, cu uimire, constată că avea coc.

— Da, e d-na Oliver, răspunse Poirot

— Aceea care a scris Cadavrul din Biblioteca? Chiar ea.

Miss Meredith încruntă sprâncenele.

— Şi bărbatul acela cu figura de lemn… Dl. Shaitana mi I-a prezentat ca şeful poliţiei

— Ba da, al Scotland Yardului.
— Şi d-ta?
— Eu? I
— Vă cunosc foarte bine domnule Poirot. D-ta al descoperit misterul crimelor A. B. C.
— Domnişoară, mă faceţi să roşesc.
Miss Meredith îşi apropie sprâncenele una de alta.
— Dl. Shaitana… Începu ea şi se opri brusc. Poirot îi veni în ajutor.
— Nu s-ar spune-că are o adevărată predilecţie pentru crime. Fără îndoială, dorinţa sa este să discutăm despre acest subiect. Priviţi-i pe d-na Oliver şi d-l Roberts. Fără îndoială că în acest moment ei discută despre otrăvurile care nu lasă nici o urmă.
Miss Meredith scoase un suspin uşor.
— Ce om ciudat!
— Doctorul Roberts?
— Nu, dl. Shaitana.
Ea se cutremură şi adăugă:
— Are în el ceva înspăimântător. Niciodată nu ştii ce are de gând. Plăcerile lui trebuie să fie crude.
— Ca vânătoarea de vulpi, de pildă? Miss Meredith îi privi plină de reproşuri.
— Nu… Mă gândesc la ceva mai oriental.
— Probabil îi plac torturile, sugeră Poirot.
— Omul acesta nu-mi place deloc, mărturisi Miss Meredith cu o voce înceată.
— Dineul său vă va place totuşi, o asigură Poirot. Are un bucătar excelent.
Ea îl privi cu un aer de neîncredere şi apoi isbucni în râs.
— Sunteţi plin de indulgenţă domnule Poirot.
— De ce nu
— Toţi oamenii celebri mă intimidează.
— Nu vă intimidaţi domnişoară… Dimpotrivă, profitaţi de ocazie şi scoateţi din poşetă stiloul şi carnetul de autografe.

— In ceea ce mă priveşte, crimele nu mă prea pasionează! Şi nici nu cred că femeile se pot interesa de atare istorii Totdeauna bărbaţii sunt cei care devorează romanele poliţiste.

Hercule Poirot oftă cu prefăcătorie.

— Vai! Ce n-aş da ieu acum să fiu măcar pentru o clipă, actor de cinema, chiar cea din urmă vedetă.

Maitre d'hotelul deschise larg uşile anunţând:

— Dineul e servit.

Pronosticurile lui Poirot se adeveriră întocmai. Dineul fu delicios şi servit la perfecţie. Lumină difuză, panouri de stejar lustruit, strălucire albăstruie de sticlă de Islanda. În lumina slabă la celălalt capăt al mesei, dl. Shaitana părea şi mai diabolic ca de obicei.

În cuvinte alese, se rugă să fie iertat pentru faptul că nu invitase un număr egal de oaspeţi de ambele sexe.

La dreapta sa se afla d-na Lorrimer, iar la stânga sa, d-na Oliver. Miss Meredith se afla între şeful de poliţie Battle şi maiorul Despard. Poirot între d-na Lorrimer şi d-l Roberts.

Acesta-i spuse lui Poirot în glumă.

— Sper că n-o să vi se permită să acaparaţi toată seara, singura domnişoară prezentă. Dvs. Francezii nu prea pierdeţi timpul, nu-i aşa?

— Aflaţi că sunt belgian, rectifică Poirot.

— Ce are a face? E tot una, când e vorba de femei. Părăsindu-şi aerul glumeţ, doctorul Roberts adoptă un ton profesional şi începu să vorbească despre ultimele descoperiri în domeniul tratamentului bolii somnului colonelului Race care se afla în faţa sa.

D-na Lorrimer se întoarse spre Boirot şi începu să-i vorbească despre noile piese de teatru. Părerile sale păreau documentate şi criticile sale obiective. Discuţia devie apoi în domeniul literaturii şi apoi în cel al politicii internaţionale. Poirot constată că vecina sa era o femeie foarte informată şi de o inteligenţă superioară.

De cealaltă parte a mesei, d-na Oliver îl întrebă pe maiorul Despard dacă nu cunoaşte o otravă extraordinară şi foarte rară.

— Ba da, currara.

— Domnul meu, aceasta e învechită. A fost folosită de sute de ori. Aş voi ceva inedit.

Maiorul Despard răspunse sec:

— Triburile primitive sunt cele mai demodate. Ele recurg la excelentele reţete, odinioară folosite de strămoşii lor.

— Aş fi crezut dimpotrivă, că ele continuă să inventeze noi fierturi de ierburi şi alte Ingrediente. Ce pleaşcă pentru exploratorii de odinioară! Întorşi acasă, puteau să scape de bătrânii unchi cu moşteniri, făcându-l să înghită cine ştie ce drog necunoscut.

— Mai degrabă le veţi găsi la oamenii civilizaţi, în laboratoarele moderne de pildă, spuse Despard. Culturi de microbi, în aparenţă Inofensivi şi care produc maladii mortale.

— Rafinamentele acestea ştiinţifice, n-ar fi pe placul cititorilor mei, spuse d-na Oliver.

E uşor să amesteci toate numirile astea ştiinţifice, stafl-lococi, streptococi, sau mai ştiu ce altceva. Secretara mea n-ar înţelege o boabă şi cititorii mei nici atâta.

Ce părere aveţi d-le Battle?

— In viaţa reală, doamnă Oliver, oamenii nu prea se sinchisesc de aceste subtilităţi, răspunse şeful poliţiei. De obicei toţi se opresc la arsenic, otrava aceasta de o întrebuinţare atât de comodă şi care se poate procura atât de uşor.

— Prostii, d-le Battle. Vorbiţi aşa fiindcă dv. Cel de la Scotland Yard nu descoperiţi decât o mică parte din crimele comise zilnic. Dacă aţi avea cel puţin o femeie…

— Dar avem…

— Da, femeile acelea agent, îngrozitoare, cu nişte căşti ridicole şi care necăjesc oamenii prin parcurL Vorbesc de o

femeie care să conducă, serviciul de cercetări criminale. Ea s-ar achita foarte bine de însărcinările sale.

— Femeile sunt foarte abile criminale, observă şeful poliţiei Battle. De obicei, dau dovadă de un remarcabil sânge rece şi de o măestrie extraordinară.

Dl. Shaitana schiţă un surâs:

— Dat fiind că otrava este arma favorită a femeilor, trebuie să existe pe lume o mulţime de otrăvitoare nebănuite

— Fără îndoială, aprobă d-na Oliver, servindu-se generos, cu o felie respectabilă de pateu.

— Deasemeni un doctor, are o mulţime de ocazii prielnice, continuă dl. Shaitana.

— Protestez! Strigă doctorul Roberts, râzând cu poftă. Când ne otrăvim pacienţii, o facem totdeauna din greşeală.

— Dacă aş vrea să comit o crimă… Începu dl. Shaitana.

— Aş proceda foarte simplu. In fiecare zi se produc tot felul de accidente: accidente de vânătoare, de pildă.

CAP. III.
O PARTIDA DE BRIDGE.

Când Invitaţii se reîntoarseră în salon, găsiră acolo o masă de bridge. Se servi cafeaua.

— Cine joacă bridge? Întrebă dl. Shaitana. D-na Lorrimer ştiu că joacă. Deasemeni doctorul Roberts. Dar d-ta Miss Meredith?

— Da joc, dar vă avertizez că nu ştiu prea bine.

— Perfect! Şi maiorul Despard. Bine. Jucaţi aici toţi patru?

— Minunat! Se va juca bridge îi şopti d-na Lorrimer lui Poirot. Mă înebunesc după jocul ăsta. Nu accept nici o Invitaţie la un dineu, dacă nu se termină cu bridge. Altfel, imediat adorm. Mi-e ruşine, dar ce să fac?

Traseră la sorţi partenerii d-nei Lorrimer îl căzu de parteneră Anne Meredith, împotriva maiorului Despard şi doctorului Roberts – Femeile împotriva bărbaţilor observă d-na Lorrimer aşezându-se pe scaun. Ea amestecă cu

îndemânare cărţile. Luăm cărţile albastre nu-i aşa? Pot juca cu ambele la fel de bine.

— Încercaţi să câştigaţi, spuse d-na Oliver, făcând apel la Instinctele ei feminine. Să arătăm bărbaţilor că nu totdeauna sunt cei mai tari.

— Vai de capul lor, spuse dl. Roberts amestecând celălalt pachet de cărţi, nu le mai rămâne nici o speranţă. Rândul dv. Domană Lorrimer.

Maiorul Despard se aşează încet pe scaun, cu ochii la 'Anne Mereduh, ca şi cum abia acum ar fi descoperit că e foarte drăguţă.

— Tăiaţi vă rog, ordonă d-na Lorrimer nerăbdătoare.

Scuzându-se pentru neatenţie, maiorul Despard taie pachetul de cărţi care i se întinsese.

D-na Lorrimer, dădu repede cărţile.

— In camera alăturată, se găseşte o altă masă de bridge, anunţă dl. Shaitana.

Se îndreaptă spre o uşă şi ceilalţi patru îl urmară într-un fumoar confortabil mobilat, unde aştepta o a 2-a masă de bridge.

— Să tragem locurile, propuse colonelul Race. Dl. Shaitana clătină din cap.

— Eu nu joc. Bridge-ul nu mă amuză de loc. Ceilalţi protestară, ameninţând că nu joacă fără el, dar până la urmă trebuiră să se resemneze: Poirot şi d-na Oliver împotriva lui Battle şi Race.

Dl. Shaitana îi privi o clipă. In timp ce d-na Oliver anunţa două sans atouri, surâsul său mefistofelic îi reapăru pe figură.

Apoi, fără zgomot, trecu în cealaltă cameră.

Acolo jocul era în toi. Figurile erau serioase şi anunţurile se succedau rapid. „O cupă”. „Pas”, „Trei trefle”, „Trei pici”, „Patru carale”, „Contra”, „Patru cupe”.

Dl. Shaitana îi scrută un timp, având acelaşi surâs pe buze.

Apoi traversă salonul şi se aşează într-un fotoliu larg, în faţa căminului. Pe o măsuţă se afla o tablă cu sticle şi pahare.

Lumina focului strălucea în dopurile de cristal.

Cu dibăcie, dl. Shaitana făcuse aşa fel încât salonul să pară luminat numai de flăcările din cămin. O mică lampă cu abajur aşezată lângă el îi permitea să citească dacă ar fi avut ce.

Din plafon se răspândea cu discreţie, o lumină indirectă, în timp ce altă lumină mai puternică, inunda masa de bridge, de unde se auzeau vocile jucătorilor.

— Sans atout! Striga d-na Larrimer cu glas limpede şi hotărât.

— Trei cupe î anunţa doctorul Roberts pe un ton agresiv:

— Pas! Spunea liniştită Miss Meredith.

Totdeauna se producea o scurtă pauză, înainte de anunţarea lui Despard. Nu fiindcă ar fi jucat încet, ci fiindcă totdeauna voia să dea o lovitură sigură.

— Patru cupe.

— Contra.

Cu figura crispată luminată de reflexele căminului, dl. Shaitana surâdea.

Surâdea neîncetat, clipind uşor din ochi.

Seara aceasta, părea că-l încânta în chip deosebit.

— Cinci carale, manche şi robec, anunţi colonelul Race aşa partener zic şi eu, îi spuse el lui Poirot. N-aş fi crezut, c-o să reuşeşti s-o faci. Din fericire, m-au atacat cu o pică.

— După părerea mea, spuse cu mărinimie şeful poliţiei Battle, e cam tot aceea.

El anunţase o pică. Partenera sa, d-na Oliver, avusese o pică, dar atacase cu o treflă… Şi rezultatul a fost dezastruos. Colonelul Race îşi consultă ceasul.

— Douăsprezece şi zece. Avem timp să mai facem o partidă?

— Pe mine să mă iertaţi, spuse şeful de poliţie Battle, dar de obicei mă culc devreme.

— Eu la fel, aprobă Poirot.

— Să facem socotelile, propuse Race.

Sexul tare obţinuse o victorie zdrobitoare D-na Oliver pierdea trei livre şi şapte shilingi. Gel mai mult câştiga colonelul Race.

Cu toate că era o jucătoare slabă, d-na Oliver se dovedi în schimb o bună platnică. Ea achită pierderea, cu surâsul pe buze.

— Astă seară am avut o ghină teribilă. Asta mi se întâmplă numai rareori, Ieri de pildă, am avut o şansă superbă.

Şi d-na Oliver se ridică, îşi luă poşeta de seară brodată şi-şi opri la timp gestul de a-şi ridica părul de pe frunte.

— Stăpânul casei trebuie să fie în camera cealaltă, spuse ea.

Cu toţii, trecură dincolo.,

Dl. Shaitana era în acelaşi loc lângă foc, Iar jucătorii erau absorbiţi de partida lor.

Gânci trefle contra, spuse d-na Lorrimer cu voce gravă.

— Gânci sans-atout-url.

— Contra.

D-na Oliver se apropie de masa de joc. Partida se anunţa palpitantă.

Şeful poliţiei se apropie de jucători.

Colonelul Race se îndreptă spre dl. Shaitana urmat de Poirot.

— Vă rog să mă iertaţi d-le Shaitana, dar trebuie să plec spuse Race.

Dl. Shaitana nu făcu nici o mişcare. Cu capul în piept părea că doarme. Race schimbă o privire cu Poirot şi se apropie mai mult. Deodată, cu un strigăt înăbuşit, se apleca Poirot îl urmă într-o clipă şi-şi îndreptă privirea spre locul pe care i-l arăta colonelul Race. S-ar fi spus, că un buton format dintr-un rubin, împodobea cămaşa de seară, dar nu era cazul.

Poirot apucă una din mâinilc d-lui Shaitana şi o lăsă să cadă la loc. Race îl întrebă din ochi şi Poirot dădu din cap afirmativ.

— Colonelul spuse tare.

— D-le Battle, vino o clipă aiciŞeful poliţiei veni la el. D-na Oliver continua sa urmărească jocul.

Şeful de poliţie Battle, cu toată înfăţişarea sa stupidă era un om plin de iniţiativă. Înălţând din sprinceană, întrebă în şoaptă.

— Ce s-a întâmplat?

Cu un semn discret, colonelul Race îi arătă bărbatul tăcut, aşezat în fotoliu.

Pe când Battle se apleca spre el, Poirot examina gura d-lui Shaitana.

Acum, trăsăturile sale pierduseră orice urmă de inteligenţă… Gura era căscată… Şi aspectul diabolic al figurii dispăruse.

Hercule Poirot clătină din cap.

După ce examina, fără să atingă, obiectul care părea un buton suplimentar de pe cămaşa d-lui Shaitana, şeful de poliţie Battle se ridică.

La rândul său ridicase mâna neînsufleţită şi o lăsase să cadă la loc.

Cu corpul drept, înfăţişare marţială şi aer competent, Battle se pregătea să preia situaţia în mână.

— O clipă vă rog, spuse el cu o voce oficială care nu semăna de loc cu aceea pe care o avea de obicei.

Toate capetele se întoarseră spre el şi mâna lui Anne Meredith rămase în aer deasupra unui as de pică a mortului.

— Sunt dezolat că trebuie să vă anunţ o veste rea: dl. Shaitana, gazda noastră, este mort.

D-na Lorrimer şi doctorul Robert, se ridicară. Despard, cu sprâncenele încruntate, privea fix înaintea lui, Anne Meredith care scoase un ţipăt înăbuşit.

— Dar e imposibil.

Mânat de instinctul profesional, doctorul Roberts străbătu camera repede cu pasul doctorului chemat în pripă la un C37 grav.

Fără a părea, cu corpul său masiv, şeful de poliţie Battle îi opri trecerea.

— Aşteptaţi, doctore. Aţi putea să-mi spuneţi cine a intrat şi a ieşit de aici astă seară?

Robert holbă ochii.

— Cine-a intrat şi a ieşit? Nu ştiu, nu sa mişcat nimeni de la locul lui.

Şeful poliţiei se întoarce:

— Aşa este, d-nă Lorrimer?

— Întocmai.

— Nici maitre d'hotelul, nici ceilalţi servitori?

— Nu, maitre d'hotelul, a adus tava cu băuturi chiar când ne aşezam la masa de bridge şi deatunci n-a mai venit.

Şeful de poliţie Battle se uită întrebător la Despard. Acesta confirmă dând din cap, spusele d-nei Lorrimer. Anne spuse cu o voce şovăitoare:

— Da, da. E toarte adevărat.

— Lăsaţi mă să-l examinez! Strigă doctorul nerăbdător. Poate e vorba numai de o sincopă.

— Vă rog să mă iertaţi, dar nimeni nu atinge cadavru! Înainte de sosirea medicului legist. Doamnelor şi domnilor, domnul Shaitana a fost asasinat.

— Asasinat! Repetă Anne Meredith tulburată. Despard holbă mereu ochii zăpăcit.

D-na Lorrimer rosti pe un ton tăios:

— Asasinat?

— Dumnezeule! Bâlbâi doctorul Roberts. Şeful de poliţie Battle clătină încet din cap. Părea un mandarin chinez din porţelan.

— Înjunghiat! Declară el. Acesta e cuvântul: înjunghiat!

Şi pe neaşteptate întrebă:

— A părăsit vreunul din dv. Masa de bridge în cursul serii?

Patru feţe îşi schimbară înfăţişarea: Battle citi: teamă, compătimire, indignare şi teroare, dar afară de acestea, nici o altă indicaţie folositoare.

— Ei?

Maiorul Despard se ridică ţeapăn ca un soldat în poziţia de drepţi, întorcând spre Battle figura sa fină şi inteligentă. După o pauză, răspunse liniştit:

— Se pare că fiecare din noi a părăsit masa în timpul serii, fie pentru a bea ceva, fie pentru a pune un butuc pe foc… Personal, am făcut-o de două ori. Când m-am îndreptat spre cămin, Shaitana era aţipit.

— Aţipit?

— Cel puţin aşa am crezut

— Posibil, spuse Battle. Sau poate că era deja mort. Vom vedea aceasta imediat. Deocamdată, vă rog să vă duceţi în camera alăturată.

Apoi se îndreptă spre bărbatul cu figura serioasă de lingă el:

— D-le colonel Race, vă rog săi întovărăşiţi.

— Bine.

Cei patru jucători trecură încet pragul.

D-na Oliver, în celălalt capăt al camerei, izbucni într-un plâns cu sughiţuri.

Battle ridică receptorul telefonului şi după ce vorbi câtva timp, anunţă:

— Poliţia trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Am primit ordin să mă ocup de această afacere. Medicul legist ra fi aici într-un minut. După părerea dv. D-le Poirot, de cât timp a murit Shaitana? Eu aş zice o oră şi poate şi mai mult.

— Din nefericire nu putem preciza. Ce bine ar fi să putem afirma: „Omul acesta este mort de o oră, douăzeci şi cinci de minute şi patruzeci de secunde!”

— Era în faţa focului, iată ce complică ancheta. Mai mult de o oră… Mai puţin de două ore. Pot paria că aceasta va fi concluzia doctorului nostru.

Şi nimeni n-a auzit nimic, nimeni n-a văzut nimic. Referitor! La ce risc se expunea asasinul. Shaitana ar fl trebuit să strige.

— Dar n-a făcut-o. Asasinul a profitat de o şansă unică. După cum spui şi d-ta prietene, asasinul risca de o mie de

ori să fie prins.
— D-le Poirot, aveţi vreo idee despre mobilul crimei?
Detectivul belgian răspunse rar:
— Da, pot furniza câteva explicaţii. Dar ia spuneţi-mi:
. Dl. Shaitana nu v-a făcut vreo aluzie asupra recepţiei pe care o dădea astă seară?
Şeful de poliţie Battle îl privi cu curiozitate:
— Nu, domnule Poirot. Nu mi-a spus nimic. Dar de ce? În aceeaşi clipă se auzi o sonerie şi paşi.
— Iată oamenii noştri, anunţă Battle. Mă duc să le deschid O clipă, d-le Poirot. Ne veţi spune constatările dv mediat. Pentru momet trebuie să îndeplinesc formalităţile necesare.
Poirot aprobă.
Battle ieşi din cameră.
D-na Oliver continua să suspine. Poirot se îndreptă spre masa de bridge. Fără să atingă nimic, examina totul. Odată sau de două ori, clătină din cap.
Ce stupid tip! Oriental! Murmură Hercule Poirot. Să te travesteşti în diavol ca să înspăimânţi oamenii! Ce copilărie!
Uşa se deschise. Intră medicul legist cu trusa în mână, urmat de inspectorul divizionar care vorbea cu Battle. Apoi venea un fotograf.
În vestibul, păzea un agent.
Ancheta îşi urma cursul.

CAP. IV.
PRIMUL E ASASINUL?

O oră mai târziu, Hercule Poirot, dna Oliver, colonelul Race şi şeful poliţiei Battle luară loc în jurul mesei din sufragerie.
Cadavrul fusese examinat, fotografiat şi ridicat din salon. Un funcţionar din serviclui antropometric luase amprentele digitale şi apoi plecase.
Şeful poliţiei Battle, se întoarse spre Poirot:
— Înainte de ai interoga pe aceşti patru invitaţi, aş vrea să aud ce aveţi să-mi spuneţi. După dv. Această recepţie

ascundea o intenţie?
Foarte încet şi cu prudenţă, Poirot repetă convorbirea pe care o avusese cu Shaitana la Wessex House.
Şeful poliţiei îşi muşcă buzele şi fu pe punctul să fluiere uimit.
— Specimene rare, hai? Asasini în carne şi în oase? Afirmaţi că aceasta era intenţia sa? Nu cumva ne întindea o cursă?
— Oh! Câtuşi de puţin! Shaitana afecta o atitudine mefistofelică. Vanitatea sa era deopotrivă de mare ca şi prostia sa. Şi prostia a plătit-o cu viaţa.
— Acum vă înţeleg, spuse şeful poliţiei. O recepţie de opt invitaţi. Patru „copoi” şi… Patru asasini.
— Imposibil, protestă d-na Oliver. Absolut imposibil. Niciunul din aceste persoane, nu par să fi comis o crimă.
Battle clătină gânditor din cap.
— Aţi pune mâna în foc, doamnă Oliver.
Asasinii seamănă perfect cu oamenii cinstiţi şi-n viaţă nu se deosebesc cu nimic.
Foarte adesea sunt oameni încântători, politicoşi şi de treabă.
— În acest caz, n-ar putea fi decât doctorul Robert», declară d-na Oliver. De la prima vedere, am intuit că nu prea are conştiinţa fără pată. Instinctul meu nu mă înşeală niciodată.
Battle se întoarse spre colonelul Race!
— Dv. Ce credeţi, domnule colonel?
Race dădu din umeri. Neasociindu-se la bănuielile d nei Oliver, îşi dădu părerea asupra spuselor lui Poirot.
— Ipoteza aceasta, foarte verosimilă, arată că Shaitana ştiuse ceva, cel puţin despre unul din invitaţi.
Ii bănuia pe toţi patru, dar n-ar fi putut afirma ceva sigur. Moartea sa, arată clar, că a ghicit adevărul.
— Unuia i-a fost frică. Nu sunteţi de-aceeaşi părere, domnule Poirot?
Poirot dădu din cap afirmativ.

— Răposatul Shaitana, spuse el, avea o reputaţie ciudată. Glumele sale erau cam periculoase şi se spunea că era fără milă. Asasinul îşi închipuia fără îndoială că Shaitana îşi oferea o seară de distracţie, pe care o va sfârşi dând pa vinovat pe mâna poliţiei. El (sau ea) îşi închipuia că Shaitana avea probe formale.

— Dar le-avea chiar? Mmmd.

Poirot ridică din umeri.

— N-o vom şti niciodată.

~ E doctorul Roberts, repetă d-na Oliver cu încăpăţânare. Un bărbat în aparenţă atât de simpatic. Ca să-şi ascundă jocul, asasinii se arată totdeauna simpatici. În locul dv. Domnule Battle, l-aş aresta imediat.

N-am şovăi s-o facem dacă în capul Scotland Yardului s-ar afla o femeie, declară Battle, clipind uşor din ochi, dar, vedeţi, dat fiind că poliţia e condusă de nişte bărbaţi, trebuie să procedăm cu prudenţă şi încetineală.

— Oh! Bărbaţii! Bărbaţii! Suspină doamna Oliver. Şi mental începu să compună un articol de jurnal.

— Dacă am începe interogatoriul? Propuse şeful de poliţie Battle. N-ar aştepta prea mult timp. Colonelul Race schiţă un gest să se scoale.

Battle ezită o clipă în faţa privirii elocvente a doamnei Oliver. Recunoştea tituaţia oficială a colonelului Race şt Poirot colaborase deseori cu poliţia. Dar a permite doamnei Oliver să rămână, era altă chestiune.

Battle trebui să-şi amintească faptul că d-na Oliver, cu toată pierderea ei de trei livre, şapte şilingi, se dovedise o bună jucătoare de bridge.

— Dacă vreţi puteţi rămâne toţi, din partea mea nu văd nici un inconvenient… cu condiţia ca nimeni să nu ne întrerupă (aruncă o privire elocventă spre doamna Oliver) şi să nu se facă nici o aluzie la ce ne-a spus domnul Poirot. Era secretul lui Shaitana, pe care l-a luat cu el în mormânt. Ne-am înţeles?

— Perfect, spuse doamna Oliver.

Battle se îndreptă spre uşă şi chemă-agentul de serviciu de pe coridor.

— Du-te în fumoar. Îi vei găsi pe Anderson cu cei patru invitaţi. Roagă-l pe doctorul Roberts să binevoiască să vină aici.

— Eu l-aş fi ascultat ultimul, spuse d-na Oliver. Vreau să spun într-un roman, adăuga ea repede, ca o scuză.

— Viaţa adevărată se deosebeşte puţin de romane, doamnă Oliver, replică Battle.

— Ştiu. Dar nu e prea reuşită.

Doctorul Roberts intră, ceva mai puţin sigur pe sine ca la început. Domnule Battle, afacerea aceasta mi se pare complet absurdă. Din punct de vedere profesional, admit cu greu că un om poate fi înjunghiat în timp ce alte trei persoane găsesc la câţiva metri de el. Brrr… N-aş vrea să fiu în pielea celui care a comis crima. Un surâs uşor îi crispa colţurile gurii. Cum să vă conving că nu sunt vinovat?

— Nu comiţi o crimă fără motiv, doctore Roberts. Doctorul dădu din cap energic.

— Asta sare în ochi. N-aş fi avut nici cel mai mic motiv să scap de acest sărman Shaitana, pe care-l cunoşteam foarte vag.

Omul acesta mă distra cu excentricităţile sale. Mai aştept să vă informaţi despre relaţiile pe care le-am avut cu el. Nu sunt un imbecil. O veţi constata. N-am avut nici un motiv să-l suprim pe Shaitana şi nu eu l-am ucis.

— Bine, doctore Roberts, spuse Battle. După cum ştiţi, trebuie să fac o anchetă. Vă rog să răspundeţi la întrebările mele: Cunoaşteţi bine pe celelalte trei persoane?

— Nu prea. Pe Miss Meredith şi pe Despard, l-am întâlnit pentru prima oară astă seară.

Pe Despard îl cunoşteam din auzite, ca autor a unei cărţi de călătorie foarte interesantă.

— Ştiţi cumva dacă el şi Shaitana se vizitau?

— Nu. Shaitana nu mi-a vorbit niciodată despre acest lucru. După cum v-am spus, astă seară l-am întâlnit prim»

oară, ca şi pe Miss Meredith. O cunoaştem puţin pe doamna Lorrimer – Ce ne-aţi putea spune despre ea?

— E văduvă, foarte bine crescută şi inteligentă, şi joacă bridge admirabil.

— Nici de ea nu v-a vorbit niciodată Shaitana?

— Nu.

— Iată-ne nu prea avansaţi. Halal de doctore Roberts, aduceţi-vă aminte şi spuneţi-ne de câte ori aţi părăsit masa de bridge? Încercaţi să ne spuneţi şi de câte ori au plecat şi au venit ceilalţi?

După câteva clipe de reflexie doctorul Roberts mărturisi sincer:

— Abia îmi pot aminti propriile mele mişcări, destul de neprecis. M-am ridicat de trei ori…

De fiecare dată priveam mortul. Odată m-am dus să pun un butuc pe foc, altădată am adus ceva răcoritor celor două doamne şi a treia oară am băut un whisky cu apă de Seltz.

— La ce oră?

— Nu v-aş putea preciza. Cred că ne-am aşezat la joc, pe la 9 şi jumătate. Cam după o oră am îndreptat focul; după puţin timp m-am dus să aduc băuturile (cam la penultima mână) şi pe la unu jumătate am băut whiskyul. Dar toate amănuntele acestea sunt aproximative. Nu pot afirma mai precis.

— Masa cu băuturi era lângă fotollui lui Shaitana, nu-i aşa?

— Da, ceea ce înseamnă că am trecut de trei ori pe lingă el.

— Şi de fiecare data, aţi crezut că dormea?

— Aşa am crezut prima dată. A doua oară nici nu i-am mai privit, tar a treia oară ţin minte vag că mi-am spus: „Ce copleşit pare ticălosul ăsta”.

Dar nu l-am privit mai de-aproape.

— Foarte bine. Acum spune-mi, când şi-au părăsit partenerii dv. Masa de bridge?

Doctorul Roberts încruntă sprâncenele.

— Mie greu… Toarte greu să vă răspund. Despard s-a ridicat să aducă o scrumieră, apoi a doua oară ca să ia ceva, cu puţin timp înaintea mea, într adevăr, ml aduc aminte, că m-a întrebat dacă băusem şi eu.

— Şi doamnele?

— D-na Lorrimer s-a dus odată să îndrepte focul din cămin. Cred că i-a spus ceva lui Shaitana, dar nu sunt sigur. In clipa aceea, jucam un sauns-atcut complicat.

— Şi Miss Meredith?

— Sunt sigur că a părăsit odată masa de bridge. A venit în spatele meu, privindu-mă cum joc…

Eram partenerul ei. Apoi privi puţin jocul celorlalţi după care se plimbă puţin prin cameră. Nu mai ştiu precis ce-a făcut. Seful de poliţie Battle, observă gânditor:

— Eraţi în aşa telaşezaţl la masă, că nimeni nu era în faţa mortului.

— Da, masa era puţin de-acurmezişul şi între noi e o vitrină foarte frumoasă. Acum îmi dau seama că Shaitana era foarte uşor de înjunghiat.

— Jucătorii de bndge erau prea absorbiţi de partidă, ca să mai dea atenţie la ce se petrecea în jurul lor.

Singura persoană care ar fi putut observa ceva era „mortul” şi, în acest caz…

— In acest caz, nu i nici o îndoială, „mortul” e asasinul, completă şeful de poliţie Battle.

— Trebuie să fi fost un om tare de înger, observă doctorul Roberts. Dacă vreunul din jucători ar fi ridicat ochii în momentul critic…

— Desigur, spuse Battle, risca enorm şi asta arată ca avea un motiv serios. Tare-aş vrea să-l cunosc.

— Veţi reuşi, spuse Roberts. Examinaţi cu deamănuntul hârtiile lui Shaitana şi e sigur că veţi descoperi o indicaţie.

— Să nădăjduim. Dar ia spune doctore Roberts, n-ai vrea să-mi spui părerea d-tale, ca de la om la om?

— De ce nu?

— Care din trei după părerea d-tale? Doctorul dădu din umeri.

— Foarte uşor. Bănuielile mele cad pe Despard. E un bărbat căruia nu-i lipseşte curajul şi a dus o existenţă aventuroasă unde trebuie să iei hotărâri rapide. Nu se teme de riscuri. Nu cred că o femeie ar fi putut comite crima aceasta. Îmi închipui că a fost necesară o anumită forţă.

— Nu chiar atât de multă. Uitaţi-vă.

Şi cu dibăcia unui scamator, Battle scoase un instrument lung şi foarte subţire, din metal strălucitor, terminat printr-o piatră preţioasă rotundă. Doctorul Roberts luă obiectul şi-l examina cu un aer competent de profesionist. Îi încercă vârful şi fluieră uimit.

— Ce armă! Ce armă! Jucăria asta e ideală pentru ucis. Intră în carne ca în unt… Absolut ca în unt. Fără îndoială, că asasinul îl avea la el. Battle clătină din cap.

— Nu. Aparţinea lui Shaitana şi se găsea pe masa de îngă uşă, printre alte obiecte.

— Adică, asasinul n-a avut decât să se servească de el Ce noroc să pună mâna pe aşa instrument!

— E un punct de vedere, spuse Battle.

— Evident, norocul n-a fost pentru bietul Shaitana.

— M-am exprimat greşit, 'doctore Roberts. După mine, afacerea se poate vedea dintr-un alt punct de vedere: vederea acestei arme, a făcut să se nască în sufletul asasinului ideea crimei.

— Cu alte cuvinte.

— E vorba de o inspiraţie de moment şi nu de o crimă premeditată. Asasinul şi-a pus la punct crima, intrând aici. Acesta e punctul d-tale de vedere?

— Cam acesta ar fi. Battle îşi drese glasul

— Nu vă mai reţin, doctore. Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă. Vreţi să-mi daţi adresa dv.?

— Desigur, 200, Glouchester Terrace, W. 2. Telefon: Bayswater 23896.

— Mulţumesc. Poate vă voi vizita zilele acestea.

— Încântat, să te prmesc oricând vrei. Nădăjduiesc că ziarele nu vor vorbi prea mult de mine, scandalul ar putea să displacă clienţilor mei.

Şeful de poliţie Battle se întoarse spre Poirot.

— Aveţi vreo întrebare să-i puneţi doctorului Roberts? Sunt sigur că vă va răspunde cu plăcere.

— Fără îndoială. Sunt unul din admiratorii dv., la curent cu toate succesele pe care le-aţi repurtat.

Doriţi fără îndoială să-mi puneţi câteva întrebări?

— Nu, nu. Caut doar să pun în ordine câteva amănunte. De pildă, câte robere aţi jucat?

— Trei, răspunse doctorul. Îl începeam pe al patrulea când aţi intrat.

— Şi cum erau împărţiţi jucătorii?

— Primul rober: Despard cu mine, împotriva doamnelor. Ne-au bătut bine de tot. Noi n-am avut nici un atout.

Al doilea rober: Miss Meredith şi cu mine, împotriva lui Despard şi d-na Lorrimer.

Al treilea rober: d-na Lorrimer şi cu mine, împotriva lui Miss Meredith şi Despard. De fiecare dată, sorţii au făcut să schimbăm partenerii.

Al patrulea rober: din nou Miss Meredith şi cu mine.

— Cine a câştigat?

— Doamna Lorrimer a câştigat de fiecare dată Miss Meredith a câştigat primul rober şi le-a pierdut pe celelalte două. Aveam puţin avans: Miss Meredith şi Despard erau puşi la amendă.

Poirot spuse surâzând:

— Dl. Battle v-a întrebat ce părere aveţi despre partenerii dv. Ca aspiranţi la titlu de criminal. Eu vă întreb c «părere aveţi despre partenerii dv. Ca jucători de bridge?

— D-na Lorrimer e o jucătoare de mâna întâi, se grăbi să spună doctorul. Nu m-ar mira ca bridge-ul, să-i aducă un venit frumos. Despard nu joacă prost, şi-şi cumpăneşte totdeauna loviturile. Cât despre Miss Meredith, ea nu face greşeli, dar nici nu e o jucătoare strălucita.

— Şi dumneata doctore? Ochii lui Roberts străluciră.

— Anunţ poate prea îndrăzneţ, dar am observat că asta nu e un defect.

Doctorul Roberts se ridică.

— Mai aveţi vreo întrebare să-mi puneţi? Poirot clătină din cap, surâzând politicos.

— Atunci, bună seara domnilor. Bună seara, doamnă Oliver. Aveţi un subiect bun. Mai bun decât otrăvurile care nu lasă urme, nu-i aşa?

Doctorul Roberts părăsi camera cu pasul său din nou elastic. După ce se închise uşa, doamna Oliver declară cu amărăciune:

— Ce subiect! Ce proşti sunt bărbaţii. Când au chef, născocesc o crimă de-o sută de ori mai pasionantă. Nu duc niciodată lipsă de subiecte.

Şi cititorii mei cresc, cu toate otrăvurile care nu lasă urme.

CAP. V
AL DOILEA E ASASINUL?

Doamna Lorrimer, intră în sala de mâncare, cu o înfăţişşare distinsă. Puţin palidă, ea rămăsese totuşi perfect stăpână pe sine.

— Îmi cer Iertare că vă deranjez, doamnă, începu şeful poliţiei Battle.

— Datoria d-tale trece mai presus de orice, înţeleg. Desigur situaţia nu e prea plăcută, dar la ce bun să încerc să mă sustrag? E limpede. Că una din cele patru persoane care erau în această cameră, este asasinul. Nu m-aştept de loc să mă credeţi pe cuvânt că nu sunt eu vinovata.

Ea acceptă fotoliui pe care i-l oferea colonelul Race şi se aşează în faţa lui Battle.

Ochii săi cenuşii strălucind de inteligenţă, îi întâlniră pe cei ai şefului poliţiei.

Ea aşteptă sa fie întrebată.

— Îl cunoaşteţi bine pe dl. Shaitana? Întrebă Battle.

— Nu prea bine. Îl cunosc de câţiva ani, dar nu eram prieteni.

— Unde l-aţi întâlnit pentru prima oară?

— Într-un hotel, în Egipt: Winter Palace din Luxor.

— Ce părere aveaţi de el?

Ridicând uşor din umeri, d-na Lorrimer răspunse:

— Îl consideram… Acum pot s-o mărturisesc… Puţin şarlatan.

— Iertaţi-mă pentru întrebarea care v-o pun acum: aveaţi vreun motiv să scăpaţi de el? D-na. Lorrimer păru amuzată.

— El nu zău, d-le Battle, dacă aş avea realmente un motiv, crezi că ţi l-aş spune?

— Cine ştie? O persoană Inteligentă prevede că mai târziu, adevărul tot iese la iveală.

D-na Lorrimer dădu gânditoare din cap.

— Sunt de aceeaşi părere. Nu, domnule Battle, n-aveam nici un motiv ca să doresc dispariţia d-lui Shaitana. Moartea sa mă lasă complet indiferentă. Îl socoteam un prefăcut şi apucăturile lui teatrale, aveau darul să mă scoată din sărite. Asta e părerea mea.

— Acum doamnă Lorrimer, ce ne puteţi spune despre ceilalţi trei parteneri?

— Ce v-aş putea spune? Astă seară i-am întâlnit pentru prima oară pe Miss Meredith şi pe maiorul Despard. Amândoi, de altfel, foarte simpatici. Îi cunosc ceva mai mult pe doctorul Roberts… Şi el foarte simpatic.

— E doctorul dv. Curant?

— Oh! Nu.

— Doamnă Lorrimer, vă rog să-mi spuneţi de câte ori v-aţi ridicat de la locul dv. În timpul jocului şi deasemeni, să-mi spuneţi acelaşi lucru şi despre partenerii dv.

Doamna Lorrimer spuse aproape pe nerăsuflate:

— Mă aşteptam să mă întrebaţi lucrul acesta, aşa că am încercat să răspund mental demai înainte. M-am ridicat o, singură dată când o făceam pe „mortul' şi m-am dus la

cămin. In clipa aceea dl. Shaitana încă mai trăia, l-am spus câc e de plăcut să priveşti butucii arzând.
— V-a răspuns ceva?
— Da. Mia spus că nu poate suferi radiatoarele.
— A mai auzit cineva convorbirea dv.?
— Nu cred. Am vorbit pe şoptite, ca să nu-i deranjăm pe jucători.
D-na Lorrimer adăugă pe un ton sec:
— Domnule Battle, n-am alt martor decât cuvântul meu că dl. Shaitana era în viaţă şi mi-a vorbit.
Şeful poliţiei nu răspunse nimic, ci continuă interogatoriul, metodic:
— Ce oră era?
— Cred că jucam de vreo oră.
— Şi ceilalţi?
— Doctorul Roberts s-a dus să-mi aducă ceva de băut. Puţin mai târziu, s-a dus să bea şi el ceva şi, cam pe la orele unsprezece şi un sfert, a fost rândul maiorului Despard.
— O singură dată?
— Nu… de două ori. Bărbaţii s-au ridicat destul de des, dar n-am observat ce făceau.
Miss Meredith, mi se pare, n-a părăsit masa decât o singură dată şi s-a dus să vadă cum joacă partenerul ei.
— E puţin cam vag, mormăi el.
Battle execută din nou scamatoria sa, scoţând stiletul subţire şi delicat.
— Vă rog să aruncaţi o privire asupra acestui obiect.
Doamna Lorrimer luă arma liniştită.
— L-aţi mai văzut vreodată?
— Niciodată până acum.
— Totuşi se afla pe una din mesele din salon.
— Nu l-am remarcat.
— Trebuie să recunoaşteţi doamnă că un bărbat poate fi ucis cu uşurinţă de o femeie cu o armă de felul acesteia.
— Intru totul de aceeaşi părere, spuse liniştită doamna Lorrimer, înapoind stiletul şefului poliţiei.

— Totuşi observă Battle, ea ar fi trebuit să fie împinsă de motive serioase, căci îşi asuma un risc enorm. Aşteptă câteva clipe, dar d-na Lorrimer tăcea.

— Cunoaşteţi legăturile dintre ceilalţi trei invitaţi şi dl. Shaitana.

Ea dădu din cap.

— Câtuşi de puţin.

— Care din cei trei invitaţi, după dv., ar fi putut comite crima.

— D-na Lorrmer se ridică indignată.

— Refuz să răspund d-le Battle. Chestiunea dv. E complet fără sens.

Şeful poliţiei, plecă capul ruşinat, ca un ştrengar care a făcut o poznă.

— Adresa dv., vă rog, murmură el scoţându-şi carnetul.

— Lll, Cheyne Lane, Chelsea.

— Numărul dv. De telefon?

— Chelsea, 4 56 32.

D-na Lorrimer se pregăti să plece.

— Aveţi vreo întrebare de pus d-le Poirot? Întrebă Battle.

D-na Lorrimer aşteptă cu capul uşor înclinat.

— Vă rog să-mi spuneţi părerea asupra partenerilor dv., nu ca eventuali asasini, ci ca jucători de bridge.

Ea răspunse cu răceală:

— Consimt să vă satisfac curiozitatea… Dacă amănuntele acestea pot fi de vreun folos… Deşi nu văd nici o legătură.

— Lăsaţi-mă pe mine să cântăresc folosul şi dv. Binevoiţi să-mi răspundeţi.

Cu tonul unui om mare care se supune capriciilor unul copil, doamna Lorrimer declară:

— Maiorul Despard e un bun jucător ponderat. Doctorul Roberts anunţă cam prea îndrăzneţ. In schimb, joacă perfect… Miss Meredith e o jucătoare mediocră, dar cam prea prudentă Asta-i tot.

Luându-şi la rândul său aere de scamator, Poirot scoase nişte carneţele de bridge, mototolite.

— Care din acestea e al dv.?
D-na Lorrimer le examina unul după altul.
— Iată scrisul meu. E însemnat al treilea rober.
— Şi acesta?
— Mi se pare că e al maiorului Despard. E mâzgălit tot.
— Dar acesta?
— E al lui Miss Meredith. Are însemnat primul rober.
— Deci ultimul, trebuie să fie al doctorului Roberts.
— Da.
— Mulţumesc doamnă; asta-i tot.
D-na Lorrimer se întoarse spre d-na Oliver:
— Bună seara doamnă Oliver, bună seara, colonel Race.
După ce dădu rriâna cu cele 4 persoane prezente, ea părăsi camera.

CAP. VI
AL TREILEA E ASASINUL?

— Femeia aceasta nu ne-a spus nimic nou, comentă Battle. Şi m-a pus şi la punct. Ea e cam demodată. Plină d «simpatie şi prevenire faţă de alţii, dar de-o aroganţă nemaipomenită.

N-o cred vinovată, dar cine ştie? În orice car, pare foarte stăpână pe sine. Ce faceţi cu carneţelele acelea de bridge, domnule Poirot?

Poirot le puse pe masă.

— Fie sunt elocvente. Ce căutăm noi în prezent?

Să determinăm caracterul, dar nu al unuia singur, ci a patru persoane. Unde putem găsi cele mai bune indicaţii, dacă nu în însemnările astea? Priviţi primul rober: o partidă calmă, repede terminată. Cifrele sunt scrise în ordine şi vizibil… Adunate şi scăzute cu grijă. E carnetul lui Miss Meredith. Ea juca cu doamna Lorrimer. Amândouă aveau atout-uri şi au câştigat.

„în carneţelul acesta, nu mai e aşa de uşor de urmărit jocul, cifrele fiind mâzgălite şi şterse. Totuşi ne ajută sa

înţelegem caracterul maiorului Despard: un om care ştie ce vrea. Cifrele sunt mici, dar pline de caracter.

Carneţelul următor este al doamnei Lorrimer. Ea îl are pe doctorul Roberts ca partener. O luptă homerică; cifrele se îngrămădesc şi deoparte şi de cealaltă, pe deasupra liniei.

Doctorul licitează slab şi e pus la amendă, dar fiindcă amândoi sunt jucători de forţă, nu pierd prea multe puncte. Graba doctorului îi face pe ceilalţi să supraliciteze nebuneşte, aceasta dă loc la jocuri contra Cifrele arată jocurile contra nereuşite. Scris caracteristic, graţios, ferm şi foarte citeţ.

Al patrulea carneţel: rober neterminat. După cum vedeţi, am adunat câte o probă din scrisul fiecărui jucător în acesta, cifrele sunt mai degrabă mari, dar nu atât de ridicate ca în roberul precedent.

Fără îndoială, fiindcă doctorul o avea drept parteneră pe Miss Meredith, o jucătoare timidă, pe care licitaţiile doctorului Roberts nu reuşeau s-o facă şi mai timidă.

Toate acestea vi se par foarte plicticoase. Ei bine, vă înşelaţi. Caut să înţeleg caracterul acestor patru jucători, şi când îi întreb despre bridge, toţi patru sunt dispuşi să vorbească.

— Departe de mine gândul să vă tratez metodele, domnule Poirot, replică Battle. V-am văzut deja la lucru şi fiecare lucrează în felul său. Totdeauna dau mâna liberă inspectorilor mei. Lăsându i să adopte metoda care le convine.

Pentru moment, să întrerupem însă discuţia şi să o chemăm pe Miss Meredith.

Anne Meredith părea tulburată… Se opri pe prag, cu respiraţia tăiată.

Şeful poliţiei adoptă o atitudine părintească. El se scula în picioare şi o rugă pe tânăra fată să ia loc.

— Nu vă speriaţi, Miss Meredith. Înţeleg că drama aceasta v-a tulburat peste măsură.

— E îngrozitor, absolut îngrozitor, murmură Miss Meredith. Când mă gândesc că unul dintre noi… Sau una dintre noi…

— Vă rog să vă liniştiţi domnişoară, îl spuse Battle pe un ton liniştitor. Şi vă rog să mi daţi adresa dv.

— Vtendon Cottage, Wallingford

— Nu aveţi nici o adresă la Londra?

— Nu. De obicei trag la clubul meu, unde stau o zi două.

— Şi cum se numeşte clubul dv.?

— L adies' Naval and Milirarv.

— Bine. Acum Miss Meredith, vă rog să-mi răspundeţi: îl cunoaşteţi bine pe dl. Shaitana?

— Nu. Omul acesta m-a îngrozit totdeauna.

— De ce?

— Oh! Surâsul lui oribil şi felul lui de a se înclina spre tine, ca şi cum ar fi fost gata să te muşte.

— Îl cunoşteaţi de mult?

— Cam de 9 luni. L-am întâlnit în Elveţia, la sporturi de iarnă.

— Nu mi-aş fi închipuit că Shaitana practica sporturi de iarnă! Exclamă Battle uimit.

— Practica numai patinajul, dar era un as. Făcea pe ghiaţă tot felul de figuri de dans.

— Da, în asta îl recunosc! L-aţi mai revăzut de multe ori deatunci?

— Da, destul de des. Mă invita la recepţiile şi dineurile lui, care mă amuzau.

— Dar ca om, vă displăcea?

— Mă înspăimânta. Battle adăugă:

— Aveţi vreun motiv special să vă temeţi de el? Anne Meredith ridică spre el ochii ei mari, limpezi.

— Un motiv special? Oh! Nu.

— Foarte bine. Să ne oprim la seara aceasta. V-aţi părăsit locul în timpul jocului?

— Nu-mi aduc aminte. Oh! Ba da. Odată. M-am ridicat să privesc jocul celorlalţi.

— Dar aţi rămas tot timpul lângă masa de bridge?
— Da!
— Sunteţi sigură, Miss Meredith? Obrajii tinerei fete se înroşiră puternic.
— Nu… Nu. Cred că m-am plimbat puţin prin cameră.
— Perfect. Miss Meredith, vă rog să vă daţi osteneala să ne spuneţi adevărul. Ştiu că e normal să fiţi nervoasă Şi că în astfel de ocazii, eşti tentat să povesteşti lucrurile aşa cum ai fi vrut să fie.
Dar până la urmă, nu ajungi la nici un rezultat. V-aţi mişcat prin cameră. Aţi fost pe lângă dl. Shaitana? Tânăra fată ezită puţin, înainte de a răspunde.
— Ca să fiu foarte sinceră, nu-mi mai amintesc.
— Bine, să trecem peste asta. Ce ne puteţi spune despre ceilalţi trei parteneri?
Miss Meredith clătină din cap.
— I-am văzut pentru prima dată
— Dar ce părere aveţi despre ei? Credeţi că ar putea fi un asasin printre ei?
— Oh! E imposibil. No pot crede. N-ar putea fi în nici un caz maiorul Despart şi nici doctorul Roberts. Un doctor dispune de mijloace mai practice. Un medicament oarecare. O otravă…
— O bănuiţi mai degrabă pe doamna Lorrimer?
— Oh! Nu. Cred că e incapabilă să comită o crimă. Atât de încântătoare şi atât de bună parteneră de joc! Joacă admirabil şi nu te stinghereşte de loc cu observaţii.
— Totuşi n-aţi pronunţat numele ei, decât la urmă.
— Fiindcă pumnalul nu pare o armă întrebuinţată mai cu seamă de femei.
Battle îşi execută scamatoria.
Anne Meredith făcu un gest de oroare.
— Oh! E îngrozitor. Trebuie să-l iau?
— Da, luaţil.
Beattle o observă în timp ce ea lua cu stângăcie stiletul, având pe figură o expresie de desgust.

— Instrumentul acesta mic…

— Intră în carne ca în unt, observă şeful poliţiei cu satisfacţie. Şi un copil ar putea ucide cu jucăria asta.

Doi ochi înspăimântaţi îl priviră pe Battle.

— Insinuaţi… Că aş putea fi asasin? Dar nu sunt eu! De ce să-l fi ucis pe omul acela?

— Este exact întrebarea pe care aş vrea să v-o pun. Care e mobilul crimei? De ce a trebuit să fie suprimat Shaitana? După câte ştiu, omul acesta original, era inofensiv Miss Meredith a scos un uşor suspin! Pieptul ei nu s-a mişcat uşor?

— Nu era un şantajist şi nici altceva în felul acesta, continuă Battle. În orice caz, nici dv. Nu-mi faceţi Impresia unei persoane cu conştiinţa încărcată.

Liniştită de bunele lui intenţii. Miss Meredith schiţă pentru prima oară un surâs.

— Nu, într-adevăr, n-am nimic de ascuns.

— Atunci, puteţi dormi liniştită. Miss Meredith. Mai avem câteva întrebări de pus, dar fără îndoială numai ca o simplă formalitate. Battle se ridică.

— Acum, puteţi pleca. Agentul meu, vă va aduce un taxi. Încercaţi să dormiţi şi luaţi o aspirină înainte de a vă aşeza în pat.

O însoţi până la uşă. Când se întoarse, colonelul Race îi spuse pe un ton glumeţ:

— Battle, eşti un mincinos teribil! Aerele d-tale neruşinate părinteşti, întrec orice închipuire.

— La ce bun s-o necăjesc prea mult, domnule colonel? Sau săraca fetiţă e îngrozită, şi în cazul acesta ar fi crud s-o chinuiesc… Şi eu nu prea sunt un om crud… Sau e o artistă desăvârşită şi tot n-am fi scos nimic de la ea, interogând o toată noaptea.

D-na Oliver scoase un suspin Şi-şi trecu mâna prin păr. Imediat i se zbârli părul de pe frunte, dându-i aspectul unei femei ameţite de băutură.

— Şi din fericire, nu e vorba de un roman poliţist. Căci cititorului nu-i place ca asasinul să fie o fată tânără şi drăguţă Totuşi, împotriva ei, pledează totul. Ce părere aveţi, d-le Poirot?
— Eu am făcut o descoperire.
— Tot în carneţelele de bridge?
— Da. Miss Meredith întoarce foaia şi scrie pe verso. Ei şi
— E un indiciu de sărăcie sau spirit de economie.
— Totuşi poartă o rochie destul de scumpă, observă d-na Oliver.
— Introdul pe maiorul Despard, ordonă şeful de poliţie Battle.

CAP. VII
AL PATRULEA E ASASINUL?

Despard intră cu pas suplu şi vioi… Atitudinea lui îi deşteptă lui Poirot o amintire.
— Iertaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi atât de mult, îi spuse Battle. Am căutat să le dau drumul doamnelor cât mai repede.
— Nu e nevoie să vă scuzaţi… Înţeleg situaţia. Se aşează într-un fotoliu, privind întrebător spre şeful poliţiei.
— Eraţi în strâse legături cu Shaitana? Îl întrebă Battle. L-am întâlnit de două ori
— Numai de două ori?
— Asta-i tot.
— Şi în ce împrejurări?
— Acum aproape o lună, am fost invitaţi la acelaşi dineu. După o săptămâna, m-a invitat la un cocktail party.
— Aici?
— Da.
— In care cameră… Aici sau în salon?
— În toate camerele apartamentului.
— Aţi mai văzut acest mic instrument pe undeva? Din nou, Battle arătă pumnalul.

Maiorul Despard, îşi muşcă uşor buzele:

— Nu, spuse el, nu l-am reperat de mai înainte cu intenţia să-l folosesc mai târziu.

— Nu trageţi o concluzie la care nu m-am gândit.

— Iertaţi-mă, aluzia era prea transparentă.

Domni o clipă de tăcere, după care Battle continuă interogatorlui

— Aveţi vre un motiv să-l detestaţi pe dl. Shaitana?

— Toate motivele existente.

— Cum? Făcu şeful poliţiei zăpăcit.

— Ca să-l detest… Nu ca să-l ucid, preciza Despard. Desigur n-aş fi vrut să-l ucid, dar i-aş fi tras cu plăcere un picior în spate. Păcat! Acum, e prea târziu!

— De ce schimbaţi vorba, d-le maior?

— Fiindcă ticălosul merita o lecţie. De câte ori îi vedeam, aveam poftă să-i trimit un picior undeva.

— Ce motiv aveaţi?

— Era de o eleganţă complet lipsită de gust… Purta părul prea lung şi mirosea de-o poştă a parfum.

— Totuşi aţi primit invitaţia lui la dineu observă Battle

— Dacă ar trebui să iau masa numai la persoane simpatice, n-aş mai lua niciodată masa în oraş, domnule Battle, replică Despard pe un ton sec.

— Vă place dar numai uneori. După perioade lungi în care rabd, îmi place să mă regăsesc în saloane strălucitoare, înconjurat de femei frumoase, să dansez, să mănânc bunătăţi, să râd… Dar toate acestea îmi plac, dar numai pentru moment. Întristat de ipocrizia acestor fantome, mă reîntorc în singurătatea mea.

— Existenţa aceasta în păduri sălbatice, trebuie să aibă ceva pericole?

Maiorul ridică din umeri şi răspunde surâzând:

— Dl. Shaitana nu ducea o viaţă periculoasă, şi totuşi el e mort, iar eu sunt viu!

— Viaţa, sa era poate mai periculoasă decât credeţi, domnule maior.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Răposatul Shaitana avea prostul obicei să se amestece în viaţa altora.

— Se ocupa mai ales de femei.

— Maiorul Despard izbucni în râs.

— Oh! Credeţi că o femeie s-ar fi putut uita la paiaţa aceea

— După dv., cine credeţi că l-a ucis?

— In orice caz, eu nu. Şi nici micuţa Merdith. No prea văd nici pe d-na Lorrimer comiţând o crimă. Ea îmi aminteşte mai degrabă de una din bătrânele mele mătuşi. Rămâne discipolul lui Esculap.

— Mi-aţi putea spune de câte ori v-aţi ridicat de la loc, în cursul serii, dv. Şi ceilalţi parteneri?

— M-am ridicat de două ori… Odată ca să caut un cleşte ca să aţâţ focul… Şi altă dată ca să beau ceva.

— La ce oră?

— N-aş putea preciza. Prima dată, trebuie să fi fost cam pe la zece jumătate, a doua oară pe la unsprezece. Doamna Lorrimer s-a ridicat o singură dată de la loc şi a stat de vorbă cu Shaitana.

N-am auzit răspunsul lui, fiindcă n-am fost atent. Miss Meredith s-a plimbat puţin prin salon, dar nu cred să fi fost până la cămin.

Roberts s-a ridicat de mai multe ori de la locul său… Cel puţin de trei sau patru ori.

— Vă voi pune acum o întrebare din partea d-lul Poirot, spuse Battle surâzând. Ce părere aveţi despre partenerii dv., ca jucători de bridge?

— Miss Meredith joacă foarte bine. Roberts cam bluffează. Merita mai multe amenzi decât i s-au dat. Doamna Lorrimer e o jucătoare de forţă.

Battle se întoarse spre Poirot!

— Nimic altceva, d-le Poirot? Detectivul belgian crătina din cap.

Despard îşi dădu adresa la Hotel Albany şi le ură noapte bună, înainte de-a părăsi camera.

Pe când închidea uşa, Poirot avu o uşoară tresărire.

— Ce s-a întâmplat! Îi întrebă Battle.

— Nimic… Am descoperit că bărbatul acesta are înfăţişarea suplă, prefăcută… A unui tigru.

— Hm! Făcu Battle. Ei? Adăugă el, întrebând cu privirea pe cei trei. Care din ei a asasinul?

CAP. VIII
CARE DIN EI?

Battle îşi plimbă privirea de la unul la altul. Dintre toţi, numai unul răspunse. Doamna Oliver, totdeauna gata să-şi dea părerea, nu scăpă ocazia:

— Tânăra fată sau doctorul.

Battle îi privi pe ceilalţi doi, întrebător: niciunul, nici celălalt nu voia să se pronunţe. Race plecă bărbia în piept. Poirot stătea gânditor.

— Unul din ei a comis crima! Murmură Battle, pe gânduri Unul din ei minte ca un diavol. Dar care din ei? Problemă arzătoare.

După o lungă tăcere, reluă:

— Dacă le dăm crezare, doctorul îl acuză pe Despard, acesta, la rândul său îl acuză pe doctor, tânăra fată o bănuieşte pe doamna Lorrimer… Şi doamna Lorrimer îşi ţine limba. Nu se vede nici o lumină!

— Posibil, rosti Poirot. Battle îi aruncă o ochiadă.

— Dumneata vezi vreuna? Poirot făcu un gest vag.

— Oh…! O scânteiere. Nu prea precisă. Una fără nici o bază solidă

— Dar d-ta colonel Race ce părere ai?

— Oh! Bărbaţii

— Nu-i nici o problemă, răspunse Race.

— Să trecem repede în revistă prezumţiile noastre asupra celor patru eventuali vinovaţi, anunţă Mattle după o clipă de gândire. Voi începe cu doctorul. Acesta ştie exact unde să lovească, dar nimic altceva nu-l acuză. Apoi Despard. E

un om dotat cu energie impresionantă, posedând obişnuinţa primejdiei şi a hotărârilor rapide. Doamna Lorrimer? Nu e lipsită de inteligenţă şi aparţine categoriilor de femei care pot avea. Un secret în viaţă. Se vede că a suferit. Pe de altă parte nu cred că are prejudecăţi… Şi ar îndeplinii admirabil funcţiunea de directoare a unui pension de fete. Dar nu ţi-o poţi închipui de loc înfigând un pumnal în inima unui bărbat. În sfârşit, vine Miss Meredith. Nu ştim despre ea decât că e o fată tânără, cu un aer timid. Dar nu ştim altceva despre ea.

— Pardon: ştim că Shaitana o credea vinovată de o crimă, rectifică Poirot.

— Un chip de înger ascunzând un suflet de demon murmură doamna Oliver.

— La ce concluzie ajungem cu toate acestea, Battle? Întrebă colonelul Race.

— După părerea dumitale sunt discuţii plicticoase, nu-i aşa? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că într-o afacere de felul acesteia se ivesc o mulţime de ipoteze.

— N-ar fi mai indicat de cercetat viaţa acestor oameni? Battle surise.

— Fără, doar şi poate. Aici ne veţi fi foarte util.

— Da, dar acum?

— Să-l luăm pe maiorul Despard. A călătorit mult în străinătate. În America de sud, în estul şi sudul Africii Dv. Ne puteţi obţine informaţii în direcţia aceasta.

Race aprobă.

— Mă însărcinez cu aceasta şi vă voi transmite toate informaţiile culese.

— Oh! Exclamă doamna Oliver. Am o idee. Aici noi suntem patru, patru copoi s-ar putea spune… Şi patru de cealaltă parte. Fiecare să-şi ia câte unul. Vă convine? Colonelul Race se ocupă de maiorul Despard, şeful de poliţia Battle de doctorul Roberts, eu cu Anne Meredith şi dl. Poirot de d-na Lorrimer.

Fiecare să-şi urmeze propria sa metodă. Battle clătină energic din cap.

— Lucrul este imposibil, doamnă Oliver. E vorba de o anchetă oficială, care mi-a fost încredinţată mie. Trebuie s-o duc pe toate fronturile odată.

Şi pe urmă, de ce să ne oprim la alegerea dvs.

Doi dintre noi poate mizează pe acelaşi cal! Colonelul Race n-a afirmat deloc că-l bănuieşte pe maiorul Despard şi nici dl. Poirot, pc d-na Lorrimer.

Doamna Oliver scoase un suspin.

— Totuşi planul meu e atât de practic, atât de limpede! Apoi ea se aşează din nou la locul ei şi întrebă:

— Dar o să-mi daţi voie să fac eu însu-mi o mică anchetă personală, nu-i aşa?

— Nu văd nici un inconvenient, răspunse rar şeful poliţiei. De ce m-aş opune? Aţi fost de faţă la seara aceasta fatală şi natural că sunteţi liberă să procedaţi cum poftiţi. Totuşi îmi permit să vă sfătuiesc la foarte mare prudenţă.

— Eu sunt discreţia personalităţii spuse d-na Oliver. Nu voi sufla un cuvânt nimănui.

— Cred, doamnă Oliver, că vă înşelaţi asupra celor spuse de dl. Battle.

El a vrut să spună că aveţi de-a face cu un criminal care, după câte ştim, a comis cel puţin două crime. Nu va sta la îndoială, vă rog să mă credeţi să ucidă şi-a treia oară, dacă e silit la aceasta.

Doamna Oliver îi privi visătoare. Apoi îi răspunse surâzând lui Poirot:

— Când e avertizat, ştie la ce se aşteaptă. Mulţumesc, domnule Poirot, voi fi prudentă. Dar nu primesc să fiu înlăturată de la anchetă.

Poirot se înclină galant:

— Felicitările mele, doamnă. Dv. Ştiţi ce vreţi.

— Propun, făcu d-na Oliver, luând aerul unei preşedinte de comitet, să nu ascundem unii de alţii, informaţiile obţinute.

Cât despre deducţiile personale, să fim liberi să le păstrăm pentru noi.

Battle interveni:

— Aici nu e roman poliţist, doamnă Oliver.

— Toate informaţiile vor fi transmise poliţiei, aprobă Race.

Acestea fiind zise, el adăugă clipind cu şiretenie:

— Fără îndoială, că vă propuneţi să fiţi sinceră, d-nă Oliver. Veţi remite şefului de poliţie Battle, care e de faţă, mănuşa pătată, amprenta digitală de pe peria de dinţi şi bucăţile de hârtie pe jumătate carbonizate.

— Poţi să râzi cât vrei, spuse doamna Oliver. Dar intuiţia feminină…

Şi dădu din cap cu hotărâre. Race se ridică.

— Ne-am înţeles: eu mă voi ocupa de Despard. Cercetările însă vor cere timp. Aş putea să aduc şi alte servicii?

— Nu, nu cred, vă mulţumesc. Aveţi vreo sugestie de făcut? Aş primi-o cu bucurie.

— Hum! În locul d-tale, m-aş teme de un foc de revolver, de câteva picături de otravă, sau de vreun accident oarecare, dar nădăjduiesc că o să fiţi atent.

— Vă voi urma sfatul.

— Eşti un om curajos, d-le Battle. Nu-i treaba mea să te învăţ meseria. Noapte bună, doamnă Oliver, noapte bună, domnule Poirot.

Colonelul Race părăsi camera, după ce-i mai strânse odată mâna lui Battle.

— Ce ştii despre colonel? Întrebă doamna Oliver.

— Are state de serviciu excelente. A călătorit mult… Cunoaşte aproape toate ţările.

— Serviciul secret, fără îndoială? Nu-i nevoie să-mi răspunzi: bănuiesc că altfel, nici n-ar fi fost invitat la recepţia de astă seară. Patru asasini şi patru copoi: Scotland Yard, Serviclui Secret, detectiv particular şi autoare de romane poliţiste. Originală idee, nu-i aşa?

Poirot dădu din cap.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Doamnă. Ideea mi se pare mai degrabă stupidă. Tigrul alarmat, a atacat.

— Tigrul? De ce tigrul?

— Prin tigru înţeleg criminalul, rectifică Poirot. Battle îi întrebă pe neaşteptate:

— După dv., care ar fi cea mai bună tactică de urmat, d-le Poirot? Aş vrea să aflu părerea dv. Asupra psihologiei acestor patru persoane.

E o materie în care ştiu că sunteţi tare.

Ţinând mereu în mână carneţelele de bridge, Poirot răspunse:

— Aveţi dreptate, psihologia are o importanţă capitală. Ştim genul de crimă care s-a comis în felul în care sa executat. Dacă din punct de vedere psihologic, unul din asasinii pomeniţi n-a putut săvârşi acest act, să-l dăm de-o-parte.

Cunoaştem anumite amănunte despre mentalitatea şi caracterul acestor oameni, după felul lor de-a juca bridge, după scris şi după carneţelele lor. Din nefericire, nu se poate trage o concluzie definitivă. Acest asasinat presupune curaj şi îndrăzneală. Asasinul ştia dinainte la ce se expune. Să-l luăm mai întâi pe doctorul Roberts, un încrezut. Amintiţi-vă cum licita mai mult decât ce-avea în mână. Plin de încredere în el însuşi. Pericolul nu l-ar fi făcut să şovăie.

Psihologia va corespunde cu aceea a unui criminal.

Suntem montaţi, pentru motive contrare, s-o excludem pe Miss Meredith din câmpul observaţiilor noastre. Timidă, înspăimântată la gândul să liciteze mai mult decât poate juca, grijulie, econoamă şi prudentă, e lipsită de încredere în sine. Într-un cuvânt, ultima persoană care ar putea fi bănuită de o atare crimă. Dar să nu uităm faptele pe care le pot comite unii oameni, sub imperiul fricii.

Aduşi la disperare, ca şoarecii prinşi în cursă, mânia le Insuflă curaj. Dacă Miss Meredith avea o crimă pe conştiinţă şi dacă-l bănuia pe Shaitana căi cunoaşte secretul şi că are intenţia s-o dea pe mâna poliţiei, ea n-ar fi ezitat să

scape de un martor atât de primejdios. Cu toate că altele ar fi determinantele, în fond rezultatul e acelaşi. Apoi să examinăm cazul maiorului Despard.

Acest om capabil, cu sânge rece. N-ar fi ezitat să lovească, silit de necesitate. După ce-ar fi cântărit şansele pro şi contra, dacă ar fi prevăzut o portiţă de scăpare, ar fi acceptat riscul.

În stârşit, rămâne d-na Lorrimer, femeie în vârstă, dar în deplină posesiune a facultăţilor sale. Persoană calmă şi de un spirit matematic, o consider ca cea mai inteligentă dintre toţi patru.

Dacă aş bănui-o, din partea ei m-aş aştepta la premeditare. O văd pregătind crima încet şi metodic, asigurându-se că nimic din planul ei nu lasă de dorit. Pentru acest motiv, îmi apare ca cea mai puţin indicată din toţi patru. Dotată cu o voinţă inifexibilă, tot ceea ce întreprinde, ea trebuie să execute fără cea mai mică şovăire. Credeţi mă, e o femeie remarcabilă. Poirot făru o pauză.

— După cum vedeţi, n-am prea înaintat. Nu… Nu ne rămâne decât o singură cale de urmat: să răscolim trecutul acestor oameni.

Battle suspină:

— Aţi mai spus-o, domnule Poirot.

— Domnul Shaitana era convins că fiecare din cei patru invitaţi în chestiune avea o crimă pe conştiinţă. Avea vreo probă sau numai prezumpţii puternice? Iată ceea ce un ştim.

Totuşi, pare puţin probabil că poseda probe formale.

— In chestiunea aceasta sunt de acord cu dv., zise Battle dând din cap. Ar fi într-adevăr o coincidenţă nemaipomenită.

Iată, după părerea mea, cum s-au produs lucrurile. La masă, s-a vorbit de omoruri comise în diferite feluri şi dl. Shaitana a surprins o anumită expresie pe figura unuia dintre invitaţi.

Când un excelent fizionomist, se distra, fără să pară, făcând mici sondaje în cursul conversaţiei, în aparenţă nevinovată. Nu-i scăpa nimic, o clipire din ochi, o şovăire, un efort ca să se schimbe discuţia. E uşor, când bănuieşti un secret, să provoci confirmarea. De fiecare dată când o reflexie îşi atinge scopul, nimerind în plin… O observa pe figura celui vizat.

_ Iată ce fel de sport făcea răposatul nostru amic, declară Battle.

_ Putem deduce că a procedat astfel odată sau de mai multe ori. De îndată ce obţinea o probă evidentă împingea jocul mai departe. Cât despre cele patru personaje, mă îndoiesc că avea certitudini, suficiente ca să se poată adresa poliţiei.

— Poate nu e deloc adevăratul motiv, spune Battle. De câte ori se produce o moarte suspectă, imediat bănuielile se îndreaptă asupra celor dimprejur şi în felul acesta, până la urmă afacerea se clasează.

Ar trebui să examinăm antecedentele celor patru ca să descoperim urmele vreunei crime rămasă inexplicabilă. Nădăjduiesc că aţi reţinut cuvintele rostite de Shaitana, în timpul dineului.

— Îngerul negru. Murmură doamna Oliver.

— O aluzie directă la otravă, Ia tentaţiile unul doctor, la accidentele de vânătoare şi la altele. Nu m-ar mira să-şi fi semnat condamnarea la moarte, din clipa în care a pronunţat această frază.

— A fost un moment apăsător, declară doamna Oliver.

— Da, rosti Poirot. Cuvintele acestea trebuie să fi izbit într-unul din invitaţi… Şi acesta, bănuindu-l pe Shaitana că ştie mai mult decât arată, a văzut în ele preludiul prăbuşirii sale.

A crezut că e o înscenare a lui Shaitana, care trebuia să se termine, în ultimul act, prin arestarea senzaţională a asasinului.

După cum aţi spus, Shaitana şi-a semnat sentinţa de moarte, jucându-se astfel cu focul. Domniră câteva clipe de tăcere.

— Sarcina va fi lungă şi grea, anunţă Battle cu un suspin Pentru moment să acţionăm cu băgare de seamă, pentru ca cei patru suspecţi să nu ne bănuiască Intenţiile. Interogatoriile noastre trebuie să le dea iluzia că nu ne interesează moartea lui Shaitana. În felul acesta nu vor bănui că noi căutăm mobilul crimei. Scopul nostru va fi să regăsim în trecut patru crime eventuale... Şi nu una singură.

Poirot şovăi înainte de-a vorbi.

— Amicul nostru Shaitana, nu era un om Infailibil, se poate să fi comis o eroare.

— Pentru toţi patru?

— Nu... Pentru aceasta era prea inteligent.

— Să zicem atunci pentru jumătate din el?

— Nici atât chiar. Eu aş spune, pentru unul din patru.

— Un nevinovat şi trei vinovaţi? Nu-i prea rău. Mai plicticos e că dacă reuşim să descoperim adevărul în trecut, aceasta n-o să ne facă să înaintăm deloc... Dacă unul din ei şi-a împins mătuşa pe scară în 1912, cum ne-ar ajuta informaţia aceasta pentru o crimă comisă în 1939?

— Ba de loc, ne-ar putea fi foarte util, se repezi Poirot. Ştiţi de altfel la fel de bine ca şi mine.

Battle dădu încet din cap.

— Dacă ghicesc aluzia dv., în cele două crime procedeul ar fi identic?

— Nu e absolut necesar, doamnă Oliver, îi spuse Battle; totuşi, în fond, ar fi acelaş fel de crimă. Detaliile pot să difere, dar punctele esenţiale rămân aceleaşi.

Fapt bizar: un criminal se trădează totdeauna în felul acesta.

— Omul e un animal lipsit de originalitate, rosti Poirot cu o concluzie.

— Femeile au un spirit mai inventiv, declară doamna Oliver. Cel puţin eu, n-aş comite de două ori aceeaşi crimă.

— Dar în cărţile dv. Nu repetaţi de două ori aceeaşi intrigă întrehă Battle.

— Crima lotusului, Misterul petei de ceară, murmură discret Poirot.

Doamna Oliver se întoarse spre el satisfăcută:

— Felicitările mele domnule Poirot, sunteţi un foarte fin observator. Desigur, intriga este exact aceeaşi în ambele romane, dar sunteţi singurul care aţi recunoscut-o. Primul tratează despre un furt de documente în timpul unui week-end, iar cel de-al doilea despre o crimă în Borneo, în bun-galowul unui plantator de cauciuc.

— Dar punctul principal pe care se sprijină cartea nu se schimbă, Insistă Poirot. Şi e una din cele mai bune cărţi ale dv. Plantatorul de cauciuc îşi prepară el singur propria-I asasinare... Ministrul premeditează furtul propriilor sale dosare, în ultimul moment apare un terţ care transformă iluzia în realitate.

— Mi-a plăcut mult ultimul dv. Roman, doamnă Oliver, îi spuse şeful de poliţie Battle, politicos. E vorba de cel în care toţi şefii de poliţie sunt ucişi simultan. Aţi strecurat chiar şi detalii oficiale. Ştiu că ţineţi mult la exactitudine, aşa că mă întreb dacă...

— In realitate nu dau doi bani pe exactitudinea detaliilor. Cine se mai preocupă azi de aşa ceva? Nimeni. Doamna Oliver îi întrerupse.

Dacă un reporter ar scrie că o blondă drăguţă de 22 de ani s-a sinucis deschizând robinetul de gaz. După ce a aruncat o privire de adio mării şi l-a sărutat de rămas bun pe clinele ei Labrador, Bob, cine ar protesta descoperind că din cameră se vedea privelişte de câmpie şi că în privinţa câinelui, acesta era un terrier Sealyman cu numele Bonnie? Şi dacă un gazetar îşi poate permite atare libertăţi, ce inconvenient vedeţi în faptul că am amestecat poliţia oficială cu ceea ce se cheamă un revolver automat, un

dyctograf şi că întrebuinţez o otravă care îţi mai lasă exact timpul necesar să pronunţi o frază, înainte de a da ochii peste cap?

Esenţialul este să fie multe cadavre. Dacă istoria se lungeşte, cu puţin sânge redevine interesantă. Un personaj e pe punctul să dezvăluie un secret.

Ei bine, suprim flecarul şi-i închid gura. Episodul acesta se mistuie foarte bine. Îl folosesc în toate romanele mele… Bineînţeles, camuflat totdeauna altfel. Cititorii mei se înnebunesc după otrava care nu lasă nici o urmă, după inspectorii de poliţie imbecili, după tinerele fete sechestrate şi legate burduf în pivniţele în care se urcă o apă dezgustătoare, loc foarte bun dealtfel ca sa ucizi pe cineva) şi după eroi capabili să învingă trei până la şapte oameni. Până acum am scris, 32 de romane, toate exact la fel, aşa cum a remarcat dl. Poirot – dar numai el – şi singura mea părere de rău, este că am dat detectivului meu naţionalitatea finlandeză. Nu ştiu absolut nimic despre Finlanda şi primesc de-acolo o avalanşă de scrisori,. Reproşându-mi că l-am făcut pe detectivul meu să facă sau să spună lucruri imposibile în Finlanda se pare că cititorii umblă morţi după romane poliţiste.

Fără îndoială că aceasta e din cauza iernilor lungi, fără soare. Dar în Bulgaria şi în România nimeni nu citeşte aşa ceva. Aş fi fost mai bine inspirată să-l face pe detectivul meu bulgar Doamna Oliver întrerupse

— Ah! Vă rog să mă iertaţi. Fu vorbesc de cărţile mele… Şi aici e vorba de o crimă adevărată.

— Obrazul ei se lumină.

— Ce surpriză ar fi, ca nict-unul din cei patru să nu fi comis crima. Dacă Shaitana ia invitat pe toţi patru şi s-a sinucis ca să facă o farsă poliţiei?

Poirot aprobă dând din cap.

— O soluţie admirabilă: atât de limpede, atât de ironică!

Vai! D-l Shaitana însă nu era un astfel de farsor. Ţinea prea mult la viaţă ca să se suprime el însuşi.

— Nu cred că strălucea prin bunătate, observă d na; Oliver.

— Nu, spuse Poirot, dar ţinea la viaţă si, iată-l mort.

Aşa cum i-am mai spus, în fata morţii eu adopt o atitudine burgheză. Nu pot deci decât să-l dezaprob. Adăugă cu voce înceată.

— Şi astea fiind spuse, sunt gata să intru în cuşca tigrului…

CAP. IX
DOCTORUL ROBERTS

— Bună ziua, domnule Battle.

Doctorul se ridică şi întinse o mână frumoasă, mirosind a săpun şi puţin a acid carbonic.

— Cum merge ancheta? Întrebă el.

Înainte de-a răspunde, şeful poliţiei aruncă o privire de jur împrejurul elegantului cabinet medical.

— Ca să fiu sincer, doctore Roberts, nu prea merge deloc. Nu înaintăm nici cu o palmă.

— Îmi place să constat că presa s-a arătat foarte discretă.

„Moartea subită a faimosului Domn Shaitana în cursul unui dineu, la locuinţa sa particularăs. Pentru moment, s-au oprit aici. S-a făcut autopsia cadavrului şi am la mine raportul medicului legist. V-ar interesa.

— Sunteţi foarte amabil, dar, hâm, da. Pare a fi foarte Interesant.

Îi dădu hârtia.

— L-am vizitat pe notarul lui Shaitana. Cunoaştem clauzele tratamentului său, dar n-au în el nimic particular. Are rude în Siria, mi se pare. I-am cercetat şi hârtiile sale particulare…

E o iluzie… Sau figura aceea proaspăt rasă, pare dintr-o dată obosită, ca sub povara unui penibil efort mintal?

— Ei şi? Întrebă doctorul Roberts.

— Nimic, rosti Battle observându-l atent.

Nici un oftat de uşurare, doctorul pare însă că se simte în largul său.

— Şi atunci, aţi venit să mă vedeţi?

— Exact. Am venit să vă văd.

Doctorul clipi uşor din gene şi ochii şireţi se îndreptară spre Battle.

— Doriţi să examinaţi şi hârtiile mele personale, nu-i aşa?

— Aceasta e intenţia mea.

— Aveţi vreo împuternicire?

— Nu...

— Nu v-ar fi. Prea greu să vă faceţi rost de una, aşa că no să văfac nici o dificultate. Nu e deloc plăcut să fii acuzat de crimă, dar vă felicit pentru felul cum vă faceţi datoria.

— Mulţumesc doctore, răspunse şeful poliţiei. Preţuiesc mult atitudinea dv. Sper că şi ceilalţi se vor arăta la fel de rezonabili.

— Împotriva forţei nu se poate rezista, replică doctorul în glumă.

Apoi continuă:

— Terminându-mi consultaţiile, trebuie să fac vizitele. Vă voi încredinţa cheile şi voi avertiza pe secretara mea. Deci puteţi face percheziţia în linişte.

— Sunteţi foarte amabil, spuse Battle. Dar înainte de a pleca, aş voi să vă pun câteva întrebări.

— Cu privire la seara aceea? Nu v-am spus tot ce vă interesa?

— Nu, nu e vorba de seara aceea, ci de dv. Înşivă.

— Foarte bine. Ce doriţi să aflaţi?

— Aş dori un mic rezumat al carierei dv.: naştere, căsătorie şi ce urmează.

— Foarte bine, acestea îmi va uşura sarcina de a-mi compune biografia pentru Who's Who, spuse doctorul cu un ton sec. Cariera mea e din cele mai drepte. M-am născut la Shropshire, în Ludlow, unde tatăl meu era medic. Tata a murit când aveam cincisprezece ani. Mi-am continuat studiile la Shrewsbury şi am urmat la rândul meu medicina.

Am făcut stagiu la spitalul Saint-Christophe… Dar cred că amănuntele acestea vă sunt cunoscute.

— Da, într-adevăr. Aţi fost singurul copil, sau mai aveţi fraţi şi surori?

— Sunt singurul fiu. Tata şi mama sunt morţi, iar eu sunt celibatar. Amănuntele acestea vă sunt suficiente.

M-am asociat cu doctorul Emery. El s-a retras de l5 ani şi trăieşte în Islanda. Dacă doriţi, vă pot da adresa lui.

Locuiesc aici şi am bucătăreasă, cameristă şi femeie de serviciu. Secretara mea vine zilnic. Câştig bine şi în fiecare an, nu ucid decât o cantitate modestă de bolnavi.

E limpede?

Battle schiţă un surâs.

— Foarte limpede, doctore Roberts. Văd că aveţi simţul umorului. Şi acum o ultimă întrebare.

Domnule şef de poliţie, purtările mele sunt fără pată din toate punctele de vedere.

— Oh! N-am făcut nici o aluzie la aceasta. Voiam să vă rog să-mi daţi numele a patru dintre prietenii dv… oameni care să vă cunoască bine de mulţi ani.

Numai cu titlu de informaţie.

— Înţeleg. Preferaţi prieteni care locuiesc în Londra?

— Mi-ar uşura cercetările, dar nu e absolut necesar.

Doctorul se gândi câtva timp, apoi luându-şi stiloul scrise patru nume şi adrese pe o foaie de hârtie pe care o împinse pe birou, către Battle.

— E suficient? Pentru moment nu văd ceva mai bun. Battle citi lista cu atenţie, aprobă din cap şi puse foaia de hârtie în buzunarul vestei.

— E numai o probă eliminatorie, spuse el. Cu cât voi elimina mai repede o persoană, ca să trec la alta, va fi cu atât mai bine pentru toată lumea.

Ma întâi trebuie să mă asigur că eraţi în termeni buni cu răposatul Shaitana, că nu aveaţi cu el niciun. Fel de legătură de afaceri sau particulară care ar fi putut duce la duşmănie.

Vreau să cred din tot sufletul că îl cunoşteaţi foarte puţin, dar nu prea contează ce cred eu. Trebuie să am probe.

— Oh! Înţeleg foarte bine punctul dv. De vedere. Pe fiecare din noi îi socotiţi un mincinos până când sinceritatea sa este dovedită. Iată cheile, domnule Battle. Aceasta de la sertarul de la birou, cealaltă de la dulapul cu medicamente.

Vă rog să le încuiaţi însă la loc. Aş face bine, poate, săi spun un cuvânt şi secretarei mele.

Apăsă pe un buton care se afla pe birou.

Aproape imediat, se deschise uşa şi apăru o fată tânără.

— Aţi sunat, domnule doctor?

— Vă prezint pe Miss Burgess... Domnule şef de politie Battle, de la Scotland Yard.

Miss Burgess îi privi cu răceală pe Battle, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ce soi de animal, o mai fi şi ăsta.

— Miss Burgess, vă rog să răspundeţi la toate întrebările dl. Battle şi să-l ajutaţi de câte ori. Vă va cere un serviciu.

— Voi face întocmai, domnule doctor.

— Este timpul să plec, Roberts ridicându-se de la birou. Mi-ai pus morfina în trusă? Am nevoie de ea, pentru unul din bolnavi, dl. Lockhart.

Se îndepărtă repede vorbind şi Miss Burgess îi urmă. După câteva clipe ea se înapoie şi spuse:

— Dacă veţi avea nevoie de mine, d-le Battle, vă rog să apăsaţi pe buton.

Şefui poliţiei îi mulţumi şi se puse pe treabă.

Începu o cercetare metodică, cu toate că nu nădăjduia să descopere ceva important.

Graba lui Roberts de ai pune la dispoziţie. Îi avertizare Robert nu era în nici un caz un imbecil. Prevăzuse această percheziţie şi-n prealabil îşi luase toate măsurile.

Totuşi îi mai rămăsese o umbră de nădejde. Necunoscând obiectul vizitei sale, poate scăpase ceva din vedere.

Şeful poliţiei închise şi deschise sertarul, goli dosarele, răsfoi un carnet de cecuri, socoti facturile neplătite, îşi însemnă natura lor, răsfoi carnetul de bancă examina

agenda lui cu pacienţi, într-un cuvânt, nu scăpă nici o hârtie necercetată. Rezultatul nu fu deloc îmbucurător.

Apoi se uită în dulapul cu medicamente şi îşi notă numele furnizorilor de produse farmaceutice cu care Roberts era în relaţii, examina ambalajul, închise dulapul cu cheile şi trecu la sertarele de la birou. Cu toate că aici erau lucruri particulare, curiozitatea profesională a lui Battle, nu fu deloc satisfăcută.

Dădu din cap dezamăgit, se aşeză în fotoliul de la birou şi apăsă pe buton.

Miss Burgess apăru cu o promptitudine lăudabilă.

Battle o rugă politicos să ia loc, studiind-o puţin înainte de-a o întreba.

Imediat îi ghici ostilitatea şi se întrebă dacă să o facă să vorbească aţâţându-i sentimentele acestea puţin binevoitoare faţă de el, sau dacă nu era mai bine să folosească o metodă mai diplomatică.

— Fără îndoială, Miss Burgess, cunoaşteţi obiectul vizitei mele, îi spuse el.

— Doctorul Roberts m-a pus la curent, răspunse scurt Miss Burgess.

— E o afacere destul de delicată, declară şeful poliţiei.

— Adevărat?

— Pe legea mea, crima aceasta e foarte complicată. Bănuielile planează asupra a patru persoane, din care una e asasinul. Aş voi să ştiu dacă l-aţi întâinit vreodată pe dl. Shaitana?

— Niciodată

— Pe doctorul Roberts l-aţi auzit vorbind de el?

— Niciodată… Ah! Nu, mă-nşel. Acum vreo săptămâna, doctorul Roberts m-a rugat să trec în agenda sa, un dineu la dl. Shaitana, în ziua de l8, la ora 8 şi 15.

— Era pentru prima oară când auzeaţi rostindu-se numele lui dl. Shaitana.

— Da.

— N-aţi întâinit niciodată numele lui în ziare? Figura deseori la cronica mondenă.

— Sunt prea ocupată, ca să citesc cronica mondenă.

— Sigur, sigur, se grăbi să răspundă şeful poliţiei cu politeţe. Toţi cei patru susţin că-l cunosc pe dl. Shaitana foarte vag. Şi totuşi, unul din ei îl cunoştea suficient de bine ca să-l ucidă. Trebuie să descopăr care din ei.

Domni o tăcere care nu aduse nimic nou. Miss Burgess părea că se interesează foarte puţin, de eforturile lui Battle. Ascultând de ordinele patronului său ea se mulţumi să-I asculte vorbind pe şeful poliţiei şi să-i răspundă la întrebări.

Battle reluă:

— Dacă aţi şti ce greutăţi întâmpinăm în meseria mea. Nu putem crede un cuvânt din ceea ce ne spun oamenii şi totuşi trebuie să ţin seama de ei, mai ales într-un caz ca acesta. N-aş voi să bârfesc sexul slab, domnişoară, dar odată puse pe flecăreală, deseori femeile spun vrute şi nevrute. Acuză fără nici o probă fac tot felul de aluzii mai mult sau mai puţin întemeiate şi provoacă tot felul de scandaluri care n-au nici o legătură cu ancheta.

— Vreţi să mă faceţi să înţeleg că una din persoanele de faţă l-a vorbit de rău pe doctorul Roberts? Întrebă Miss Burgess.

— Nu chiar întocmai, răspunse Battle încurcat. Totuşi, în prezenţa mea s-au făcut anumite aluzii asupra circumstanţelor suspecte, în care a decedat unul din pacienţii doctorului sunt vorbe goale. Şi, chiar am scrupule dacă să-i spun doctorului.

— Fără îndoială e vorba tot de povestea aceea cu d-na Graves! Striga Miss Burges, furioasă.

— E ruşinos! Oamenii ar face bine să nu se mai amestece unde nu le fierbe oala! E vorba de câteva babe cu gură mare, care-şi închipuiesc totdeauna că cineva vrea să te otrăvească. Se feresc de rude, de servitori şi chiar de doctorul lor curant.

Înainte de al chema pe doctorul Roberts, doamna Graves a mai schimbat trei doctori, şi când a început să-l bănuiască şi pe el, doctorul Roberts a sfătuit-o să se adreseze doctorului Lee. In atare caz, nu vedea altă soluţie.

După doctorul Lee, doamna Graves l-a chemat pe doctorul Stelle, apoi, pe doctorul Farmer… Până când, în sfârşit, a murit săraca!

— Ai fi mirată să constataţi proporţiile gigantice pe care le ia faptul cel mai banal, spuse Battle.

Totdeauna când un doctor moşteneşte ceva de la un pacient al său, imediat îi ia în primire gura lumii. Totuşi ce e mai natural, decât ca un pacient recunoscător să-i lase moştenire o sumă, chiar importantă, celui care l-a îngrijit cu devotament?

— In general, calomniile pornesc de la rudele mortului. Nimic nu răscoleşte mai mult instinctele rele omeneşti, decât un deces. Membrii aceleiaşi familii se ceartă ca să ştie ce le revine moştenire, înainte chiar ca mortul să se răcească.

Din fericire, doctorul Roberts n-a cunoscut neplăceri de acestea. Totdeauna spune că niciodată n-ar primi o moştenire de la vreunul din pacienţii săi. Cred că într-o zi, unul din pacienţii săi ia lăsat prin testament, acţiuni în valoare de 50 de livre, dar el n-a primit până la urmă decât două bastoane şi un ceas de aur.

— Profesiunea de doctor nu prea e de invidiat, făcu Battle suspinând. Totdeauna e expus să fie şantajat. Faptele cele mai banale, sunt arătate sub aparenţe scandaloase. Un doctor trebuie să le evite… Sau cu alte cuvinte, să ţie prudent.

— E foarte adevărat, mai ales când doctorul îngrijeşte persoane dezechilibrate.

— Dezechilibrate. Foarte just. Chiar mă gândeam că bârfa, nu putea avea alt motiv.

— Va gândiţi fără îndoială la îngrozitoarea doamnă Craddock?

Battle se făcu că se gândeşte.

— Stai puţin. Au trecut trei ani de atunci, nu-i aşa?

— Ba chiar patru sau cinci ani. Femeia aceea era complet scrintită la cap. Am fost foarte mulţumiţi, şi eu şi doctorul Roberts, când a plecat în străinătate. Ia spus soţului ei minciunile cele mai nemaipomenite. Sărmanul om şi-a pierdut capul şi a căzut bolnav. A murit dintr-o intecţie, contractată dintr-o lamă de ras infectată.

— Uitasem amănuntul acesta, minţi Battle cu neruşinare.

— După moartea soţului, ea a plecat în străinătate unde a murit după puţin timp. Totdeauna mi-a făcut impresia unei femei rele… Una din cele care se agăţa de bărbaţi.

— Cunosc genul acesta. Sunt cele mai periculoase femei. Un doctor trebuie să le ocolească cu orice preţ. Unde a murit? Stai, cred că-mi aduc aminte…

— In Egipt… de o infecţie în sânge… Boală indigenă.

— Altă chestiune delicată pentru un doctor, spuse Battle, încercând să dea altă întorsătură convorbirii, este bănuiala că unul din membrii familiei şi-a otrăvit pacientul, dacă ulterior, moartea naturală e pusă la îndoială. Cazul acesta nu s-a prezentat în cariera doctorului Roberts.

— Nu cred. N-am auzit vorbindu-se de aşa ceva.

— Din punct de vedere pur statistic, ar fi interesant de cunoscut numărul deceselor anuale în clientela unui medic. De pildă, lucrau cu doctorul Roberts, de…

— De şapte ani.

— Şapte ani. Ei bine, mi-aţi putea spune aproximativ, câţi morţi au fost în perioada aceasta.

— Cam câţi au de obicei toţi doctorii. Pe de altă parte, clientela sa, care e dintre cele mai distinse, îi urmează prescripţiile cu sfinţenie.

— Se bucură de o reputaţie excelentă. Şi mai ales e cunoscut ca un diagnostician sigur.

Battle se ridică suspinând.

— Mă tem să nu mă fi depărtat de la scopul vizitei mele, care constă în a descoperi ce legături au fost între doctorul

Roberts şi domnul Shaitana.

Sunteţi sigură că nu se număra printre clienţii doctorului?

— Ahsolut sigură.

— Poate sub alt nume, insistă Battle întinzându-i fotografia dispărutului. Nu-l recunoaşteţi?

— Ce personaj teatral! Nu, nu l-am văzut niciodată pe aici.

— Atunci, asta-i tot, oftă Battle. Mulţumesc foarte mult doctorului pentru marea lui amabilitate.

— Vă rog să-i transmiteţi aceasta şi să-i comunicaţi că trec la numărul doi. La revedere, Miss Burgess, şi vă mulţumesc pentru amabilitate.

Ii strânse mâna şi se depărta. Mergând pe stradă, scoase un carnet din buzunar şi scrise câteva cuvinte sub litera R. Doamna Graves? Puţin probabil. Doamna Craddock? Nici o moştenire. Necăsătorit (păcat) De cercetat moartea bolnavilor. Anevoios.

Îşi închise carnetul şi intră în sucursala lui London and. Ce poate face? Dacă nu are nici o certitudine intolerabilă, Wesscx Bank, din Lancaster Gate.

Trimiţând cartea sa de vizită directorului, obţinu o întrevedere particulară.

— Bună ziua, domnule. Îi aveţi de client pe dl. Roberts?

— Desigur, domnule şef al poliţiei.

— Aş dori să consult contul acestui domn, pe o perioadă de câţiva ani.

— Vă voi face toate înlesnirile posibile.

Urmă o jumătate de oră de activitate. La sfârşit Battle scoase un oftat de uşurare, strecurând în buzunar o foaie de hârtie acoperită de cifre scrise cu creionul.

— Ai obţinut informaţia dorită? Întrebă directorul.

— Din păcate nu, dar vă mulţumesc totuşi.

În acelaşi timp, doctorul Roberts, spălându-şi mâinile în cabinetul de consultaţii, o întrebă pe Miss Burgess:

— Ei, a răscolit bine casa poliţistul acela stupid?

— În orice caz, n-a reuşit să mă tragă de limbă.

— Dar, draga mea, nimic nu te obligă să taci ca un peşte. Te rugasem să răspunzi la toate întrebările lui. Ce voia să afle?

— Repeta mereu că trebuie să-l cunoaşteţi pe acel domn Shaitana… A ajuns până acolo, că, a declarat că Shaitana ar fi putut veni aici sub alt nume. Mi-a arătat şi o fotografie a mortului. Ce aer de cabotin!

— Shaitana? Făcea pe Mefisto modern, şi în definitiv, ii prindea oarecum. Ce te-a mai întrebat Battle?

— Nu, mare lucru. Ah! Cineva i-a povestit istoria cea idioată cu doamna Graves…

Graves? Graves? Ah, da, bătrâna doamnă Graves. Ce caraghios, spuse doctorul izbucnind în râs. Asta-i bună! Şi foarte bine dispus, plecă la masă.

CAP. X
DOCTORUL ROBERTS (urmare)

Hercule Poirot, lua masa cu şeful de poliţie Battle. Acesta avea un aer plouat.

— Dimineaţa aceasta, după câte văd, nu v-a adus rezultate prea apreciabile, încercă să-l consoleze Poirot.

Battle clătină din cap.

— Afacerea asta îmi dă destulă bătaie de cap, domnule Poirot.

— Ce părere aveţi despre omul dv.?

— Despre doctor? Cred că Shaitana nu se înşela. Roberts e un asasin. Mi-l aminteşte pe Westway, ca şi pe avocatul acela din Norfolk. Aceleaşi maniere distinse, aceeaşi încredere în sine, aceeaşi aptitudine de a se face simpatic. Amândoi erau la fel de şireţi ca şi Roberts. Desigur, concluzia nu se impune în mod absolut, că l-ar fi ucis pe Shaitana… Nici nu cred asta. Dar el ştia la ce risc se expune Shaitana s-ar fi putut deştepta şi striga ajutor. Nu, nu cred că Roberts a comis această crimă.

— Cine altul, atunci

— Poate mai mulţi, ca Westway. Dar o să avem de furcă, până vom descoperi adevărul. I-am cercetat contul de la bancă. Dar n-am găsit nimic suspect. La credit nu sunt sume mari. S-ar putea spune că în ultimii şapte ani, n-a moştenit pe nici un client.

Iată ceea ce îndepărtează ideea crimei din interes. N-a fost căsătorit niciodată. Regretabil! Ce e mai uşor pentru un doctor, decât să-şi ucidă soţia? E bogat, dar are o clientelă din cele mai distinse.

— In rezumat, se pare că a dus o viaţă exemplară?

— Poate. Dar prefer să-mi închipui tot ce-l mai rău. Se vorbeşte de un scandal în legătură cu o femeie… O pacientă a sa cu numele Craddock. Amănuntul acesta merită să fie reţinut. Voi pune imediat pe cineva să cerceteze. D-na Craddock a murit în Egipt, de o boală indigenă. Nu cred să descoperim mare lucru, dar totuşi informaţiile obţinute poate vor arunca o rază de lumină asupra caracterului şi moralităţii doctorului.

— Femeia aceea era măritată?

— Da. Soţul ei a murit în uima unei infecţii.

— O infecţie?

— Da, din cauza unei lame de ras. Pe vremea aceea magazinele erau pline de lame de ras ieftine… Din care, una a fost infectată. Dacă vă amintiţi, a fost un mare scandal.

— Iată ce mă gândesc. Dacă soţul era supărător… Dar ne bazăm numai pe supoziţii. Nu ştim nimic sigur.

— Curaj, prietene. Vă cunosc răbdarea. Fără îndoială c-o să-i vii de hac.

— Şi dv., domnule Poirot, ce aveţi de gând?

— De ce nu i-aş face eu o mică vizită doctorului Roberts?'

— Două-n aceeaşi zi, i-ar putea deştepta bănuielile.

— M aş arăta cum nu se poate mai discret. Nu l-aş întreba nimic din trecut.

— Aş vrea să ştiu exact ce linie de conduită urmaţi. Dar dacă vedeţi în aceasta vreun inconvenient, nu insist.

— De loc… de loc. Sunt gata să vă satisfac curiozitatea. Îi voi vorbi despre bridge, iată totul.

— Iar despre bridge. Ţineţi atât de mult la asta, domnule Poirot?

— Subiectul acesta mi se pare foarte oportun.

— Chestie de gust. Eu nu practic introduceri de acestea în stil fantezist: nu sunt genul meu.

— Care e genul dv., domnule Battle? Poirot făcu cu ochiul şi şeful poliţiei surâse vesel.

— Ofiţer de poliţie, plin de zel, conştiinciozitate şi iniţiativă… Iată genul meu, domnule Poirot.

Nici înfloriturі, nici copilării. Un om cinstit care asudă din greu. Nu prea şiret, aş putea spune chiar puţin stupid ăsta-s eu.

Poirot îşi ridică paharul.

— Beau în onoarea metodelor noastre diferite… Şi pentru succesul eforturilor noastre reunite.

— Să sperăm că colonelul Race, ne va furniza informaţii utile asupra maiorului Despard, spuse Battle. Dispune de multe surse de informaţii.

— Şi doamna Oliver?

— Aici e numai chestie de noroc. Scriitoarea aceasta nu-mi displace de loc. Vorbeşte vrute şi nevrute, dar nu e lipsită de inteligenţă.

O femeie vede mai limpede jocul celorlalte femei, şi poate descoperi indicii preţioase.

Se despărţiră. Battle se reîntoarse la Scotland Yard ca să dea instrucţiuni oamenilor săi, iar Poirot se duse la nr, 200, Gloucester Terrace.

Primindu-şi musafirul, doctorul Roberts ridică sprâncenele amuzat.

— Doi copoi în aceeaşi zi şi – bănuiesc – o pereche de cătuşe, nu-i aşa?

Poirot râse.

— Doctore Roberts, va pot asigura că bănuielile se îndreaptă în mod egal, faţă de toţi patru.

— Vă rămân recunoscător. Fumaţi?
— Dacă-mi permiteţi, voi fuma dintr-ale mele. Poirot trase câteva clipe tăcut, din ţigară. În sfârşit rosti:
— Doctore Roberts, dv. Trebuie să cunoaşteţi bine sufletul omenesc?
— Fără îndoială. Un doctor trebuie să ştie să observe oamenii.
— Este exact ce mi-am spus şi eu: „Un doctor trebuie să-şi cunoască bolnavii… Expresia lor, figura, felul lor de-a respira, gesturile lor dezordonate… Un doctor observă detaliile acestea maşinal, fără să-şi dea seama! Doctorul Roberts e exact omul care-mi trebuie”.
— Vă stau cu plăcere la dispoziţie. Ce doriţi să aflaţi?
— Poirot scoase din elegantul său portofel, trei carneţele de bridge, împăturite cu grijă.
— Iată primele trei robere de atunci seara explică ei. Primul, e al lui Miss Meredith. Ajutându-vă cu aceste cifre, mi-aţi putea face bilanţul licitaţiilor şi să detaliaţi fiecare joc în parte?
Roberts îi privi mirat.
— Cred că glumiţi, dl. Poirot. Cum credeţi că mi-aş aduce aminte?
— Adevărat? V-aş fi atât de recunoscător, dacă aţi face un mic efort de memorie! Să luăm primul rober. Prima levată trebuie să se fi terminat printr-o cerere de cupă sau de pică, sau una din echipe a fost amendată cu 50 de puncte.
— Staţi puţin. Am cerut o pică.
— Şi levata următoare?
— Unul din noi trebuie să fi fost amendat cu 50 de puncte. Dar nu-mi amintesc cine. Zău, îmi cereţi prea mult, domnule Poirot.
— Vă amintiţi cel puţin câteva anunţuri sau câteva levate?
— Am făcut un mare şiem. De asta îmi aduc aminte. Ei au pierdut o mulţime de levate.
— Ce partener aveţi?

— Doamna Lorrimer. Făcea o figură caraghioasă. Cred că felul meu de-a anunţa, nu-i plăcea deloc.

— Şi nu vă mai amintiţi de loc alte anunţuri sau alte levate?

Roberts începu să râdă.

— Scumpul meu domn Poirot, dar ce vreţi de la mine? S-a comis o crimă… Asta e de-ajuns ca să mă facă să uit cele mai faimoase levate… Şi, în definitiv, deatunci am mai jucat vreo duzină de robere.

Poirot păru dezamăgit.

— Sunt dezolat, făcu Roberts.

— Oh! Nu face nimic! Socoteam că mi-aţi fi putut repeta una sau două levate. Aceste puncte de reper, ar fi putut ajuta alte amintiri.

— Care?

— Aţi fi putut remarca, de pildă, că partenerul dv., a sabotat în mod cu totul Inexplicabil un sans-atout fără importanţă, sau că, adversarul dv., v-a făcut cadou două levate neaşteptate; omiţând să joace cartea care trebuia.

Doctorul Roberts se posomorî dintr-odată, aplecându-se înainte.

— Ah! Acum înţeleg unde vreţi să ajungeţi.

La început propunerile dv. Mi se păreau încâlcite şi stupide. Credeţi că crima… Sau cel puţin completa reuşită a crimei… ar fi adus tulburări în jocul vinovatului?

Poirot aprobă cu vioiciune.

— Aţi pătruns pe de-a întregul ideea mea. Ar fi fost de un ajutor nepreţuit, jucătorul care şi-ar fi observat cu atenţie partenerii. O schimbare bruscă în felul de-a anunţa sau de a juca, o întârzicre, o greşeală… ar fi fost uşor de remarcat la unul din jucători. Din nefericire, eraţi cu totul străini unul de altul şi o schimbare în felul de a juca a străini unul de altul şi o schimbare în felul de a juca a putut trece cu totul neobservată.

Dar doctore, ce-ar fi să vă gândiţi puţin. Vă amintiţi vreo stângăcie oarecare? O greşeală grosolană în jocul

celorlalţi?

După o clipă de tăcere doctorul clătină din cap.

— Oricât m-aş gândi, nu ajung la nici un rezultat, răspunse el cu sinceritate. Nu pot decât să vă repet ceea ce v-am mai spus: Doamna Lorrimer a jucat perfect de la început până la sfârşit; n-am observat la ea nici cea mai mică prostie.

Despard, deasemeni s-a arătat bun, dar după părerea mea, e un jucător prea mediocru. Anunţurile sunt strict convenţionale, niciodată nu face un pas dincolo de regulile jocului. Niciodată nu se bazează pe hazard. Cât despre Mis» Meredith…

Şovăi o clipă.

— Ei?

— A făcut câteva greşeli… Una sau două… Către sfârşitul jocului. Dar poate din cauza oboselii şi din lipsă de experienţă, îi tremura mâna…

Roberts făcu o pauză.

— Cam în ce moment?

— Încerc să-mi amintesc… Se datora, bănuiesc, stări sale nervoase. Domnule Poirot, mă faci să spun nişrte lucruri…

— Iertaţi-mă. Aş voi să vă cer părerea în altă privinţă.

— Vă ascult.

— E destul de greu de explicat. Dar cred că o să mă înţelegeţi. Dacă vă pun o întrebare directă, răspunsul dv. Îşi pierde orice valoare.

Îngăduiţi-mi să întrebuinţez alt mijloc. Doctore Roberts, aţi voi să fiţi amabil, şi să-mi descrieţi camera în care s-a jucat bridge la Shaitana?

Roberts rămase uimit.

— Felul cum era mobilată?

— Vă rog.

— Nu ştiu de unde să încep…

— De unde vreţi.

— Pe legea mea, salonul acela era plin cu mobile…

— Nu, nu. Vreau ceva precis.

Doctorul Roberts scoase un suspin.

Apoi anunţă, ironic, pe tonul unui comisar de licitaţie

— Un mare divan acoperit cu brocard ivoire… Alt divan cu brocard verde… Patru sau cinci fotolii largi… Opt sau nouă covoare persane… O garnitură de 12 scaune aurite Empire. Un birou William şi Mary. (Parcă aş fi la licitaţie). O splendidă vitrină japoneză. Un pian cu coadă.

Mai erau şi alte mobile pe care nu le-am remarcat. Şase stampe japoneze de toată frumuseţea. Două picturi murale chinezeşti. Cinci sau şase tabachere frumoase. Statuete japoneze de fildeş, aşezate pe un scrin. Ceşti de argint vechi, din epoca lui Carol I. Una sau două piese de email Battersea…

— Bravo, bravo strigă Poirot.

— O pereche de păsări, o statue de Ralph Wood… Câteva bibelouri orientale… Încrustate cu argint. Câteva bijuterii (aici nu sunt prea tare). Păsări de Chelsea. Câteva miniaturi într-o vitrină… Destul de frumoase, pe legea mea. Şi nu e gata. Erau mai multe, dar pentru moment nu-mi amintesc altele.

— Splendid, declară Poirot. Aveţi un remarcabil spirit de observaţie.

Doctorul întreabă curios:

— Am citat obiectul care vă interesa?

— Aici e buba. Dacă l-aţi fi citat, m-ar fi surprins foarte mult. Cum mă aşteptam, nu-l puteţi cita.

— De ce?

Poirot clipi din ochi.

— Fiindcă nu era acolo.

Roberts clipi la rândul său din ochi.

— Îmi amintiţi de cineva, domnule Poirot.

— De Sherlock Holms, nu-i aşa?

Aventura cu câinele în noapte. Câinele nu lătrase. E poanta aventurei.

Hm… Ce voiţi? Câteodată, împrumut metodele altora.

— Şi totuşi nu văd unde vreţi să ajungeţi.

— Mă felicit. Între noi fie vorba, iată cum procedez. Şi în faţa doctorului uimit, Poirot se ridică şi declară surâzând:
— Cel puţin să vă alegeţi cu atât: ceea ce mi-aţi spus îmi va servi enorm de mult pentru viitoarea întrevedere.
Doctorul se ridică şi el de pe scaun.
— Nu văd cum, dar vă cred.
Cei doi bărbaţi, îşi strânseră mâinile. Poirot coborî scara şi chemă un taxi.
— Cheyne Lane, Chelsea, spuse el şoferului

CAP. XI
DOAMNA LORRIMER.

Doamna Lorrimer locuia într-o căsuţă curată şi bine întreţinută, pe o stradă liniştită, lll Cheyne Lane. La uşa vopsita în negru, ajungeai urcând nişte trepte de-o albeaţă strălucitoare. Mânerul soneriei şi clanţa, de aramă, străluceau viu în soarele după amiezii.
O cameristă bătrână, cu boneta şi şorţul de un alb imaculat veni să deschidă.
' Ii spuse lui Poirot, că stăpâna ei e acasă. Apoi o luă înainte pe o scară strâmtă.
— Pe cine trebuie să anunţ?
— Domnul Hercule Poirot.
Poirot fu introdus într-un salon frumos mobilat şi bine întreţinut. Fotoliile şi canapelele erau acoperite cu învelitori din pânză de Persia. Pe pereţi erau câteva fotografii în rame de argint. În rezumat, era o cameră mare şi bine luminată, într-un vas, erau nişte crizanteme superbe.
Doamna Lorrimer veni să-şi salute musafirul.
Ea îi întinse mâna fără să se arate de loc surprinsă, îi rugă să ia loc, se aşează şi ea şi vorbi despre timpul frumos de afară.
Apoi urmă o pauză.
— Nădăjduiesc doamnă, că-mi veţi ierta această vizită. Doamna Lorrimer, îi întrebă, privindu-l în faţă:
— E o vizită profesională?

— Trebuie să v-o mărturisesc.

— Cred că înţelegeţi domnule Poirot, că dacă sunt gata să-i dau toate informaţiile şefului de poliţie Battle şi agenţilor săi, în schimb nimeni nu mă poate sili să răspund la întrebările din cadrul unei anchete particulare.

— Împărtăşesc întocmai punctul dv. De vedere, doamnă, şi dacă îmi veţi arăta uşa, mă voi supune fără murmur.

Doamna Lorrimer schiţă un surâs.

— N-am deloc intenţia aceasta, domnule Poirot. Vă acord însă numai zece minute, căci trebuie să mă duc la o partidă de bridge.

— Zece minute îmi sunt prea de-ajuns, doamnă. Vă rog să fiţi amabilă şi să-mi descrieţi camera în care aţi jucat bridge atunci seara, salonul în care a fost ucis dl. Shaitana.

Doamna Lorrimer ridică sprâncenele mirată.

— Ce chestiune bizară! Nu văd ce scop urmăriţi.

— Iată: dacă în timpul unei partide de bridge, vi s-ar spune: „De ce jucaţi asul acesta, sau de ce depuneţi valetul care va fi luat cu dama şi nu regele care ar fi făcut levata? Răspunsul dv. Ar fi desigur lung şi plictisitor, nu-i aşa?

— Bine înţeles că în atare joc, dv. Sunteţi specialistul şi ea doar o novice… Spuse ea surâzând. Foarte bine.

Şi după ce păru că se gândeşte o clipă:

— Salonul era vast şi bogat mobilat.

— Nu mi-aţi putea da unele detalii?

— Erau vase de flori.,. Moderne… Destul de frumoase. Cred că am remarcat şi stampe chinezeşti sau japoneze. Într-o cupă se aflau şi lalele mici roşii… Uimitor de mici.

— Asta e tot!

— Mă tem că da.

— Şi mobila? Vă mai amintiţi culoarea tapiţeriilor? Îmi aduc aminte vag, de o stofă mătăsoasă.

— Şi bibelourile?

— Oh! Erau aşa de multe, că mi-a făcut impresia unul muzeu.

După o clipă de tăcere, doamna Lorrimer adăugă:

— Amănuntele acestea n-o să-ţi folosească la nimic, domnule Poirot.

— Să trecem la altceva.

Ii arătă carneţelele de bridge.

— Iată primele trei robere. Mă întreb, dacă folosindu-vă de carneţelele acestea, aţi putea reconstitui primele trei levate?

— Aşteptaţi.

Cu un aer foarte interesat, d-na Lorrimer studie carneţelele.

— Iată primul rober. Miss Meredith şi cu mine, împotriva celor doi bărbaţi.

Primul joc a fost anunţat la patru pici. Le-am făcut, plus o levată suplimentară. Jocul următor s-a făcut la două carale şi doctorul Roberts fu amendat cu o levată. La cel de-al treilea joc, au fost anunţuri multe. Miss Meredith a spus pas, Maiorul Despard anunţă o cupă. Am spus şi eu pas! Miss Meredith anunţă trei pici şi maiorul Despard patru carale. Am jucat contra. Atunci, doctorul Roberts ceru patru cupe, dar nu făcu decât o levată.

— Uimitor! Spuse Poirot. Ce memorie!

Doamna Lorrimer continuă:

— La următoarea levată, maiorul spuse pas, eu am a-nunţat un sans-atout şi doctorul Roberts trei cupe. Partenerul meu spuse pas.

Despard dădu cea de-a 4-a cupa, partenerului său. Am jucat contra, şi de data asta că au intrat cu doua levate. Apoi, am făcut eu ieşirea cu pici.

Ea luă carneţelul următor.

— Acesta mi se pare cam complicat, spuse Poirot. Maiorul, şterge cu o linie cifrele, îndată ce le scrie…

— Cred că cele două partide au început fiecare, prin a pierde 50 de puncte… Apoi doctorul Roberts ceru cinci carale; noi am jucat contra şi el a pierdut trei levate.

Pe urmă noi am făcut trei trefle, dar şi el a făcut o manşe de pică. În partida următoare, am pierdut o sută. Adversarii

făcură o cupă, noi două sans-atout-uri şi în sfârşit roberul l-am câştigat noi cu patru trefle.

Doamna Lorrimer luă carneţelul următor.

— Roberul acesta a fost o adevărată luptă. A început foarte liniştit. Maiorul Despard şi Miss Meredith, anunţară o cupă. Noi am pierdut de două ori, încercând patru cupe şi patru pici. Ceilalţi au făcut manşe la pică. Ar fi fost zadarnic să-i centrăm. Noi am pierdut iarăşi, de trei ori la rând, dar fără să fim jucaţi contra. Pe urmă am reuşit să facem a doua manşe la sans-atout.

Atunci, a început o luptă teribilă. Doctorul Roberts a făcut cereri îndrăzneţe, şi deşi a fost amendat de vreo două ori, totuşi sistemul i-a reuşit, căci a intimidat-o tot timpul pe Miss Meredith. Apoi a anunţat o deschidere cu două pici, eu l-am supralicitat cu trei carale, şi el a mers cu patru sans-atout-uri. Eu am anunţat cinci pici şi el a sărit de-odată la şapte carale.

Natural, am fost supralicitaţi. Numai printr-o minune am câştigat. Niciodată n-am fi crezut că i-am putea ţine piept, când a început să joace. Dacă ne-ar fi atacat cupa, am fi pierdut trei levate. Dar el ne-a atacat Regele de treflă, şi ne-a reuşit jocul.

A fost într-adevăr o luptă pasionantă.

— Cred şi eu! Un mare şiem foarte vulnerabil, jucat contra. Era destul de emoţionant. Cât despre mine, mărturisesc că nu îndrăznesc niciodată să mă gândesc la şiem.

— N-ai dreptate! Exclamă d-na Lorrimer. Trebuie să joci raţional.

— Riscând?

— Nu rişti nimic, dacă anunţi corect. Rezultatul este matematic. Din nefericire, puţini jucători anunţă cum trebuie. La început merge de minune, dar pe urmă, îşi pierd capul. Nu mai ştiu să facă deosebirea între cărţile câştigătoare şi cele necâştigătoare…

Dar nu e deloc momentul să vă dau lecţii de bridge, domnule Poirot.

— Felul meu de-a juca, cred că nu-mi poate căşuna cu nimic, doamnă.

D-na Lorrimer continuă să cerceteze carneţelele.

— După partida aceea furtunoasă, levatele au fost liniştite. Ai şi pe cel de-al patrulea carneţel? A, da! O bătălie calmă, foarte echilibrată.

— Aceasta se întâmplă deseori, spre sfârşitul serii.

— Se anunţă cu prudenţă, dar toate cărţile sunt jucate prost.

Poirot strânse carneţelele şi se înclină.

— Aveţi toată admiraţia mea, doamnă! Memoria dv. La cărţi, este extraordinară! Extraordinară! Ca să spun aşa în mai toate cărţile jucate.

— Cred că da.

— Memoria este un dar preţios. Când o posezi, trecutul nu mai există. Faptele trecute, cred că dăinuiesc în spiritul dv., tot atât de proaspete, ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Aşai?

Doamna Lorrimer, înălţă spre Poirot, ochii ei mari şi negri.

Asta nu dură însă decât o clipă. Imediat redeveni femeia de lume, dar Poirot înţelese: lovitura nimerise în plin. Doamna Lorrimer se ridică.

— Iertaţi-mă, domnule Poirot, dar trebuie să plec. Mă tem să nu fiu în întârziere.

— Vă rog să mă iertaţi pe mine, fiindcă v-am răpit timpul.

Îmi pare rău că nu v-am putut fi mai mult de folos.

— Dimpotrivă, protestă Poirot, mi-aţi dat un ajutor preţios.

— Nu prea cred.

— Ba da! Ba da! Mi-aţi spus un lucru pe care voiam să-l aflu.

Ea se feri să-l întrebe care e acela, şi îi întinse mâna.

— Încă odată, vă mulţumesc doamnă, pentru amabilitatea dv.

Strângându-i mâna, doamna Lorrimer îi spuse detectivului belgian:

— Domnule Poirot, sunteţi un om extraordinar!
— Cred că exageraţi, scumpă doamnă. Sunt aşa, cum m-a făcut Dumnezeu!
— Fără îndoială, toţi suntem aşa.
— Nu chiar toţi, doamnă. Câţiva dintre noi, au crezut că trebuie să îndrepte opera creatorului: dl. Shaitana, de pilda.
— In ce sens?
— Poseda un oarecare gust de obiecte vechi. În loc să se oprească aici însă, s-a apucat să colecţioneze şi alte lucruri.
— Care?
— Senzaţii... Dacă se poate spune.
— Nu credeţi că nevoia aceasta era ceva înăscut în el?
— Juca foarte bine rolul Satanei, în fond însă nu era un demon... ci un prost. De asta a şi murit.
— Din cauza prostiei?
— Da... Un păcat care nu iartă, doamnă. După o clipă de tăcere, Poirot adăugă:
— La revedere, doamnă şi încă odată multe mulţumiri.! N-o să viu la dv., decât atunci când mă veţi chema.
Doamna Lorrimer păru surprinsă.
— Pentru Dumnezeu domnule Poirot, de ce v-aş deranja?
— Cine ştie? E o idee a mea. La cel mai mic semn, voi veni.
Nu uitaţi.
Detectivul belgian se mai înclină odată şi ieşi pe uşă. În stradă se gândi:
— Nu m-am înşelat... Sunt sigur că ea este!

CAP. XII
MISS MEREDITH.

Doamna Oliver ieşi cu greu de la volanul micului ei automobil de două locuri. Fabricanţii de automobile îşi închipuie că la început, automobiliştii conduc cu sfială ca s-ă poată să se acomodeze cu moda scaunelor joase, punând la grea încercare persoanele mai în vârstă şi de anumite proporţii, care încearcă să iasă din automobil. Cel de-al

doilea scaun era plin cu hărţi automobilistice, o mapă cu trei romane şi un coş cu mere.

Doamna Oliver se înebunea după mere.

Toată lumea aflase că atunci când compusese introducerea şi acţiunea principală a cărţii „Moartea în mocirlă, s-a consumat cinci livre cu mere.

O durere puternică în stomac îi aminti de un dejun care se dădea în onoarea ei, acum o oră.

Cu o ultimă sforţare şi cu o lovitură de genunchi în portiera recalcitrantă, doamna Oliver ateriza cam pe neaşteptate pe trotuar, în faţa gardului lui Wendon Cottape împrăştiind în jurul ei o ploaie de coji de cotoare de mere.

Ea suspină uşurată, îşi aşează pălăria pe cap fără nici o grijă de eleganţă, îşi privi cu satisfacţie taiorul de stofă de o culoare închisă, apoi încruntă sprâncenele, observând că-şi luase din greşeală pantofi cu tocuri înalte. Deschizând poarta grădinii, păşi pe dalele aleii, până la uşa casei unde execută un fel de rag-limc cu minerul sonerii, terminat cu un cap de broscoi.

Neprimind nici un răspuns, ea repetă performanţa. Apoi săturându-se de aşteptat, doamna Oliver făcu ocolul casei, cu pas viu.

În spatele locuinţei, se afla o grădiniţă de modă veche, cu margarete de toamnă şi crizanteme; mai încolo se întindea o peluză, la capătul căreia susura un râuleţ. Afară erai destul de cald. Cerul era senin. Când ajunseră în grădiniţă, una din ele se opri deodată. Doamna Oliver se îndreptă spre ea.

— Bună ziua, Miss Meredith. Iţi mai aminteşti de mine?

— Oh! Desigur!

Anne Meredith, uimită, îi întinse mâna şovăind. După o clipă însă, îşi reveni:

— Vă prezint pe prietena mea, care locuieşte aici, cu tnine… Miss Dawes, Rhoda, iat-o pe doamna Oliver.

Cealaltă fată, o brunetă strălucind de sănătate, exclamă cu vioiciune:

— Oh! Dv. Sunteţi doamna Oliver? Ariana Oliver?

— Eu însumi.

Apoi adresându-se lui Anne:

— Dacă ne-am aşeza undeva, draga mea? Am să-ţi spun o mulţime de lucruri.

— Să luăm un ceai, atunci.

Anne le conduse spre câteva scaune de grădină, cam stricate!

Doamna Oliver alese la iuţeală pe cel mai solid, având experienţa câtorva accidente supărătoare, din trecut.

— Acum scumpa mea, spuse ea pe un ton hotărât, să nu umblăm după doi iepuri. Să ne ocupăm imediat de crima din seara aceea. Trebuie numai decât să facem. Ceva.

— Să facem ceva? Repetă Anne.

— Absolut. Nu ştiu ce gândeşti, dar eu ştiu cine e asasinul. E doctorul… Cum îi spune? Ah! Da! Roberts. Un nume galic! Francezii nu-mi prea inspira încredere! Am avut o guvernantă franţuzoaică. Într-o zi, ea m-a luat la Harregate şi m-a uitat acolo, întorcându-se singură acasă. Nu te poţi bizui pe oamenii aceştia uşurateci şi nehotărâţi. Dar pentru moment să lăsăm deoparte femeia aceea. Roberts a săvârşit crima… Nu-i nici o îndoială. Să ne unim ca să obţinem dovezile.

Rhoda Dawes izbucni în râs… Apoi se înroşi.

— Vă rog să mă iertaţi. Dar vă găsesc atât de diferită de felul cum vă vedeam înainte de-a vă cunoaşte…

— Eşti dezamăgită? Spuse d-na Oliver liniştită. Nu-i nimic. Sunt obişnuită cu asta. Mai înainte de orice, trebuie să demascăm pe Roberts!

— Dar cum e posibil?

— Haide, Anne, nu fii atât de pesimistă! O certă Rhoda ves. Doamna Oliver e pur şi simplu admirabilă. Ea cunoaşte toate dedesubturile acestei afaceri. Şi va proceda ca Sven Hjerson.

Înroşindu-se uşor, când auzi pomenindu-se de celebrul tetectiv olandez, doamna Oliver declară:

— Trebuie să ne unim cu orice preţ. Vă voi explica de draga mea. De altfel n-ai vrea să fii acuzată, nu-i aşa?

— Dar de ce să fiu acuzată?

— Nu ştii cum sunt bărbaţii? Bănuielile se îndreaptă asupra celor trei nevinovaţi, cât şi asupra vinovatului!

— Nu înţeleg încă de ce vă adresaţi mie în special, d-nă Oliver, spuse rar Anne Meredith.

— Fiindcă ceilalţi doi nu mă Interesează. Doamna Lorreler e una din femeile care-şi petrec timpul jucând bridge în cluburi. De altfel e foarte tare şi se apără de minune, pentru o fată tânără ca dumneata, care ai viitorul în faţă? Asta schimbă chestia.

— Şi maiorul Despard? Întrebă Anne.

— Eh! El e bărbat! Poate să se descurce şi singur. E nebunit după primejdie şi-şi petrece timpul căutându-le în Anglia, în loc să le caute pe Irrawadis… Sau pe Limpopo…, fluvlui acela african, care le place atât de mult bărbaţilor! Nu, aceştia doi nu mă interesează deloc.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţa dv., făcu Anne.

— Ce dramă îngrozitoare! Exclamă Rhoda. Sărmana, e grozav de tulburată, doamnă Oliver. Şi aprob întrutotul punctul dv. De vedere. Mai degrabă să faci ceva decât să stai pe loc şi să te gândeşti.

— Nu-i aşa? Aprobă doamna Oliver. Ca să fiu sinceră, m-am ocupat niciodată de o crimă adevărată şi nu cred să fiu prea tare. Dar am scris atât de mult în felul ăsta… Şi înţelegeţi, nu! Pentru nimic în lume, n-aş fi lăsat toate prerogativele celor trei poliţişti. Totdeauna am susţinut că că o femeie ar conduce Scotland Yardul…

— El bine? Întrebă Rhoda, aplecându-se înainte. Ce-ar face o femeie dacă ar conduce Scotland Yardul…

— Dar vai! Scotland Yardului nu-i pasă de serviciile mele, se jelui doamna Oliver, retrăgându-se cu prudenţă dintr-un teren periculos. Eu nu însemn nimic.

— Oh! Nu vă subapreciaţi, protestă Rhoda, voind s-o măgulească.

— Iată-ne trei femei slabe, continuă d-na Oliver. Să vedem ce-am putea face.

Anne Meredith, spuse clătinând gânditoare din cap:

— De ce-l credeţi vinovat pe doctorul Roberts?

— Are figura unui asasin.

— Nu vedeţi… Anne şovăi. Un doctor. Vreau să spun… Ar fi putut să se folosească mai degrabă de o otravă.

— Câtuşi de puţin. Otrava… Un drog oarecare, ar trăda imediat pe un doctor. Nu ştiţi cât de uşor pierd cutiile cu droguri în automobile la Londra, şi cât de uşor îi fură? Nu, tocmai fiindcă e doctor, Roberts s-a ferit să întrebuinţeze otrava.

— Înţeleg, făcu Anne. Apoi adăugă:

— Dar de ce l-ar fi ucis pe dl. Shaitana? Aveţi vreo Idee?

— O idee? Dar am la idei, că le-aţi mai putea face şi cadou! Aici, însă constă dificultatea: nu mă pot concentra numai asupra unui singur subiect… Concep totdeauna cinci sau şase subiecte odată şi trec prin chinurile iadului ca să mă pot fixa la unul.

Îţi pot da şase motive pentru crimă. Dar n-am nici un mijloc să-l pot alege pe cel adevărat.

Mai întâi, s-ar putea ca Shaitana să fi fost un cămătar. Avea apucături prea mieroase.

Îl ţinuse pe Shaitana în ghiare şi poate la ucis fiindcă, nu i putea plăti datoria. Sau poate Shaitana a necinstit pe Cora sau pe fiica doctorului?

Ori Shaitana a, descoperit că Roberts e bigam? Sau Roberts e bigam? San Roberts s a căsătorit cu vreo vară a lui Shaitana prin, care i-ar moşteni toată averea? Sau… Câte motive v-am dat?

— Patru, răspunse Rhoda.

— Da… Şi acesta e destul de serios… Shaitana cunoştea cine ştie ce secret din viaţa lui Roberts. Poate n-ai observat draga mea, dar Shaitana a pronunţat o frază destul de curioasă în timpul mesei… Exact înainte de a se face tăcerea aceea jenantă.

— N-am remarcat, spuse Anne.
— Ce-a spus? Întrebă Rhoda.
— A spus… Stai, ce-a spus? A, da; ceva despre un accident şi despre otravă. Nu-ţi aminteşti?
Mâna stângă a lui Anne, se crispa de răzămătoarea fotoliului de paie.
— Adevărat, îmi aduc aminte, răspunse ea calmă. Rhoda interveni, brusc:
— Draga mea trebuie să-ţi pui un pulover. Nu mai este vară. Hai, du-te şi ţi-l ia.
Anne clătină din cap.
— Oh! Mulţumesc! Nu mi-e frig. Totuşi în timp ce vorbea, tremura uşor.
— Înţelegi unde vreau s-ajung, continuă doamna Oliver. Un client al doctorului s-ar fi putut otrăvi din greşeală, dar, în realitate, e opera doctorului însuşi. Cred cu tot dinadinsul că în felul acesta a trimis pe lumea cealaltă un număr considerabil de oameni.
Obrajii lui Anne se colorară puternic:
— Doctorii au într-adevăr interes să-şi suprime bolnavi în masă? Întrebă ea. Cred că aceasta ar avea un efect dezastruos asupra clientelii lor.
— Şi totuşi perspectiva aceasta e plauzibilă, spuse doamna Oliver.
— Socotesc ideea dv. Absurdă şi atât de melodramatică…
— Oh! Anna! Protestă Rhoda ca un fel de scuză faţă de romancieră.
Ea o privi pe doamna Oliver cu privirea unui căţel poznaş
— Încercaţi să înţelegeţi! Încercaţi să înţelegeţi! Părea să spună privirea aceea.
— Cred, dimpotrivă, că ideea dv. E minunată.
În plus, un doctor îşi poate procura o otravă care nu lasă nici o urmă vizibilă, nu-i aşa?
Oh! Exclamă Anne.
Cele două femei se întoarseră spre ea.
— Îmi amintesc de alt amănunt, spuse Anne.

Dl. Shaitana a spus ceva despre „uşurinţele la care e expus un doctor în laboratorul său. Prin aceasta cred că făcea o aluzie neplăcută pentru doctorul Roberts.

— Nu domnul Shaitana a făcut aluzia aceasta, observă doamna Oliber, ci maiorul Despard.

Paşi care răsunau pe aleea grădinii, le făcură să întoarcă capul.

— Ia te uită, exclamă ea. Vorbeşti de Lup… Maiorul Despard, venea dinspre casă.

CAP XIII

CEL DE-AL DOILEA VIZITATOR.

Văzând-o pe doamna Oliver, maiorul Despard, păru stingherit. Obrajii săi de obicei palizi, luară o culoare de un roşu-cărămiziu. Foarte încurcat, el se îndreptă spre Anne şi-i spuse cu vocea sacadată:

— Iartă-mă, Miss Meredith. Am sunat şi nu mi-a răspuns nimeni. Treceam tocmai pe-aici şi-am crezut că fac bine să văd ce mai faci.

— Oh, îmi pare atât de rău că aţi sunat în zadar, Dar tot personalul nostru casnic se reduce la o femeie, care vine numai dimineaţa.

Ea o prezentă pe Rhoda, care propuse:

— Ce-ar fi să intrăm, să luăm ceaiul? Începe să se facă rece. In casă ne-am simţi mai bine.

Intrară cu toţii în casă şi Rhoda dispăru la bucătărie. Doamna Oliver socoti că e bine să observe:

— Ce nostimă coincidenţă, să ne întâlnim toţi trei aici.

— Da, se mulţumi să răspundă Despard, privind-o gânditor.

— Venisem la Miss Meredith să-i spun că e absolut necesar să facem un plan de luptă, spuse doamna Oliver. Mă refer la asasinarea domnului Shaitana. Pentru mine, nu-i nici o îndoială: doctorul.

Nu sunteţi de-aceeaşi părere?

— Destul de greu să te pronunţi. Pe ce probe să te sprijini?

Expresia d-nei Oliver păru că vrea să însemne: „Asta sigur, e un bărbat”.

Cele trei persoane, erau vizibil stingherite.

Doamna Oliver, băgă de seamă imediat.

Cmd Rhoda aduse ceaiul, ea se ridică anunţând că trebuie să se reîntoarcă imediat la Londra.

Se scuză că nu mai poarte rămâne şi mulţumi celor două fete pentru amabilitate.

— Vă voi lăsa cartea mea de vizită cu adresa, le spuse ea. Vă rog să veniţi pe la mine, când mai treceţi prin Londra. Vom relua discuţia noastră, încercând să străpungem vălul misterului.

— Vă întovărăşesc până la poartă, anunţă Rhoda. Pe când mergeau pe alee, Anne Meredith le ajunse din urmă, alergând.

— M -am gândit, declară ea gâfâind şi cu figura palidă.

— La ce scumpa mea? O întrebă Rhoda.

— Sunteţi foarte amabilă, doamnă Oliver, să vă bateţi capul atât, dar eu prefer să nu mă amestec în afacerea asta. Drama a fost prea oribilă şi prefer s-o uit.

— Scumpa mea copilă, se pune o întrebare: îţi va fi îngăduit?

— Oh! Ştiu prea bine că poliţia continuă cercetările şi că voi fi interogată. M-aştept la aceasta, dar în acelaş timp, caut să uit seara aceea şi nu vreau să mai aud vorbindu-se de ea.

Poţi să mă crezi proastă, dar asta e hotărârea mea.

— Anne! Strigă Rhoda Dawes.

— Te înţeleg copila mea, dar mă întreb dacă atitudinea negativă pe care-o adopţi, e justă. Poliţia singură n-o să descopere niciodată pe adevăratul vinovat. Anne Meredith dădu din umeri.

— Ce importanţă are asta?

— Ce importanţă? Strigă Rhoda. Dar are chiar, mare importanţă, nu-i aşa doamnă Oliver?

— Exact, declară romanciera pe un ton sec.

— Ei bine, aflaţi că nu sunt deloc de aceeaşi părere spuse Anne cu încăpăţânare. Toţi cei care mă cunosc ştiu bine că nu eu l-am ucis pe d. Shaitana. Atunci de ce să mă amestec? Treaba poliţiei să afle adevărul.

— Oh! Anne nu spune prostii! Zise Rhoda.

— Prefer să spun sincer ce gândesc. Şi întinzând mâna romancierii: Mulţumesc foarte mult doamnă Oliver, că ţi-ai dat osteneala pentru mine.

— Bine înţeles că nu te contrazic. Cât despre mine, n-aştept să-mi crească iarbă pe tălpi. La revedere, domnişoară. Dacă-ţi schimbi părerea, vino pe la mine, la Londra.

Doamna Oliver se sui în maşină, puse motorul în mişcare şi porni, făcând cu mâna celor două fete. Rhoda sări pe scara maşinei:

— Invitaţia dv. Mi se adresează şi mie? Doamna Oliver încetini.

— Desigur.

— Vă mulţumesc doamnă. Nu vă mai reţin. Poate mă veţi vedea într-una din zilele astea. Nu, nu opriţi. Cobor.

Sări cu îndemânare şi alergă spre prietena ei.

— Ce dracu? Făcu Anne.

— Femeia aceasta e gentileţea personificată. Mi-e foarte simpatică. Ai observat ciorapii ei desperechiaţi? Cred că e foarte inteligentă. Dealtfel e şi natural să fie aşa… ca să scrie toate cărţile acelea!

Ce nostim ar fi să descopere adevărul şi poliţia să moară de necaz!

— Ce-a căutat aici? Întrebă Anne. Rhoda deschise ochi mari.

— Dar ţi-a explicat, dragă!

Anne făcut un gest vag de nerăbdare.

— Să ne întoarcem. L-am lăsat singur.

— Maiorul Despard? E un bărbat foarte bine.

— Da… Relativ.

Maiorul Despard stătea în picioare, lângă cămin, cu o ceaşcă-n mână.

Tăie scurt scuzele lui Anne.

— Miss Meredith, te rog să-mi dai voie să-ţi explic do ce m-am introdus atât de indiscret aici.

— Oh! Dar…

— Am spus că treceam pe-aici din întâmplare… Nu e chiar atât de adevărat. Am venit cu un scop precis.

— Cine v-a dat adresa mea?

— Şeful poliţiei Battle.

Auzind acest nume. Anne nu-şi putu opri un gest de surprindere.

Despard continuă:

— Battle trebuie să sosească aici dintr-o clipă-n alta. Din întâmplare, l-am întâinit în gara Paddington.

Mi-am luat maşina şi am venit aici, ştiind că o să ajung înaintea trenului.

— De ce aţi procedat astfel? Despard şovăi.

— Poate mă înşel, dar aveam sentimentul, după expresia obişnuită, că sunteţi singură pe lume.

— Dar eu nu sunt aici? Protestă Rhoda.

Despard aruncă o privire amuzată, fetei acesteia cu apucături băeţeşti, care rezemată de cămin, îi asculta cu atâta atenţie. Păreau două prietene foarte simpatice.

— Sunt convins că n-ar putea avea o prietenă mai devotată ca dv., spuse el curtenitor, dar m-am gândit că în actualele împrejurări, sfaturile unui bărbat cu puţină experienţă, n-ar fi inutile.

Iată cum se prezintă exact situaţia:

Miss Meredith e bănuită de a fi comis o crimă. Eu şi celelalte două persoane care au fost atunci seara la dl. Shaitana, suntem în aceeaşi, oală. O atare situaţie nu are nimic plăcut în ea, şi prezintă chiar oarecare pericole, de care o fată tânără şi fără experienţă ca dv., nu ştie cum să se apere.

După părerea mea, trebuie să vă încredinţaţi unui avocat serios şi competent.

Anne Meredith clătină din cap.

— N-am avut niciodată ocazia să mă adresez unui avocat.

— Îi cunosc foarte bine pe dl. Burry, făcu Rhoda, dar are aproape 102 ani şi e ramolit complet.

— Dacă-mi permiteţi, să vă dau un sfat Miss Meredith, vă recomand să vă adresaţi avocatului meu, dl. Myherne, din biroul Jacobs, Peel şi Jacobs.

E un birou de mâna întâi, versat în toate secretele procedurii.

Anne se îngălbeni. Se aşează pe un scaun.

— E absolut necesar? Întrebă ea cu voce înceată.

— Chiar indispensabil! În afaceri de felul acesta întâlneşti curse la fiecare pas.

— Dar onorariile avocaţilor nu sunt prea mari?

— E o chestie secundară, interveni Rhoda. Domnule maior, aveţi dreptate. Trebuie absolut să se recurgă la un avocat.

— Oamenii aceştia sunt destul de pricepuţi, spuse Despard. Credeţl-mă, Miss Meredith, e tot ce aveţi mai bun de făcut.

— Foarte bine, spuse Anne, voi proceda întocmai.

— Perfect!

— Domnule maior, nu ştiu cum să vă mulţumesc! Strigă Rhoda entuziasmată.

— Eu deasemeni, se grăbi să spună Anne. Nu ne-aţi anunţat dv. Vizita d-lui Battle?

— Da. Dar nu vă speriaţi. Era inevitabilă.

— Ca să fiu sinceră, mă aşteptam la ea.

— Sărmană copilă, spuse Despard. Toată istoria asta te-a tulburat din cale-afară.

— Într-adevăr, e cam plicticos, ca o fată tânăra să fie amestecată într-o atare afacere. Vinovatul ar fi putut alege alt loc şi alt moment.

— Dv. Pe cine bănuiţi? Întrebă Rhoda. Pe doctorul Roberts, sau pe doamna Lorrimer?

Maiorul surâse fin.

— Cine ştie dacă nu sunt chiar eu asasinul?

— Oh! Nu! Exclamă Rhoda. Anne şi cu mine ştim prea bine că nu puteţi fi dv. Vinovatul.

Despard le privi amuzat pe cele două fete. În fond, nişte copii încântători! Plini de candoare şi încredere l Micuţa Meredith e timiditatea personificată. Dar Myneherne are să ştie s-o scape de bucluc! Prietena ei e mai combativă, se gândi Despard, întrebându-se dacă în locul lui Anne ea ar capitula atât de uşor.

Apoi spuse cu glas tare:

— Să nu dramatizăm lucrurile, miss Dawes. Dau mai puţină importanţă valorii vieţii umane, decât, majoritatea semenilor mei.

De ce să te temi de pericolele expediţiilor îndepărtate?

Moartea te pândeşte în orice clipă: pe stradă te pândeşte circulaţia maşinilor, microbi infecţioşi şi o mie de alte pericole. Te interesează cauza morţii? Din moment ce trebuie să te înconjuri cu atâtea precauţii, după părerea mea aceasta nu mai prezintă nici o importanţă.

— Oh! Împărtăşesc întru totul punctul dv. De vedere, exclamă Rhoda. Ar trebui ca în viaţă să nu te sinchiseşti de primejdie… Dar o existenţă lipsită astfel de neprevăzut, devine monotonă.

— Nu totdeauna.

— Vorbiţi pentru dv. Care călătoriţi în ţinuturi cu fiare sălbatice, unde te pişcă ţânţarii şi te ameninţă şerpii. Viaţa aceasta de aventuri. Lipsită de confort, te face să te cutremuri.

— După părerea mea, Miss Meredith nu are de ce mă invidia. Nu se întâmplă prea des ca o fată tânără să se afle în aceeaşi cameră în care s-a comis un asasinat.

— Vă rog nu mai vorbiţi de aceasta! Îi imploră Anne.

— Iertaţi-mă, rosti maiorul. Dar Rhoda declară suspinând:

— Toată lumea va recunoaşte că momentul acela a fost tragic,. Dar şi pasionant! Anne se pare că nu şi-a dat seama.

Doamna Oliver, dimpotrivă, e în culmea fericirii că a fost de faţă.

— Doamna… Ah…! Da. Femeia cea grasă care scrie romane poliţiste în care totdeauna e un detectiv finlandez cu un nume pocit? Are de gând să-şi încerce norocul şi-n viaţa reală?

— E dorinţa ei cea mai vie.

— Îi urez noroc. Ce lovitură de teatru dacă l-ar bate pe Battle & Comp.!

— Ce fel de om e şeful poliţiei Battle? Întrebă Anne curioasă.

— E un bărbat foarte abil.

— Oh! Exclamă Rhode, Anne îmi spunea că are aerul unui imbecil.

— Acesta e unul din trucurile lui profesionale. Dar să nu ne înşelăm. E un copoi de forţă. Maiorul se ridică.

— O ultimă recomandaţie, înainte de a pleca. Anne se ridicase şi ea.

— Despre ce e vorba? Întreabă ea înrinzându-i mâna.

Despard păstrându-i mai mult decât trebui mâna, îi spuse alegându-şi cuvintele şi privindu-i insistent ochii ei frumoşi, cenuşii:

— Vă rog să nu vă supere, domnişoară, sfatul pe care o să vil dau. S-ar putea să voiţi să ţineţi ascuns un aspect al relaţiilor dv. Cu dl. Shaitana. In acest caz… Nu vă supăraţi (ea îşi retrase instinctiv mina), mai ales sunteţi în drept să refuzaţi să răspundeţi la întrebările lui Battle, cerând să fie şi avocatul dv. De faţă.

De data aceasta, ochii mari ai lui Anne, se întunecară de furie:

— N-a fost nimic între noi, absolut nimic… Abia l-am cunoscut pe omul acela.

— Iertaţi-mă. Am crezut că e de datoria mea să vă. Previn.

— Anne a spus adevărul. Ea nu-l cunoştea deloc pe dl. Shaitana şi îi era profund antipatic. Dar dădea recepţii atât de strălucite!

— Se pare că singura lui raţiune în viaţă, era nevoia de a-şi etala-bogăţia.

Anne declară cu răceală:

— Şeful poliţiei poate să mă întrebe ce-o pofti. Nu am nimic de ascuns. Nimic!

Despard se cufundă din nou în scuze. Mânia Annei se risipise şi ea îi zâmbi cu prietenie.

— Fiţi liniştit. Ştiu că aţi voit numai să fiţi bun cu mine.

Ea îi întinse din nou mâna. El io strânse şi-i spuse: Fierbem amândoi în aceeaşi oală. De ce nu ne-am ajuta reciproc?

Anne îi conduse până la poartă. Când se întoarse, Rhoda se uita pe geam fiuierând:

— E un bărbat bine maiorul, declară ea întorcându-se spre Anne.

— Nu-i aşa?

— Îl găsesc foarte şic. Aproape că am prins slăbiciunea de el. De ce n-am fost eu în locul tău la dineul acela faimos? Aş fi savurat atât de mult emoţia… De-a fi prinsă-n plasa justiţiei şi de a vedea ridicându-se înaintea mea spectrul eşafodului.

— Nu spune prostii, o întrerupse Anne brusc. Apoi continuă liniştită. Nu ştiu ce l-o fi făcut pe maior să se deranjeze… Pentru o necunoscută… O fată pe care o vedea pentru prima oară.

— I-ai plăcut, Anne. Evident, bărbaţii nu sunt niciodată dezinteresaţi. Nu cred c-ar fi venit până aici dacă te-ai uita cruciş, sau dacă ai fi plină de coşuri pe faţă.

— Exagerezi, dragă Rhoda.

— Ba câtuşi de puţin, prostuţă scumpă! Doamna Oliver îmi pare mult mai generoasă.

— Nu pot să-mi dau seama. Nu ştiu de ce, dar faţă cla ea, am o ezitare instinctivă. Mă întreb cu ce gânduri a fost aici…

— Le consideri pe celelalte femei, ca pe nişte inamice personale, observă Rhoda. Fiindcă suntem la capitolul

acesta, sunt înclinată să cred că maiorul Despard avea o răspundere de îndeplinit.

— Te înşeli desigur, protestă Anne. Şi obrajii i se înroşiră puternic, în timp ce Rhoda izbucni în râs.

CAP. XIV
CEL DE-AL TREILEA VIZITATOR.

Şeful de poliţie Battle sosi la Wallingford pe la şase, cu intenţia de a culege informaţii în micul orăşel, înainte de a avea o întrevedere cu Miss Meredith, sarcina lui a fost destul de uşoară. Fără să se compromită, el lăsă interlocutorilor săi impresii diferite asupra rangului său social.

Cel puţin două persoane erau convinse că e un arhitect venit din Londra ca să studieze posibilitatea adăugirii aripi noi la Cottage; o altă persoană, era convinsă că e unul din domnii care caută o vilă mobilată în care să-şi petreacă sfârşitul săptămânilor, şi în sfârşit alte două erau sigure că e vorba de reprezentantul unei antreprize de terenuri de tenis.

Toate informaţiile culese de Battle erau favorabile lui, Meredith.

— Wendon Cottage? Da, acela e… pe drumul către bury. Nu vă înşelaţi. Da, două fete tinere admirabile: Dawes şi Miss Meredith. Încântătoare şi foarte liniştite.

— Dacă sunt aici de mult? Oh! De doi ani. S-au mutat în Septembrie, în pavilionul acela pe care l-a vândut dl. Pickersgill. Acesta n-a voit să-l locuiască după ce i-a murit soţia.

Interlocutorul lui Battle, nu ştia că cele două fete veneau din Northumberland şi bănuia că sunt din Londra, erau simpatice la toată lumea din vecinătate, cu excepţia câtorva fete bătrâne care socoteau că două fete nu trebuiau să locuiască singure.

Dar ele erau atât de cuminţi şi semănau atât de puţin cu descreeratele care-şi petreceau week-endul bând cock-

teiluri!

Cea mai îndrăzneaţă era Miss Rhoda iar cea mai timidă, Miss Meredith. Da. Miss Rhoda plătea facturile… Ea ţinea punga.

Cercetările şefului poliţiei îi conduseră în sfârşit la inevitabila Doamnă Astwell, care făcea menajul domnişoarelor de la Wendon Cottage.

Doamna Astwell avea limba cam lungă.

— Ei bine, nu domnule. Nu cred că ele sunt hotărâte să vândă. Cel puţin nu încă. Locuiesc aici de doi ani. De la început fac treabă la ele, de la ora 8 dimineaţa până la prânz, în fiecare zi.

Foarte drăgălaşe domnişoare, mereu gata să glumească şi să râdă. Şi deloc, cu nasul pe sus.

Natural, n-aşi putea afirma că e aceeaşi Miss Dawes pe care o cunoaşteţi dv. Domnule, vreau să spun, din aceeaşi familie. Cred că-mi amintesc că ea e născută la Devonshire.

Din când în când scrie să i se trimită smântână de-acolo şi asta spune că-i aduce aminte de-acasă.

„Chiar, domnule, e trist pentru multe fete din ziua de azi, că trebuie să-şi câştige existenţa. Ele nu-s prea bogate, dar s-au aranjat ca să poată trăi plăcut. Banii îi are Miss Dawes, Miss Anne e – cum s-ar spune – un fel de damă de companie. Casa îi aparţine lui Miss Dawes.

Nu ştiu când şi de unde a venit Miss Anne. Am auzit-o vorbind de insula Wight şi ştiu că nu-i place nordul Angliei. Amândouă trebuie să fi trăit în Devon, fiindcă le-am auzit vorbind de râuri, coline şi golfuleţe.

Morişca aceea nu mai putea fi oprită. Din când în când Battle reţinea câte un amănunt şi mai târziu mâsgăli ceva în carnet.

La orele 8 şi jumătate, în aceeaşi seară, el străbătu aleea până la uşa lui Wendon Cottage.

Îi deschise o fată înaltă, brună, într-o rochie de creton orange.

— Aici locuieşte Miss Meredith? Întrebă şeful poliţiei.

— Îşi compusese o figură cât mai impasibilă.
— Da, domnule.
— Aş vrea să-i vorbesc. Anunţaţi vă rog pe şeful de politie Battle.
— Da, datorită lui Rhoda am obţinut locul acesta. Mă simţeam foarte bine. Rhoda venea dân când în când să petreacă câteva zile la mătuşa ei şi ne distram foarte bine.
— Eraţi damă de companie?
— Da, dacă vreţi să-i spuneţi aşa.
— Mai degrabă ajutor de grădinar explică Rhoda. Mătuşa mea e nebună după grădina ei. Anne îşi petrecea jumătate din timp plivind şi răsădind.
— Aţi părăsit-o pe doamna Deering?
— Sănătatea ei înrăutăţindu-se, a trebuit să-şi angajeze o infirmieră.
— Are cancer, precizează Rhoda. Sărmana bătrână Tot timpul trebuie să-i facă injecţii cu morfină.
— S-a arătat foarte bună cu mine şi am plecat cu regret.
— Pe-atunci, tocmai căutam un pavilion de vânzare, şi voiam să găsesc pe cineva care să stea cu mine. Tatăl meu s-a recăsătorit… cu o femeie care nu prea e pe gustul meu. Deci am invitat-o pe Anne să locuiască cu mine şi deatunci stăm împreună.
— Iată, într-adevăr, o viaţă exemplară, făcu Battle. Dar să precizăm puţin datele. Aţi stat 2 ani la doamna Eldon. Apropos, care e adresa ei actuală?
— Această doamnă se află-n Palestina, unde soţul ei îndeplineşte o misiune oficială. Nu sunt însă absolut sigură.
— Nu e greu de controlat. Pe urmă aţi intrat la doamna Deering?
— Unde am rămas doi ani, se grăbi să adauge Anne. Ea locuieşte la Marsh Dene, Little Hembury, Devon.
— Bine. Acum aveţi 25 de ani, Miss Meredith. Mi-aţi putea da numele şi adresa a doi locuitori din Cheltenham, care l-au cunoscut pe tatăl dv. Şi pe dv. Înşivă?
Anne îi împlini dorinţa.

— Şi acum ajungem la călătoria aceea în Elveţia, în cursul căreia l-aţi cunoscut pe dl. Shaitana. Aţi fost singură… Sau în compania lui Miss Dawes?

— Eram împreună. Întâinisem alţi prieteni şi eram un grup de 8 persoane.

— Vorbiţi-mi de întâinirea cu dl. Shaitana. Anne încruntă sprâncenele.

— Oh! Nu prea am despre ce vorbi. L-am întâlnit pur şi simplu la un bal mascat unde a luat premiul întâi. Era costumat ca Mefisto.

Battle suspină.

— Da. E impresia pe care a căutat totdeauna să o producă altora.

— Domnişoară, care dintre dv., îl cunoştea mai bine? Anne şovăi, Rhoda răspunse:

— II cunoşteam la fel şi una şi alta, dar nu, prea mult. Făceam parte dintr-o bandă de skiori; toată ziua o petreceam în zăpadă, iar seara dansam. Dl. Shaitana părea că se interesează în mod special de prietena mea.

Îi făcea tot felul de complimente, pentru care o necăjeam.

— Cred că proceda astfel ca să mă plictisească, spuse Anne.

Nu-mi plăcea de loc şi el simţea o deosebită plăcere să mă sâcâie.

— Odată i-am vorbit Annei de perspectiva unei partide strălucite şi ea a fost grozav de furioasă.

— Puteţi să-mi spuneţi numele persoanelor din grupul dv.? Întrebă Battle.

— Nu prea sunteţi încrezător, se plânse Rhoda. Vă închipuiţi că ceea ce spuneam noi sunt numai minciuni?

Şeful poliţiei făcu cu ochiul.

— În orice caz, vreau să mă conving.

— Ce neîncrezător sunteţi!

Rhoda scrise câteva nume pe-o foaie de hârtie şi i le dete.

Battle se ridică.

— Vă rămân recunoscător, Miss Meredith. După cum îi place să spună prietenei dv., aţi dus până acum o viaţă din cele mai exemplare. Nu vă neliniştiţi degeaba. Atitudinea lui Shaitana faţă de dv. Mi se pare foarte ciudată.

Iertaţi-mă pentru întrebarea care-o să v-o pun: V-a cerut în căsătorie sau v-a făcut alt soi de propuneri?

— N-a încercat s-o seducă, interveni Rhoda. Anne se înroşi puternic.

— N-a existat nimic de felul acesta între noi. Dl. Shaitana s-a arătat tot timpul politicos şi corect. Mi-era antiptatic pentru manierele lui prefăcute.

— Şi micile lui subînţelesuri?

— Da… Sau mai degrabă nu. Nu mi-a vorbit niciodată cu subînţeles.

— Mă mir'. E obiceiul favorit al don-juanilor.

Ei bine, atunci bună seara Miss Meredith. Mulţumesc pentru excelenta cafea. Bună seara, Miss Dawes.

— Gata! Îi spuse Rhoda lui Anne care se întoarse în cameră, după ce închise uşa în urma lui Battle. S-a sfârşit. Vezi că n-a fost prea greu. E un bunic inofensiv şi nu te bănuieşte de loc. Totul s-a petrecut mai bine decât nădăjduiam.

Anna căzu într-un fotoliu suspinând.

— Convorbirea a fost din cele mai banale. Am fost ridicolă să mă sperii atât. Mă temeam să nu încerce să mă intimideze, aşa cum procedează poliţiştii la teatru.

— Asta dovedeşte că e un om cu cap, care a înţeles că tu nu eşti o femeie care să comită o crimă.

Rhoda şovăi puţin, apoi continuă:

— Ia spune Anne, de ce nu i-ai vorbit de şederea ta la Croftway. A fost o scăpare din vedere?

Anne răspunse încet:

— Oh! N-am rămas decât câteva luni şi nimeni nu-şi mai aminteşte de mine acolo. Dacă crezi că e util, pot să-i scriu lui Battle, dar nu văd nici un motiv. Să nu mai vorbim de asta…

— Dacă vrei tu…

Rhoda se ridică şi deschise aparatul de radio. Se auzi o voce spunând:

— Veţi auzi pe „Blanck Nubianss cântând: „De ce mă minţi, scumpo?

CAP. XV
MAIORUL DESPARD.

Maiorul Despard părăsi Hotelul Albany, coti în Regent Street şi sări într-un autobuz.

La ora aceea liniştită a dimineţii, pe Imperială erau puţini călători. Despard se urcă şi ocupă un scaun din faţă.

Autobuzul se opri, luă câţiva pasageri şi urcă mai departe pe Regent Street.

Un al doilea călător urcă scara şi se aşeză pe un scaun de lângă Despard. Acesta nu-i dădu nici o atenţie, dar după câteva minute, auzi o voce prietenoasă:

— Frumoasă privelişte a Londrei, de pe autobuz, nu-i aşa:

Maiorul întoarse capul, rămas puţin intrigat apoi îşi recunoscu interlocutorul.

— Scuză-mă, domnule Poirot. Nu te-am recunoscut, într-adevăr, de-aici ai o privelişte frumoasă, dar era mai frumos odinioară când Imperiala era descoperită şi nu existau cuştile astea de sticlă.

— Desigur, dar pe timp de ploaie nu era prea plăcut. Şi pe-aici plouă destul de des.

— Ploaia na făcut niciodată rău la nimeni.

— Eroare, domnul meu. I se pot imputa o mulţime de boli de piept.

Despard surise.

— După câte văd, domnule Poirot, faceţi parte din cei ce se tem de răceală.

De fapt, Poirot era îmbrăcat ca să poată înfrunta o zi răcoroasă de toamnă. Avea un pardesiu gros şi un fular.

— Ce bizar să vă întâlnesc aici! Făcu Despard.

— Nu observă surâsul pe care-l ascundea fularul. În această întâlnire, nu era nimic extraordinar.

Informându-se de ora la care Despard obişnuia să iasă, Poirot îl urmărise. Prudent, nu sărise odată cu el în autobuz, în plin mers, ci aşteptase ca vehicolul să se oprească în staţie.

— E adevărat, nu ne-am mai întâinit de la recepţia dată de dl. Shaitana.

— E adevărat că vă ocupaţi în mod oficial cu afacerea aceasta?

Poirot se scărpină delicat, după ureche.

— Reflectez… Reflectez enorm de mult. Dar cât despre anchete-n dreapta şi-n stânga, nu. Mulţumesc. Treaba altora. Aceasta nu se potriveşte deloc nici cu vârsta, nici cu temperamentul şi nici cu silueta mea.

Despard făcu o remarcă neaşteptată:

— Reflectaţi? Pe legea mea, v-aţi putea întrebuinţa şi mai rău timpul. Dacă oamenii s-ar gândi înainte de-a face ceva, nu s-ar mai face atâtea stupizenii.

— E felul dv. De a concepe viaţa, d-le maior?

— De-obicei, da, răspunse celălalt simplu.

Fă-ţi socotelile pro şi contra, stabileşte itinerarlui, hotărăşte-te şi… Dă-i drumul.

Trăsăturile sale se contractară într-o strâmbătură.

— Nimeni nu v-ar putea abate, nu-i aşa?

— Oh! Domnule Poirot, există totuşi şi nuanţe. Niciodată nu trebuie să te încăpăţânezi. Dacă ai comis o greşeală, recunoaşte-o.

— Am impresia că nu prea comiţi greşeli, d-le maior.

— Nimeni nu e infailibil.

— Unii se înşeală mai mult ca alţii, spuse Poirot cu răceală.

Despard îi privi surâzând.

— N-ai cunoscut nici o dezamăgire, domnule Poirot?

— Ba da, ultima am avut-o pe la l8 ani. Şi încă şi-a-tunci am avut circumstanţe. Dar să trecem peste asta.

— Meritaţi nota zece… Dar moartea lui Shaitana.? Sau nu-l luaţi în seamă, fiindcă nu vă priveşte în mod oficial?

— Nu nu mă priveşte. Totuşi mă simt cam lovit în amorul meu propriu. Omorul acesta comis sub nasul meu de detectiv, mă cam supără.

— Nu numai sub nasul dv., dar şi sub acela al şefului Scotland Yardului însuşi.

— Asasinul a fost foarte imprudent. Bunul nostru prieten Battle, poate avea o înfăţişare de imbecil, dar nu e de loc ceea ce pare.

— Împărtăşesc întru totul părerea dv. Aparenţa aceasta de imbecil, nu e decât un paravan.

E un poliţist abil şi competent, observă Despard.

— Şi se ocupă în mod serios de afacere.

— În privinţa aceasta e foarte activ. Vedeţi pe tânărul acela foarte calm cu înfăţişare milităroasă, aşezat în fund?

Poirot privi peste umăr.

— Pentru moment suntem singuri pe Imperială.

— Probabil a coborât. Se ţine scai de mine. Din când în când îşi schimbă înfăţişarea. Un adevărat artist şi un tip dat dracului.

— Dar nici dv. Nu puteţi fi înşelat. Aveţi un ochi de vultur.

— Nu uit niciodată un chip, chiar de-ar fi negru. Nu oricine ar putea spune aceasta.

— Sunteţi exact omul care-mi trebuie, exclamă Poirot. Ce noroc să vă întâinesc tocmai azi!

Căutam exact pe cineva dotat totodată cu o bună memorie şi cu un ochi excelent. Din nefericire, foarte rar găseşti ambele calităţi întrunite la un loc. În zadar am pus O întrebare doctorului Roberts şi doamnei Lorrimer. Vă rog să-mi permiteţi să vă pun şi dv. Aceeaşi întrebare.

Gândiţi vă la salonul unde jucaţi bridge la dl. Shaitana şi spuneţi-mi ce v-a izbit mai mult.

Despard păru încurcat.

— Nu ştiu prea bine.

— Descrieţi-mi camera, mobilierul, bibelourile…

— Nu cred să reuşesc prea mult la astfel de încercări, spuse încet Despard. După părerea mea salonul era dintre cele mai ridicole, plin de vechituri.

— Dar n-aţi observat nimic deosebit? Despard clătină din cap.

— Mă tem că nu. Erau covoare frumoase. Două bukha-ra şi patru persane excelente, afară de un Hamadan şi un Tcbriz. Un cap frumos de antilopă… Ah! Nu acesta se afla în vestibul. Provenea fără îndoială din Rowiand Ward.

— După părerea dv., răposatul Shaitana nu era un om care să vâneze fiare sălbatice?

— Oh! Nu. Fără doar şi poate cel mult îi regret. Ei, dar ce mai era în cameră? Sunt dezolat, că nu-ţi pot răspunde aşa cum doreşti. În toate părţile erau bibelouri.

Mesele erau încărcate. Singurul care mi-a atras atenţia, a fost un idol din lemn pictat, provenit din insula Paştelui. Acestea sunt destul de rare.

Am văzut şi câteva piese malaeze. Iată tot ce vă pot spune.

— Cu atât mai rău, spuse Poirot dezamăgit. Apoi adăugă: Doamna Lorrimer posedă o memorie extraordinară când e vorba de cărţile de joc. Mi-a putut repeta anunţurile şi cărţile fiecărui invitat.

Despard dădu din umeri.

— E aptitudinea femeilor care-şi petrec timpul jucând bridge.

— Dv. N-aţi putea face la fel? Maiorul clătină din cap.

— Îmi amintesc numai de două levate. Într-una, aş fi putut face manşă la caro, şi Roberts voind să tragă o cacialma, m-a împiedicat să ies. El însuşi a pierdut, dar noi nu-l contrasem.

Mi-amintesc şi de un sans-atout foarte delicat. Toate cărţile erau proaste. Am pierdut două levate şi parcă am avut noroc.

— Jucaţi des bridge, domnule maior?

— Nu prea des, dar îi consider un joc interesant.

— Poate preferaţi pokerul?

— Personal, da. Dar în poker e prea mult hazard. Poirot spuse gânditor:

— Nu cred că Shaitana juca vreun joc de cărţi.

— Shaitana nu juca decât un singur joc.

— Care?

— Un joc foarte vulgar.

Poirot reflectă câteva clipe, după care spuse:

— Sunteţi absolut sigur? Sau e o simplă prezumţie? Despard se înroşi ca un rac.

— Cu dumneata, nu poţi spune nimic fără să intri în detalii. Fără îndoială, ai dreptate.

Pot să-mi probez afirmaţiile, dar refuz s-o fac, căci deţin informaţia din sursă particulară.

— E vorba de o femeie… Sau de mai multe femei?

— Da. Canalia aceea de Shaitana, atacă de preferinţă femeile.

— Îi consideraţi un şantajist? Despard dădu din cap.

— Nu, nu mă înţelegeţi. Shaitana era o specie cu totul aparte de şantajist.

Nu umbla după bani. Era, dacă se poate spune aşa, un şantajist spiritual.

— Şi cu ce se alegea?

— Savura cu sadism, voluptatea de a vedea oamenii înspăimântaţi şi pierzându-şi capul. Faptul de a inspira teama, îi făcea să crească în proprii săi ochi.

Această atitudine impresiona totdeauna femeile.

N-avea decât să le facă aluzii că le cunoaşte anumite părţi din viaţa lor intimă, pentru ca nenorocitele alea să se apuce să-i mărturisească toate secretele.

El se distra luând înfăţişarea lui mefistofelică: „Ştiu totul”! Eu sunt marele Shaitanas.

Tn fond era un maimuţoi sinistru.

— Deci, credeţi că a înspăimântat-o astfel şi pe Miss Meredith? Întrebă Poirot.

— Miss Meredith? Nu m-am gândit deloc la ea.

— Pardon. Atunci vorbeaţi de doamna Lorrimer?

— Nu! Nu! Nu! Nu mă-nţelegeţi. Vorbeam în general. Doamna Lorrimer nu s-ar lăsa intimidată. Şi nici nu e una din femeile pe care ţi le închipui cu o pată pe conştiinţă.

Nu m-am gândit la nimeni în special.

— Faceţi numai aluzie la manevrele lui obişnuite?

— Desigur.

— Fără îndoială, indivizii de soiul acesta, posedă o cunoştinţă aprofundată despre femei, ştiu cum să le ia şi cum să le smulgă secretele.

Poirot făcu o pauză. Despard îşi pierdu răbdarea.

— Raţionamentul dv. Nu stă în picioare. Omul acesta era un şarlatan vulgar, puţin-periculos în sine, dar femeile se temeau de el.

Era un tip ridicol. Apoi sări în sus.

— Am pierdut staţia mea. Subiectul m-a pasionat prea mult. La revedere d-le Poirot. Priviţi în jos şi veţi vedea umbra mea credincioasă, părăsind autobuzul odată cu mine.

Coborî în fugă scara. Se auzi soneria conducătorului. Poirot privi în stradă şi-l văzu pe Despard mergând cu paşi mari, urmărit de un alt bărbat.

Dar pe Poirot îi preocupa altă chestiune.

— Nimeni, în special, repetă el în gând. Rămâne de văzut.

CAP. XVI
MĂRTURIA LUI ELSIE BATT

Sergentul O'Connor fusese poreclit de colegii săi de la Scotland Yard: „Seducătoruls”.

Şi într-adevăr era un bărbat foarte chipeş, înalt, suplu, cu umerii laţi, cu trăsături regulate şi în plus cu privire de şmecher, care-l făcea să fie irezistibil pentru sexul slab. Căci sergentul O'Connor, se pricepea de minune să vorbească femeilor.

Cam la 4 zile după asasinarea lui Shaitana, sergentul O'Connor asista la o revistă de music-hall, instalat într-un

fotoliu de trei shilingi şi şase pence, alături de Miss Elsie Batt, fostă cameristă la doamna Craddock, din ll7 North Autlley Street.

Desfăşurându-şi cu grijă manevrele preliminare, sergentul O'Connor se pregătea să dezlănţuie atacul său principal.

— Tipul acela îmi aduce aminte de unul din foştii mei stăpâni numit Craddock, un tip cam aiurea, dacă vrei să afli.

— Craddock? Ia te uită! Şi eu am servit la Craddock.

— Ai mei locuiau în North Audley Street.

— Ai mei plecau la Londra când i-am părăsit, se grăbi să explice O'Connor. Cred că-mi aduc aminte că se duceau să locuiască în North Audley Street. Doamna Craddock cam avea slăbiciune după bărbaţi.

Elsie aprobă cu voiciune.

— Te scotea din sărite, nu alta! Mereu mă certa şi-mi căuta pricină. Nimic nu-i plăcea.

— O cam încasa şi bărbatu-său, nu-i aşa?

— Îi scotea mereu ochii c-o neglijează şi că no înţelege. Toată ziua stătea în pat şi se plângea că-i bolnavă.

O'Connor îşi dădu o palmă pe genunchi.

— La stai! N-a fost o poveste întreagă cu ea şi un doctor prea priceput?

— Vrei să spui cu doctorul Roberts? Era un bărbat şic

— Toate femeile sunt la fel. Mor după secături. Mă pricep la felul ăsta de indivizi.

— Nu. Cred că te înşeli cu el. Nu-i vina lui dacă doamna Craddock. Îi chema în fiecare clipă. Un doctor nu poate refuza. Dacă vrei să mă crezi, el nici nu se gândea să-i facă curte. Se purta cu ea ca şi cu o bolnavă. Ea e vinovată. Nu-l lăsa o clipă-n pace, bietul om!

— Perfect, Elsie. Îmi dai voie să-ţi spun pe nume, nul aşa? Parcă te cunosc de când lumea.

— Ei, ia te uită? Elsie… Dar nu ţi se pare că eşti cam îndrăzneţ?

— Cum doriţi, Miss Batt. Cum vă spuneam toate ar fi fost bune, dacă soţul n-ar fi fost gelos, nu-i aşa?

— Într-o zi chiar şi-a ieşit din sărite, recunoscu Elsie. Dar era şi el bolnav şi nu după mult timp a murit.

— Dacă-mi amintesc, era atins de o boală bizară.

— Da, ceva japonez, din cauza unei lame de ras. Ce idee, să vinzi lame de ras infectate? Totdeauna n-am avut încredere în japonezi.

— Cumpăraţi de la englezi! Iată deviza mea, declară solemn sergentul O'Connor. Spuneai că doctorul şi stăpânul s-au certat?

— Ah! Făcea să fii de faţă, spuse Elsie savurând amintirea aceasta. Cel puţin, stăpânul nu-şi alegea deloc cuvintele. Doctorul Roberts în schimb, îi asculta liniştit şi se mulţumea să-i răspundă: „E o glumă”. Cine v-a băgat aşa ceva în cap?

— Asta se întâmpla la stăpânii dv., nu-i aşa?

— Da. Doamna îl chemase. Doctorul a venit tocmai când se certau doamna şi cu domnul.

Atunci stăpânul l-a luat deoparte.

— Ce i-a spus?

— Vai de mine, păi ce, am ascultat la uşă?

Scena s-a petrecut în dormitorul doamnei. Simţind că oala începe să fiarbă, mi-am luat mătura şi cârpele şi am început să curăţ scara. Înţelegeţi, nu puteam pierde aşa ocazie.

Sergentul O'Connor se felicită în gând pentru abilitatea sa. Dacă Elsie ar fi fost interogată la poliţie, s-ar fi jurat că n-a auzit nimic.

— Cum îţi spuneam, continuă Elsie, doctorul Roberts era foarte liniştit. În schimb, stăpânul făcea un tărăboi cât trei.

— Dar ce spunea? Întrebă O'Connor, luând pentru a doua oară în discuţie punctul esenţial.

— L-a acoperit cu injurii.

— Ce înţelegeţi prin aceasta?

— Ca să fiu sinceră, n-am înţeles mare lucru, mărturisi Elsie. Spunea lucruri complicate ca „manevre infame de doctor”, „abuz de încredere” şi aşa mai departe. Pe urmă l-am auzit ameninţându-l c-o să facă să fie şters din anuarul medical, sau ceva în genul ăsta.

— PIângere la coleglui medical, spuse O'Connor.

— Da, asta a spus. Între timp, pe doamna o apucase o criză de nervi şi striga: „Nu m-ai iubit niciodată”! M-ai neglijat! M-ai părăsit. Doctorul Roberts a fost pentru mine un adevărat înger. Pe urmă doctorul Roberts l-a dus pe domnul în cabinetul de toaletă şi s-au închis amândoi acolo. Am auzit foarte bine ce-au vorbit: „Dragă domnule, a spus doctorul, nu vedeţi că soţia dv. Suferă de nervi”? Nu ştie ce spune. Ca să vă vorbesc pe faţă, cazul său este foarte dificil, şi aş fi renunţat demult s-o tratez… Dacă o astfel de atitudine n-ar fi fost incom… Am uitat cuvântul… Ah! Da… Incompatibilă cu îndatoririle mele profesionale. Pe urmă i-a vorbit de distanţa pe care un doctor demn de acest nume, trebuie s-o păstreze faţă de clienţii săi, ceea ce l-a mai liniştit puţin pe domnul. Apoi a adăugat: „Veţi întârzia la birou. Cel mai bine ar fi să plecaţi imediat. Şi gândiţi-vă în linişte la toate astea. Veţi înţelege că e poveste plicticoasă. Eu mă voi spăla pe mâinl, înainte de a pleca să vizitez un bolnav. Vă recomand să cântăriţi bine vorbele mele şi vă veţi convinge că totul se datoreşte imaginaţiei bolnave a soţiei dv.

Atunci domnul a spus: „Nu ştiu ce să mai cred”! Şi a plecat. Natural, eu am început să mătur mai grăbită ca de obicei. De altfel nici nu mi-a dat vreo atenţie. Avea o figură suferindă. Cât despre doctor, îşi spăla mâinile fluierând, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe urmă a plecat cu trusa la subţioară şi ca de obicei, a glumit cu mine.

Cum vezi, n-avea nimic să-şi reproşeze. Doamna era de vină.

— După asta, Craddock a căpătat infecţia?

— Ba cred că o avea. Doamna l-a îngrijit cu mult devotament. Dar el a murit. Ah! Câte flori au fost la înmormântare.

— Şi după aceea? Doctorul Roberts a mai venit?

— Nu! Dar curios mai eşti! Nu zău, parcă ai avea ceva de împărţit cu doctorul Roberts.

Nu s-a petrecut nimic între ei, altfel s-ar fi căsătorit după înmormântare, nu-i aşa? S-a păzit bine. Nu era prost! Ştia ce-l aşteaptă de la doamna. Ea îl suna mereu la telefon dar el punea mereu pe cineva să spună că e plecat.

Atunci, ea şi-a vândut casa, pe noi ne-a concediat şi a plecat în Egipt.

— Deatunci, nu l-ai mai întâlnit pe doctorul Roberts?

— Nu, dar ea s-a dus la el să-i facă… Ah! Cum se spune… O noculaţie contra febrei tifoide.

— S-a întors cu mâna umflată. Şi dacă vrei să afli, el ia dat de înţeles că să nu se aştepte la nimic din partea lui.

Deatunci, doamna nu i-a mai telefonat şi a plecat foarte bine dispusă, cu un cufăr întreg de rochii noi… Toate în culori deschise, cu toate că eram în plină iarnă, dar acolo, spunea ea, totdeauna era vară şi cald.

— Chiar prea cald, se pare. Acolo a şi murit. Ştiai, nu?

— Nu! Cum se poate? Sărmana femeie, era poate mai bolnavă decât părea. Apoi Elsie adăugă suspinând: Mă întreb ce s-o fi ales de rochiile acelea frumoase? Negrii sigur că nu le puteau purta.

— Ce drăguţă ai fost, se extazie sergentul O'Connor.

— Ştii că eşti îndrăzneţ? Exclamă Elsie.

— În orice caz n-o să te supere prea mult îndrăzneala mea domnişoară, căci trebuie să plec într-o călătorie de afaceri.

— Şi o să lipseşti mult?

— Se poate să mă duc în străinătate. Figura lui Elsie arată o tristeţe vizibilă, şi ea se gândi!

„Ce păcat că n-ai niciodată noroc cu bărbaţii frumoşi. Noroc că-l am pe Fred!”

Aceasta dovedeşte că trecerea sergentului O'Connor prin viaţa lui Elsie, n-a lăsat urme prea adânci. Cine ştie? Poate a fost norocul lui „Fred”!

CAP. XVII
MĂRTURIA LUI RHODA DAWES

Ieşind dintr-un mare magazin, Rhoda Dawes se opri o clipă gânditoare, pe trotuar.

Pe figura ei se citea nehotărârea. Figura ei expresivă, reflecta cea mai mică emoţie şi se schimba mereu.

În clipa aceea părea să spună: „Să mă duc, sau să nu mă duc?” Aş vrea să mă duc… Dar poate aş face mai bine să nu mă duc.

— Taxi, Miss?

Rhoda dădu din cap negativ.

Deodată, o lovi o femeie enormă, purtând pachete de provizii pentru Crăciun. Dar Rhoda, nehotărâtă, încerca să se decidă.

Îi treceau prin cap tot felul de gânduri, unul mai ciudat ca altul.

— Dar la urma urmei, de ce nu m-aş duce? Doar ea m-a invitat… Dar poate e o politeţe pe care o foloseşte faţă de toţi Poate nici nu crede că am luat-o în serios. Pe de altă parte, Anne se ascunde de mine. Ea m-a făcut să înţeleg limpede că ar prefera să se ducă la avocat singură sau însoţită de maiorul Despard. Şi de ce nu? Trei ar fi poate prea mulţi. Şi afacerea aceasta nici nu mă priveşte pe mine. S-ar putea bănui că alerg după maiorul Despard… Bărbatul acesta atât de încântător… Bănuiesc că are slăbiciune pentru Anne.

Bărbaţii nu se prea ostenesc după o femeie care le e indiferentă… Nu fac niciodată nimic din pură filantropie.

Un comisionar se lovi de Rhoda şi-i strigă pe un ton de imputare

— Pardon, domnişoară!

— Şi haide, se gândi ea, n-o să rămân aici toată ziua. Sunt o proastă şi o şovăitoare! Mantoul şi rochia aceasta îmi vin foarte bine, dar mă întreb dacă maronul n-ar fi fost mai practic decât verdele. Nu, nu cred, şi mâine, trebuie să plec. Trei şi jumătate. O oră excelentă pentru vizită.

N-am aerul că am venit la masă. Deci, mă duc.

Rhoda traversă cu pas hotărât strada, coti la dreapta apoi la stînga ajunse în Harley Street şi se opri în faţa unei case arătoase.

— Hai, că nu o să mă mănânce, îşi spuse Rhoda intrând în casă.

Apartamentul doamnei Oliver, era la ultimul etaj. Un băiat din ascensor o conduse până acolo, depunând-o pe un preş de paie frumos, nou nouţ, în faţa unei uşi vopsită î» verde deschis.

Ah! Ce politicos e. Mai rău ca la dentist. Dar nu mai pot da înapoi.

Îmbujorată de emoţie, Rhoda apăsă pe butonul soneriei îi deschise o servitoare bătrână.

— Nu ştiu… N-aşi putea? Doamna Oliver e acasă? Se bâlbâi Rhoda.

— Oh! Miss Dawes… Miss Rhoda Dawes: Servitoarea plecă. După un timp, care Rhodei i se păru un secol, deşi nu trecuse decât un minut, ea reapăru:

— Vă rog să poftiţi, domnişoară.

Mai roşie ca întotdeauna, Rhoda urmă servitoarea pe un coridor. În mijlocul vacarmului acestuia, Rhoda observă o masă veche de bucătărie, pe care se afla o maşină de scris. Podeaua era plină de foi scrise, şi d-na Oliver, cu părul vâlvoi, se ridică de pe un scaun care se învârtea.

— Scumpă prietenă, ce plăcere să te revăd! Exclamă ea, întinzându-i Rhodei o mână murdară de indigo şi silindu-se, cu cealaltă mână să-şi aranjeze părul rebel, efort de altfel întru totul inutil.

O pungă de hârtie pe care-o lovi cu cotul, căzu de pe masă şi din ea se rostogoli pe parchet, o mulţime de mere.

— Nu te deranja, draga mea, lasă că le strâng eu imediat.

Rhoda se ridică cu cinci mere în mână.

— Oh! Mulţumesc… Nu le, mai pune în pungă, trebuie să fie lovite. Pune-le mai bine pe masă. Foarte bine! Acum Ia loc şi să stăm de vorbă.

Rhoda acceptă un scaun la fel de puţin comod ca şi al gazdei sale şi o privi atent pe d-na Oliver.

— Iertaţi-mă, doamnă, nu vă deranjez cumva?

— Da şi nu. După cum vezi, sunt în plină activitate. Dar finlandezul ăsta afurisit, nu reuşeşte de loc s-o scoată la capăt. Prin remarcabile deducţii reuşise să descopere otravă într-o farfurie cu mazăre verde, când deodată am observat că la Sfântul Mihail, nu mai există mazăre verde.

Încântată să asiste, la elaborarea unui roman poliţist, Rhoda observă:

— Poate era mazăre conservată.

— Foarte adevărat. Dar aceasta mi-ar putea atrage neplăceri. Totdeauna mă încurc la capitolul agricultură. Cititorii mei se plâng că mă înşel totdeauna asupra anotimpurilor. Ca şi cum amănuntul acesta ar avea vreo importanţă! La florărie nu găseşti flori în orice sezon?

— Evident, spuse Rhoda Oh! Doamnă Oliver, ce minunat lucru să poţi scrie!

Doamna Oliver se scărpină pe frunte cu un deget murdar de indigo şi întrebă:

— De ce?

Oh! Făcu Rhoda puţin dezorientată, pentru că… Pentru că… Trebuie să fie interesant să scrii un roman din scoarţă-n scoarţă.

— Nu-i chiar aşa uşor, cum crezi. Mai întâi se cere să inventeze, să născoceşti o intrigă. Din timp în timp se încurcă iţele şi nu mai ştii cum s-o scoţi la capăt, dar sfârşeşti prin a ieşi cu obraz curat. E o muncă la fel de grea, ca orice altă muncă.

— Eu n-aşi numi-o muncă.

— Fiindcă nu eşti silit s-o faci replică doamna Oliver.

— Pentru mine e altceva. Uneori, n-am alt stimulent decât speranţa că romanul meu o să se cumpere. Mai ales când mi se cam termină banii.

— N-aşi fi crezut niciodată că dv. Înşivă, vă scrieţi romanele la maşină. Credeam că aveţi o secretară.

— Am avut una, dar era atât de cultă şi cunoştea atât de bine gramatica şi punctuaţia, încât mă simţeam umilită.

Pe urmă am angajat o incultă, dar n-a mers.

— Cât de distractiv trebuie să fie, să născoceşti atâtea situaţii.

— Da, dar trebuie să le aşterni pe hârtie. Totdeauna crezi c-ai ajuns la capăt şi când numeri paginile, vezi că eşti abia la jumătate.

Atunci, trebuie să mai introduc o crimă sau un furt. Şi toate acestea sunt grozav de obositoare!

Rhoda o privi pe doamna Oliver cu respectul tinereţii faţă de o mare celebritate. Totuşi era puţin dezamăgită.

— Cum îţi place menajeria mea? Întreabă d-na Oliver făcând un mic gest. Mă înnebunesc după păsări.

Vegetaţia aceasta tropicală îmi dă iluzia căldurii, chiar când e ger afară. Nu pot lucra decât dacă e foarte cald, în timp ce eroul meu finlandez Sven Hjerson trebuie să spargă gheaţă în fiecare dimineaţă, ca să facă baie în râu.

— Doamnă Oliver, sper că vizita mea nu vă deranjează.

— Dimpotrivă. Vom bea împreună o ceaşcă de cafea neagră, cu prăjituri.

D-na Oliver deschise uşa şi strigă un ordin către servitoare. Apoi, o întrebă pe Rhoda:

— Cu ce ocazie ai venit la Londra? Cumpărături?

— Da, am fost prin magazine.

— V-a însoţit şi Miss Meredith?

— Da, ea s-a dus cu maiorul Despard la un avocat.

— La un avocat?

Doamna Oliver ridică sprâncenele mirată.

— Maiorul Despard a sfătuit-o să se adreseze unul avocat. S-a arătat cum nu se poate mai îndatoritor.

— Şi eu am voit s-o îndatoresc, dar degeaba. Prietena dv. Nu părea prea încântată de vizita mea.

Foarte stingherită, Rhoda se agită pe scaun.

— Oh! Vă înşelaţi. De aceea am şi venit azi la dv. Aţi interpretat greşit atitudinea ei, desigur, n-a fost prea

prietenoasă cu dv., dar trebuie s-o atribuiţi frazei nefericite pe care aţi pronunţat-o.

— Eu? Dar ce-am spus?

Poate nu vă mai ammtiţi. Aţi vorbit de otravă şi de accidente. Adevărat?

— Îmi închipuiam, că aţi uitat. Iată, mai de mult, Anne a suferit neplăceri de la o persoană care a murit otrăvită. Persoana aceea a băut din greşeală sodă caustică. Deatunci, Anne nu mai poate suferi să i se pomenească de otravă. Şi-a manifestat nemulţumirea. Aşi fi vrut să vă previn, dar cum s-o fac de faţă cu ea? Totuşi n-aşi fi vrut să rămâneţi cu o impresie proastă. Doamna Oliver o privi fix pe Rhoda, care se înroşi.

— Acum, înţeleg, rosti ea.

— Anne e foarte simţitoare şi se-teme totdeauna să privească adevărul în faţă. După părerea mea nu face bine, închizând ochii ca să nu vadă primejdia, dar treaba ei. Cât despre mine prefer s-o, înfrunt, oricât ar fi de greu.

— Ah! Da. Dumneata eşti curajoasă ca un soldat. Ceea ce nu e cazul cu Miss Meredith.

Rhoda se înroşi.

— Dar Anne e atât de drăguţă.

— N-am susţinut contrariul, spuse d-na Oliver surâzând. Am spus doar că nu are bravura dv.

Ea suspină şi-o întrebă pe Rhoda pe neaşteptate: Dumneata domnişoară, crezi în valoarea morală a adevărului

— Evident, doamnă.

— O afirmi, dar n-ai reflectat suficient. Adevărul câte-odată răneşte şi distruge iluziile.

— N-are aface! Îmi place mai bine să-l cunosc.

— Sunt de-aceeaşi părere, dar mă-ntreb dacă avem dreptate, replică romanciera.

Rhoda, se grăbi să adauge:

— Mai ales să nu-i repetaţi lui Anne ce v-am spus. S-ar putea să se supere.

— Puteţi conta pe discreţia mea absolută. Istoria aceea, cam de cât timp s-a întâmplat?

— Aproape patru ani. Există fenomene bizare. O mătuşă a mea totdeauna nimerea în naufragii, şi iat-o pe Anne martoră a două morţi tragice… Dar, de data aceasta e mai rău: e vorba de crimă.

În aceeaşi clipă apăru cafeaua neagră şi prăjiturile de casă, calde. Rhoda bău şi mâncă, cu o poftă copilărească. Simţea o bucurie specială să mănânce cu o celebritate.

După ce termină cafeaua, se ridică şi spuse:

— Nădăjduiesc că n-am abuzat prea mult de timpul dv. Preţios. O să-mi permiteţi să vă trimit una din cărţile dv., ca să-mi daţi o dedicaţie?

— Aşteaptă o clipă. Şi deschizând un dulap din fundul camerei: pe care o vrei? Eu am slăbiciune penru „Cel de-al doilea peşte roşu”. Poate e mai puţin stupidă ca celelalte.

Puţin scandalizată de a auzi un autor calificându-şi astfel operele, Rhoda o primi cu recunoştinţă.

D-na Oliver luă cartea, o deschise şi scrise o dedicaţie căutând să scrie cât mai citeţ.

— Poftim, o întinse ea lui Rhoda.

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă. Şi vă sunt recunoscătoare pentru minunatele clipe petrecute cu dv.

— Sunteţi prea bună, domnişoară. La revedere şi fiţi foarte prudentă.

„De ce naiba oi fi adăugat eu ultimele cuvinte?” se întrebă doamna Oliver după ce Rhoda închise uşa.

Ea clătină din cap, încercă să-şi domesticească părul şi reveni la savantele raţionamente ale detectivului Sven Hjerson, asupra mazării verzi la Sfântul Mihail.

CAP. XVIII
UN INTERMEZZO.

Doamna Lorrimer ieşi dintr-o vilă de pe Harley Street.

Şovăi o clipă, după care. Coborî încet scările.

Pe figura ei era zugrăvită o expresie bizară: un amestec de hotărâre fermă şi şovăială. Încruntă sprâncenele, ca şi cum ar fi voit să se concentreze asupra unei probleme care-o absorbea în întregime.

Exact în aceeaşi clipă, o zări pe Anne Meredith pe trotuarul de vis-a-vis. Tânăra fată privea o casă gigantică din colţul străzii.

Doamna Lorrimer traversă strada.

— Oh! Bună ziua Miss Meredith. Anne se întoarse repede.

— Bună ziua, doamnă. Ce mai faceţi?

— Foarte bine, mulţumesc. Sunteţi de mult la Londra?

— Nu. Am venit numai pentru ziua de azi, cu treburi. Ea privea mereu giganticul imobil.

Doamna Lorrimer o întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Anne păru stingherită.

— Nimic. De ce mă întrebaţi?

— Priviţi mereu în partea aceea, cu aer foarte preocupat.

— Într-adevăr, dar asta n-are nici o importanţă. E o simplă curiozitate, adăugă ea râzând.

Am crezut că o văd pe prietena mea… O fată tânăra la care locuiesc… Intrând în casa aceea, şi mă întrebam dacă ea s-a dus s-o vadă pe doamna Oliver.

— Acolo locuieşte romanciera?

— Da. A venit să ne facă o vizită într-o zi şi ne-a lăsat adresa, invitându-ne s-o vizităm. Oare o fi fost Rhoda?

— De ce nu intraţi să vă convingeţi?

— Nu, n-aşi îndrăzni.

— Atunci vino cu mine să luăm ceaiul, o invită doamna Lorrimer. Cunosc, la doi paşi de-aici, un local foarte simpatic.

— Sunteţi foarte amabilă, răspunse Anne. Coborâră împreună strada, cotiră şi intrară într-o cofetărie unde ii se servi ceai şi prăjituri.

Nu vorbiră deloc, fiecare părând că apreciază tăcerea celeilalte.

— V-a vizitat şi pe dv., doamna Oliver?

— Nu, până acum nu m-au vizitat decât dl. Poirot şi şeful poliţiei Battle.

— Ce v-a întrebat acesta? Rosti Anne şovăitoare.

— Amănunte banale… Simple formalităţi. De altfel, s-a arătat foarte corect.

— Fără îndoială că a vizitat pe toată lumea?

— Mar mira contrariul. Pentru a doua oară se făcu tăcere.

— Doamnă Lorrimer, întrebă Anne, dv. Credeţi… Că vinovatul va fi descoperit?

Anne, privind fix în farfurie, nu observă deloc privirea ciudată pe care i-o aruncă bătrâna doamnă.

Doamna Lorrimer răspunse rar:

— Oh! Habar n-am.

— E îngrozitor, murmură Anne.

Cu o curiozitate amestecată cu simpatie, doamna Lorrimer întrebă:

— Ce vârstă aveţi, domnişoară?

— Eu… Eu? Am douăzeci şi cinci de ani.

— Şi eu şaizeci şi cinci, continuă încet doamna Lorrimer. Eşti încă în pragul vieţii.

Anne tresări.

— Aşi putea fi strivită de un autobuz, ieşind de-aicl.

— Foarte just. S-ar putea ca eu să trăiesc mai mult decât d-ta.

Ea pronunţă cuvintele acestea pe un ton atât de bizar, încât Anne o privi mirată.

— Viaţa e o luptă grea, continuă bătrâna doamnă. Vă veţi da seama când o să ajungeţi la vârsta mea. Cere o capacitate maximă de curaj şi suferinţă. Şi când ajungi la capătul drumului te întrebi: „A meritat oare?”

— Oh! Vă rog, doamnă!

D-na Lorrimer izbucni în râs, redevenind ea însăşi.

— E foarte uşor să te arăţi pesimist. Apoi chemă chelneriţa la plată.

Pe când ieşeau din cofetărie tocmai trecea un taxi. Doamna Lorrimer îi făcu semn să stea.

— Vrei să mergi cu mine? O întrebă pe Anne. Merg în sudul Parcului.

Figura lui Anne se lumină:

— Nu, mulţumesc. O văd tocmai pe prietena mea făcând colţul. Nu voi uita timpul plăcut petrecut cu dv. La revedere.

Doamna Lorrimer se urcă în taxi, iar Anne alergă spre Rhoda. Figura acesteia din urmă se lumină de bucurie, pentru ca în clipa următoare trăsăturile să i se întunece. Se simţea cu musca pe căciulă.

— Rhoda, ai fost la doamna Oliver? O întrebă Anne.

— Chiar acum am plecat de-acolo.

— Aha! Te-am prins.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Să coborâm strada ca să luăm un autobuz. Tu însăţi ai plecat cu maiorul. Cel puţin ţi-a oferit un ceai?

Anne nu răspunse. Ii răsuna o voce în urechi. Maiorul propusese „Hai s-o căutăm pe prietena dv., şi să luăm ceaiul împreună.

Ea răspunsese repede: „Vă mulţumesc foarte mult, dar suntem aşteptate împreună la ceai, la o prietenă.

O minciună… O minciună stupidă! Voise pur şi simplu s-o îndepărteze pe Rhoda şi să-l păstreze pe Despard numai pentru ea. Era geloasă pe Rhoda. Rhoda ştia să vorbească atât de spiritual.

Atunci seara. Maiorul fusese foarte drăguţ cu Rhoda, şi venise doar pentru ea. Asta-i Rhoda. Fără nici o intenţie, te lasă totdeauna pe planul al doilea.

Grăbită să scape de Rhoda, Anne răspunsese foarte puţin abil maiorului. Dacă ar fi fost mai diplomată, acum s-ar fi aflat în tovărăşia maiorului, la clubul său sau în altă parte.

Îi era ciudă pe Rhoda. Ce căutase la doamna Oliver?

Anne o întrebă:

— De ce te-ai dus la doamna Oliver?

— Dar nu ne-a invitat chiar ea?

— Dar nu cred că se aştepta s-o luăm în serios. Probabil aşa invită ea pe toată lumea.

— Ba da, conta pe vizita noastră. A fost cum nu se poate mai gentilă şi mi-a dat unul din romanele ei. Uite-l!

Rhoda agită triumfătoare volumul cu dedicaţie. Annie o întrebă bănuitoare:

— Aţi vorbit de mine?

— Ei asta-i! Nu te cam crezi?

— Nu, spune-mi sincer, Rhoda. Aţi vorbit de… Crimă?

— Am vorbit de crimele ei. În momentul acesta scrie un roman în care asasinul ucide cu otravă, în timpul carnavalului de Sfântul Mihail.

Foarte prietenoasă, ea mi-a explicat cât e de greu să scrii, şi am băut împreună o cafea neagră cu prăjituri, încheie Rhodat riumfătoare. Apoi adăugă:

— Anne, tu n-ai luat ceaiul?

— Ba da, cu doamna Lorrimer.

— Doamna Lorrimer? Doamna aceea care juca bridge la Shaitana?

Anne clătină din cap afirmativ.

— Gum ai întâinit o? Ai fost pe la ea?

— Nu. Ne-am întâinit pe Harley Street.

— Cum arăta?

— Nu ştiu cum să spun… Cam caraghioasă. In orice caz cu totul altfel decât atunci seara.

— O crezi vinovată?

Anne şovăi înainte de-a răspunde.

— Nu ţi-aşi putea spune. Dar mai bine să schimbăm vorba. Ştii ce penibil e pentru mine subiectul ăsta.

— Bine dragă Anne. Cum s-a arătat avocatul? Sever ca justiţia personificată?

— Un evreu, cam zăpăcit.

— Dar maiorul Despard?

— Foarte amabil, ca totdeauna.

— Îi placi Anne, sunt sigură.

— Rhoda, te rog încetează cu prostiile.

— Cum pofteşti.

Rhoda începu să fredoneze o melodie, gândindu-se: „Sigur, că e mort după ea. Anne e drăguţă, dar cam lipsită de energie. N-ar fi capabilă să-l urmeze în călătoriile lui. S-ar speria văzând un şarpe. Bărbaţii aleargă totdeauna după femeile care nu li se potrivesc. Apoi spuse cu glas tare:

— Să luăm autobuzul pentru gara Paddington. Ajungem exact la timp, ca să prindem trenul de 4,48 de minute.

CAP. XIX
CONSULTAŢIA

Soneria telefonului răsună, în camera lui Poirot. În receptor se auzi o voce respectoasă.

— Sergentul O'Connor vă trimite salutări din partea sefului poliţiei Battle. Domnul Poirot ar putea veni la Scotland Yard la orele unsprezece şi jumătate?

Poirot răspunde afirmativ şi sergentul O'Connor agăţă receptorul.

La jumătate precis, Poirot coborâ tocmai din taxi în faţa Scotland Yardului, când doamna Oliver se repezi înaintea lui.

— Domnul Poirot! Ce noroc! Aţi voi să mă scăpaţi dintr-un necaz?

— Încântat, doamnă. Ce pot face pentru dv.?

— Vă rog să fiţi bun şi să-mi împrumutaţi bani să plătesc maşina. Închipuiţi-vă: am ieşit luând din greşeală poşeta în care ţin banii străini şi şoferul n-a voit să primească nici franci, nici lire, nici mărci!

Galant, Poirot plăti taxiul, după care pătrunseră amândoi în impunătorul edificiu.

Fură conduşi în biroul personal al şefului de poliţie Battle. Acesta părea mai nepăsător ca totdeauna.

— O statue modernă, îi şopti d-na Oliver lui Poirot. Battle se ridică, le strânse mâna şi-i rugă să ia loc.

— Am socotit că o mică întrevedere ar fi oportună, spuse Battle. Probabil că vă interesează să aflaţi până unde am

ajuns cu ancheta şi aş fi curios să aflu şi eu la ce rezultat aţi ajuns şi dv. Cu cercetările.

Nu-l aşteptăm decât pe colonelul Race.

În aceeaşi clipă se deschise uşa şi apăru colonelul.

— Iartă-mă. Battle, am întârziat puţin. Ce mai faceţi, doamnă Oliver? Bună ziua, domnule Poirot. Vă rog să mă iertaţi că v-am făcut să mă aşteptaţi, dar trebuie să plec mâine şi am avut de aranjat câteva afaceri.

— Unde plecaţi? Întrebă doamna Oliver. '

— Să vânez puţin… În Belucistan.

— După cât se pare, partea aceea a Asiei e totdeauna în fierbere. Fiţi prudent.

— Voi fi, răspunse grav Race, dar făcând cu ochiul.

— Ne-aduceţi vreo noutate? Întrebă Battle.

— Vă aduc informaţiile asupra lui Despard. Iată-le. Îi întinse lui Battle un vraf de hârtii.

— Sunt o mulţime de date şi de oraşe. Nimic concludent, dar nici un raport defavorabil.

_ Despard e un om fără pată, ducând o viaţă corectă. Pe oriunde trece, inspiră încredere şi dragoste indigenilor. În Africa, unde se obişnuieşte să se dea porecle, a fost supranumit: „Omul cel drept care ştie să tacă”. Vânător de forţă, plin de sânge rece, foarte perspicace şi pe care se poate conta.

Fără să pară impresionat de aceste laude, Battle întrebă:

— Nu aţi descoperit vreo condiţie subită în legătură cu el?

— Am făcut cercetări speciale în direcţia aceasta, dar n-am găsit nimic suspect. In schimb, am aflat că şi a salvat un prieten de la moarte. Un prieten al său rănit de un leu.

— Din nefericire, nici vorbă nu poate fi de vreo salvare, suspină Battle.

— Regret, Battle, dar e un simplu incident.

Iată însă ceva care te-ar putea interesa: călătoria lui Despard în interiorul Americii de sud., în tovărăşia profesorului Luxmore, celebrul botanist şi a soţiei acestuia.

Profesorul a murit de un atac de febră şi a fost înmormântat undeva pe Amazonul superior.

— De febră?

— Da. Dar ca să fiu sincer, unul din hamalii negri (care a fost concediat pentru furt), povesteşte că profesorul n-a murit de febră ci dintr-un glonte de puşcă. Dar fiecăreala-aceasta, n-a fost luată niciodată în serios.

— Ar fi poate ocazia să se facă cercetări. Race dădu din cap.

— V-am enumerat faptele aşa cum m-am angajat, dar sunt sigur că Despard n-a comis crima atunci seara. Despard e un om cinstit.

— Incapabil de crimă? Colonelul şovăi:

— Incapabil să comită ceea ce se cheamă o crimă… Ei bine, da!

Dar care n-ar sta la gânduri să suprime un individ, dacă ar avea motive suficiente s-o facă?

— Ar trebui să aibă motive foarte puternice, Fu rândul lui Battle să dea din cap:

— Un om nu are dreptul să-şi judece semenul, substituindu-se legii.

— Totuşi, câteodată, faptul se produce, Battle.

— E o eroare. Dv. De ce părere sunteţi d-le Poirot?

— Sunt exact de părerea dv. Totdeauna am condamnat omorul.

— Posibil!

— Atunci?

— Nu mă înţelegi. Nu mă interesează atât de mult victima, cât efectul crimei asupra ucigaşului.

— Şi războiul?

— La război nu ai tu însuţi dreptate judecată. De când un om îşi arogă dreptul de a deosebi binele de rău, devine primejdios… Poate deveni un criminal vulgar, care ucide nu în vederea unui profit, ci pentru o idee. Acest om uzurpă funcţiunile bunului Dumnezeu.

Colonelul Race se ridică.

— Regret că nu mai pot rămâne cu dv., dar sunt foarte ocupat cu plecarea. Mi-ar place să dăm de rostul acestei crime dar e foarte greu.

— V-am expus informaţiile ce mi le-aţi cerut, dar, Despard nu e vinovatul. Probabil că ceea ce s-a vorbit pe socoteala morţii profesorului Luxmore, a ajuns, la urechile lui Shaitana; eu, susţin că Despard e un om cinstit care n-a comis nici o crimă. Asta e părerea mea, şi eu mă pricep la oameni.

— Ce fel de femeie e doamna Luxmore? Întrebă Battle.

— Vă puteţi convinge în persoană. Locuieşte la Londra, în cartierul South Kensington. Veţi găsi adresa ei în hârtiile acestea. Dar încă odată, Despard e nevinovat spuse Race părăsind camera cu un pas suplu de vânător.

În timp ce se închidea uşa, Battle dădu gânditor din cap.

— Fără îndoială că are dreptate. Se pricepe de minune la oameni. Totuşi nu trebuie să juri pentru nimeni.

Răsfoi hârtiile încredinţate de Race, luând din când în când note.

— Ei, domnule Battle, ne spuneţi şi nouă ce rezultate aţi obţinut?

Şeful poliţiei ridică privirea, schiţând un surâs.

— Doamnă, întrebarea dv. E foarte indiscretă.

— Ştiu, domnule Battle, dar ne veţi spune numai ce credeţi dv. De cuviinţă.

— Câtuşi de puţin. Cărţile pe masă: Iată deviza mea în afacerea aceasta. Voi juca pe faţă.

Doamna Oliver îşi apropie scaunul.

— Ei bine, daţi-i drumul odată, se rugă ea. Battle începu rar:

— Mai întâi să-mi daţi voie să vă fac o mărturisire: în privinţa morţii lui Shaitana sunt la fel de înaintat ca şi în prima zl. Hârtiile sale nu ne-au furnizat nici un fel de indiciu. Cât despre cei patru jucători, i-am filat pe fiecare, se înţelege de la sine, dar în zadar.

Era şi de aşteptat. Şi atunci, cum spune dl. Poirot, nu mai rămâne decât o speranţă: trecutul. Trebuie să descoperim, ce fel de crime (bine înţeles dacă există… Căci Shaitana le-ar fi putut inventa, ca să-l impresioneze pe d-l Poirot) au comis oamenii aceştia… Şi vom descoperi poate asasinul.

— Care e rezultatul cercetărilor dv.?

— Am câteva presumpţii asupra unuia dintre ei.

— Care?

— Doctorul Roberts.

Doamna Oliver îi privi emoţionată.

— După cum ştie deja dl. Poirot, m-am asigurat că niciuna din rudele sau prietenii doctorului, n-au murit pe neaşteptate. Cercetări amănunţite în acest domeniu, mi-au arătat că acum câţiva ani, Roberts s-a făcut vinovat faţă de una din clientele sale. Poate în fond nu era nimic rău, căci femeia era o nevropată foarte emotivă şi având o predilecţie pentru scene. Soţul, în orice caz s-a sesizat şi l-a ameninţat pe doctorul Roberts că-l va reclama colegiului medical… Ceea ce i-ar fi distrus cariera.

— Şi mai departe? Întrebă doamna Roberts avidă.

— După toate aparenţele, dl Roberts a venit să-l liniştească pentru moment pe soţ, care, după puţin timp, a murit dintr-o infecţie – O infecţie. Şeful poliţiei surâse

— Exact, doamnă Oliver. In cazul de faţă, nu e vorba deloc de săgeţile otrăvite ale indienilor din America de sud. Dacă vă amintiţi, în epoca aceea a fost un adevărat scandal cu lamele de ras ieftine. Se pare că Graddock s-a infectat răzându-se cu o astfel de lamă.

— L-a îngrijit doctorul Roberts?

— Oh! Nu. E prea şiret. Şi nici Craddok n-ar fi admis asta. 'Singurul fapt acuzator – şi nu apasă prea greu în balanţă – este că printre clienţii doctorului, atunci se găseau o mulţime atinşi de acest fel de infecţie.

— Oare doctorul însuşi o fi infectat lama?

— Iată întrebarea cea mare. Dar e o simplă întâmplare…

— După aceea s-a căsătorit cu doamna Graddock?

— Oh nu! Mai degrabă ea alerga după el. A plecat să-şi petreacă iarna în Egipt şi acolo a murit de o otrăvire vagă a sângelui, boală destul de obişnuită la indigeni şi a cărui nume interminabil nu ţi-ar spune nimic.

— Deci nu doctorul a otrăvit-o\par

— N-aşi putea spune precis, răspunse gânditor Battle. Am cerut statul unui prieten de-al meu un eminent bacteriolog,. Dar e greu sa scoţi ceva precis de la oameni de aceştia. Nu răspund niciodată nici da nici nu. Dar după cât am dedus din explicaţiile sale microbul ar fi putut fi introdus în sânge, înainte de plecarea doamnei. Simptomele nu-şi fac apariţia decât după un timp. Poirot întrebă.

— Doamna Craddock a fost vaccinată contra tifoidei, înainte de plecarea în Egipt? E O precauţie destul de uzitată.

— Bravo, domnule Poirot!

— Doctorul Roberts a vaccinat-o?

— Da, dar cu asta nu obţinem nici o probă. I s-a făcut cele două injecţii obişnuite. Prima injecţie ar fi putut fi făcută cu ser antitific, iar a doua, cu altceva. Astea-s numai simple ipoteze însă.

— Dar concordă perfect cu observaţiile lui Shaitana, spuse Poirot. El exalta crima perfect reuşită… Aceea care nu lasă nici un fel de urme.

— Cum a putut cunoaşte Shaitana faptele? Întrebă doamna Oliver.

— N-o vom şti niciodată, făcu Poirot dând din umeri. El însuşi, într-un timp călătorea în Egipt, căci acolo a întâlnit-o pe doamna Lorrimer.

Probabil un medic din partea locului i-o fi vorbit de cazul ciudat al doamnei Craddock.

Shaitana i-o fi pus câteva întrebări şi o fi remarcat o tulburare semnificativă, dar şi aceasta e doar o ipoteză.

Anumiţi oameni se pricep să ghicească secretele. Se pare că Shaitana poseda această aptitudine. Putem doar să ne închipuim că a ghicit… Dar de data aceasta o fi ghicit bine?

— Ei bine, eu o cred, exclamă Battle. Am impresia că politicosul şi veselul doctor Roberts, nu prea e plin de scrupule. După părerea mea, omul ăsta n-ar şovăi să comită o crimă. El l-a ucis pe Craddock şi e posibil că a căutat să scape şi de doamna Craddock, ca să scape de scandal. Dar tot el l-a ucis şi pe Shaitana?

Iată întrebarea esenţială. Felul cum s-a lucrat, mă face să mă îndoesc. În cazul Craddock, s-a întrebuinţat o metodă medicală. Ambele decese par a se datora unor cauze naturale. Dacă l-ar fi ucis pe Shaitana, ar fi recurs la mijloace profesionale: s-ar fi servit de microbi şi nu de pumnal.

— Nici o clipă nu l-am bănuit pe Roberts, spuse d-na Oliver. Nici o singură clipă.

— Exit Roberts, murmură Poirot. Ceilalţi la rând. Battle făcu un gest de nerăbdare.

— N-am avut de loc o mână fericită. Declară el. Doamna Lorrimer e văduvă de 20 de ani. Ea locuieşte în majoritatea timpului la Londra şi câteodată îşi petrece iarna pe Riviera sau în Egipt. N-am descoperit nici un fel de moarte misterioasă printre prietenii sau rudele ei.

A dus o viaţă normală şi onorabilă de femeie de lume. Fiecare o respectă şi o stimează. Singura bârfeală ce se spune despre ea, este că nu poate suferi prostia.

Vă spun cu ruşine că n-am reuşit să descopăr nimic în legătură cu ea, dar trebuie să existe ceva. Cel puţin aceasta era părerea lui Shaitana.

Şeful poliţiei oftă descurajat şi continuă:

— La rând, vine Miss Meredith. Am un raport foarte clar cu privire la antecedentele ei: fiică de ofiţer din armata britanică, orfană, săracă şi nu prea cultivată, a trebuit să-şi câştige existenţa singură. Copilăria şi-a petrecut-o la Cheltenham. Nimic suspect. Toată lumea o compătimea. A intrat ca guvernantă-menajeră, la o familie din insula Wight. Oamenii aceia, trăiesc acum în Palestina, dar am vorbit cu sora doamnei Eldon.

O iubea mult pe Anne Meredith.

„După plecarea d-nei Eldon, Anne Meredith a intrat ca damă de companie la o mătuşă bătrână a uneia din colegele ei de şcoală, undeva în Devonshire.

Prietena aceasta e Miss Rhoda Dawes, la care locuieşte în prezent. A ocupat postul mai mult de doi ani, până când îmbolnăvindu-se – bătrâna doamnă a trebuit să-şi angajeze o infirmieră.

Ia trăieşte, dar suferă de cancer şi i se fac injecţii cu morfină. Îşi mai aminteşte des „Anne”. O fată bună, cum spune ea.

— După aceea, o călătorie în Elveţia. Credeam că o să găsesc vreo urmă, dar în zadar.

— Deci o absolviţi şi pe Anne Meredith? Întrebă Poirot.

— Nu merg chiar până acolo… Totuşi este ceva care mă intrigă. I-am găsit anumite apucături de spaimă ascunsă, nejustificate numai de starea nervoasă produsă de moartea lui Shaitana. E mereu în stare de alarmă… Puţin. Cam exagerată, după părerea mea. Aşi putea să jur că există un motiv obscur. Totuşi, viaţa ei pare ireproşabilă.

Doamna Oliver respiră profund… cu o fericire nespusă.

— Anne Meredith era la o doamnă bătrână, care a luat din greşeală otravă şi a murit.

Această declaraţie îşi produse efectul dorit. Şeful de poliţie Battle sări ars de pe scaun, privind-o stupefiat pe romancieră.

— E adevărat? Cine v-a spus.

— Am întreprins şi eu o mică anchetă. De obicei, reuşesc să inspir încredere fetelor tinere. Am fost pe la cele două fete şi le-am făcut să creadă că bănuielile mele se îndreaptă spre doctorul Roberts.

Rhoda s-a arătat foarte impresionată, dat fiindcă se în faţa unei celebrităţi. În schimb mica Meredith, mi-a arătat limpede că vizita mea n-o încântă deloc. De ce? Fiindcă ascundea un secret. Le-am invitat pe amândouă să mă viziteze la Londra, Miss Rhoda sa ţinut de-cuvânt şi mi-a

povestit totul, rugându-mă să iert proasta dispoziţie a prietenei ei faţă de mine.

O vorbă nelalocul ei din partea mea, îi amintise Lui Miss Meredith un accident penibil, pe care Rhoda mi l-a descris pe larg.

— Ţi-a spus la ce dată s-a produs?

— Acum trei ani, la Devonshire.

Battle mormăi ceva în timp ce scria grăbit în block-notesul său. Liniştea sa fusese sfărâmată. Doamna Oliver îşi savura din plin triumful.

Battle se aşează iar la locul său.

— Domna Oliver, mă-nchin în faţa dv. De data aceasta ne-aţi dat lovitura de graţie. Informaţiile dv. Sunt extrem de preţioase. Ne-aţi arătat cât e de uşor să scapi o urmă bună. In acelaşi timp, Miss Meredith n-a rămas prea mult acolo… Cel mult două luni, între serviciul de pe insula Wight şi cel de la mătuşa lui Miss Dawes.

Da aceasta coincide destul. Sora d-nei Eldon îşi aminteşte că Miss Meredith s-a dus în Devon, dar nu ştie exact unde.

— Ia spuneţi-mi, îi întrerupse Poirot. Această doamnă Eldon, e o femeie dezordonată?

Battle, îi privi intrigat.

— Întrebarea dv., e destul de bizară, d-le Poirot. Cum au ajuns la concluzia aceasta? Sora d-nei Eldon, mi-a furnizat toate precizările dorite.

Între altele, mi-a spus: „Doamna Eldon e atât de dezordonată! Dar cum aţi bănuit?

— Fiindcă, avea nevoie de o damă de companie? Întrebă d-na Oliver.

— Nu, nu, nu! Vă înşelaţi. Dar amănuntul acesta nu prezintă nici un interes. Din partea mea este însă o simplă curiozitate. Vă rog să continuaţi, domnule Battle.

— În ceea ce mă priveşte credeam că Miss Meredith, părăsind insula Wight, s-a dus la mătuşa lui Miss Dawes. Şireata aceea m-a minţit pe toată linia.

— Minciuna, nu e chiar totdeauna un semn de vinovăţie.

— Ştiu, domnule Poirot. Exista mincinoşi inăscuţi, care povestesc totdeauna faptele în lumina cea, mai favorabilă. Dar e destul de periculos să falsifici astfel adevărul.

— Ea nu şi-a închipuit că o să-i suspectaţi trecutul, spuse doamna Oliver.

— Un motiv, în plus ca să nu suprimăm nimic. Acest deces a fost socotit o moarte naturală, deci Miss Meredith n-avea de ce se teme… Doar dacă nu era vinovată.

— Doar dacă nu era vinovată de moartea aceasta, aprobă Poirot.

Battle se întoarse spre el.

— Chiar dacă moartea aceasta n-a fost accidentală, nu înseamnă că Miss Meredith l-a ucis pe Shaitana.

Bineîţeles însă că aceasta nu ne împiedică să urmărim pe vinovatul celeilalte crime.

— Dl. Shaitana pretindea că acest tur de forţă e irealizabil, remarcă Poirot.

— Nu în privinţa doctorului Roberts. Rămâne de văzut dacă se aplică şi pentru Miss Meredith. Chiar mâine plec în Devonhire.

— Da ştiţi unde să vă duceţi? Întrebă d-na Oliver. N-am îndrăznit să insist pe lângă Rhoda ca să-mi spună numele orăşelului.

— Şi chiar vă felicit. Sarcina mea va fi uşoară. Este sigur că a avut loc o anchetă şi voi găsi procesul verbal în registrul colonelului. E o simplă chestie de rutină.

— Şi maiorul Despard? Întrebă doamna Oliver.

— Aşteptăm raportul colonelului Race. Bineînţeles că am pus să fie urmărit maiorul. Fapt interesant: s-a dus s-o vadă pe Miss Meredith la Weliingbad. Dacă vă aduceţi aminte a cunoscut-o atunci seara la Shaitana.

— E o fată drăguţă, murmură Poirot. Battle isbucni în râs.

— Da şi eu cred că de data asta i-a făcut o vizită Despard. Fie vorba între noi, maiorul e un bărbat prudent: s-a asigurat deja de asistenţa unui avocat. Asta înseamnă că se teme de neplăceri.

— Despard nu lasă nimic la întâmplare, spuse Poirot. E gata să înfrunte orice eventualitate.

— Deci nu e un tip gata să ucidă pe cineva cu premeditare?

— Doar dacă nu e silit de împrejurări. Însă e obişnuit cu hotărârile rapide…

Battle îi privi.

— Ia spuneţi-ne domnule Poirot, ce mai aşteptau ca să dau cărţile pe faţă?

Poirot surâse.

— Jocul meu e atât de mediocru! Vă închipuiţi că vă ascund anumite fapte? Eroare. N-am aflat mare lucru. Am stat de vorbă cu doctorul Roberts, doamna Lorrimer, maiorul Despard (trebuie s-o văd şi pe Miss Meredith) şi cu ce m-am ales?

Cu asta: doctorul Roberts e un fin observator, doamna Lorrimer, dimpotrivă, e oarbă la tot ce se petrece în jurul ei, clar posedă o remarcabilă putere de concentrare. Ea adoră florile. Cât despre Despard, observă numai obiectele care-l interesează: covoare, trofee de vânătoare.

Viziunea sa e limitată la ce concordă şi se armonizează cu spiritul său.

— Şi dv. Le numiţi acestea fapte? Spuse Battle.

— Perfect… Poate în ochii dv. Sunt lipsite de importanţă, dar totuşi există.

— Şi Miss Meredith?

— O rezerv pentru final, dar o voi întreba ce-a remarcat în salon.

— Curioasă metodă, observă Battle. Şi credeţi că acest interogatoriu pur psihologic, vă va furniza cheia misterului?

— Nu, ar însemna să-mi cereţi prea mult. Totuşi fie că ascund sau că încearcă să ne ajute oamenii aceştia îşi trădează fără voie fondul caracterului lor.

— Poate s-aveţi dreptate. Cât despre mine, n-aşi putea întrebuinţa o atare metodă de lucru.

Surâzând încă, Poirot adaugă

— Recunosc mediocritatea cercetărilor mele, comparate cu rezultatele celor ale dv., ale d-nel Oliver şi ale colonelului Race. Cărţile pe care le dau pe faţă, nu sunt într-adevăr prea strălucite.

Poirot făcu cu ochiul plin de maliţie.

— Evident, domnule Poirot, atuul e o carte nu prea strălucită, dar ea poate lua pe oricare din cei trei aşi. Vă voi încredinţa o misiune specială.

— Care?

— Vă veţi duce s-o vedeţi pe văduva profesorului Luxmore.

— De ce nu vă duceţi dv. Înşivă?

— Fiindcă, aşa cum v-am spus, plec în Devonshire…

— De ce nu vă însărcinaţi totuşi dv. Cu misiunea aceasta? Insistă Poirot.

— Ei bine, să vă mărturisesc adevăratul motiv.

— Fiindcă veţi obţine de la această femeie mai mult decât mine.

— Fiindcă sunt mai puţin brutal?

— Dacă voiţi, făcu Battle râzând. Inspectorul Japp m-a prevenit că aveţi un mod cu totul special de a gândi.

— Ca şi răposatul Shaitana? Poirot răspunse rar:

— Cred chiar că i-a şi spus câteva secrete.

— Ce vă face să credeţi aceasta?

— O reflecţie pe care a scăpat-o maiorul Despard.

— Deci s-a trădat? Mar mira, din partea lui.

— Dragul meu, într-o zi sau alta, tot sfârşeşti prin a te trăda, doar dacă te decizi să nu mai descleşti niciodată dinţii.

Ce poate fi mai primejdios decât vorba?

— Chiar pentru mincinoşi? Întrebă doamna Despard.

— Da doamnă, fiindcă ghiceşti Imediat gradul de minciună de care sunt capabili.

— Mă înspăimântaţi, spuse d-na Oliver ridicându-se. Şeful poliţiei o întovărăşi până la uşă şi-l strânse călduros mâna.

— V-aţi întrecut pe dv. Însăşi, doamnă Oliver. Sunteţi un detectiv mult mai bun decât deşelatul cela de lapon din

romanele dv.
— Finlandez, rectifică doamna Oliver. Sunt şi eu de părere că e idiot, dar le place cititorilor mei. La revedere.
— Plec şi eu, anunţă Poirot.
Battle scrise o adresă pe o bucată de hârtie şi o strecură în mâna micului belgian.
— Iată. Vă duceţi la doamna ceea.
— Ce informaţie să vă aduc?
— Adevărul asupra morţii profesorului Luxmore.
— Scumpul meu Battle! Oare se poate afla vreodată adevărul?
— În orice caz voi încerca să-l aflu, în privinţa omorului din Devonshire, declară şeful poliţiei pe un ton hotărât.

CAP. XX
MĂRTURISIRILE DOAMNEI LUXMORE

Camerista care veni să deschidă uşa doamnei Luxmore, din South Kensington, îl privi pe Poirot cu duşmănie. Nu Părea deloc dispusă să-l lase să treacă pragul.
Fără să se tulbure, Poirot îi întinse cartea sa de vizită.
— Dă te rog aceasta, stăpânei d-tale. Ea mă va primi… Era una din celebrele sale cărţi de vizită. Cuvintele „detectiv-particular”, figurau într-un colţ.
Le tipărise în mod special, să poată pătrunde mai uşor la pretinsul sex slab.
Aproape toate femeile, fie că au sau nu conştiinţa curată, sunt curioase să vadă un detectiv particular şi să cunoască scopul vizitei sale.
Lăsat fără ruşine în prag, Poirot privi cu indignare soneria de alamă, care-şi pierduse luciul.
— Ah! Dacă aşi avea unsoare belgiană: şi o cârpă! Mormăi Poirot indignat.
Servitoarea apăru într-un suflet şi rugă pe domnul Poirot să binevoiască a intra.

Ea îl conduse la primul etaj, introducându-l într-o cameră cam întunecoasă, în care plutea un miros de flori veştejite şi de scrum de ţigară uitat în scrumiere.

Peste tot erau perne de mătase în culori exotice, dar de o curăţenie îndoelnică.

Pereţii erau vopsiţi cu un verde smarald, iar plafonul era imitaţie de aramă.

Lângă cămin, se afla o femeie înaltă şi frumoasă care întrebă rece.

— Domnule Hercule Poirot?

Detectivul se înclină, adoptând maniere care nu erau chiar ale sale. Exagera mult înfăţişarea sa străină şi gesturile sale semănau puţin, foarte puţin, cu cele ale lui Shaitana – Ce doriţi de la mine domnule? Poirot se înclină din nou.

— Nu s-ar putea să iau loc? Sunt cam multe de spus. Nerăbdătoare, ea îi arătă un scaun şi se aşează şi ea pe capătul unei canapele.

— Foarte bine, vă ascult, domnule.

— Iată. Doamnă. Eu fac cercetări… Cercetări particulare, înţelegeţi doamnă?

Din ce în ce o făcea tot mai curioasă.

— Da… Şi?

— Fac o anchetă asupra morţii profesorului Luxmore. Ea scoase un suspin. Consternarea ei era vizibilă.

— Dar de ce? Ce vă priveşte şi pe dv.? Înainte de a continua, Poirot o studie îndelung.

— Un autor e pe cale să scrie o biografie a soţului dv, merituosul profesor Luxmore. Clientul meu, bine înţeles, vrea să cunoască toate faptele cu precizie. De pildă în privinţa morţii profesorului…

Ea îl întrerupse:

— Soţul meu a murit de febră… pe Amazon. Poirot se rezemase comod de spătarul fotoliului, încet, foarte încet, clătină capul de la dreapta la stânga, cu monotonie.

— Doamnă, doamnă… Protestă el.

— Eu ştiu ce spun. Doar am fost de faţă.

— Da, e adevărat. Eraţi de faţă. Informaţiile mele se confirmă.

— Ce informaţii? Exclamă ea. Privind-o fix, Poirot răspunse:

— Informaţiile pe care le deţin de la răposatul dl. Shaitana.

Ea tresări ca şi cum ar fi fost arsă cu un fier înroşit.

— Shaitana? Murmură ea.

— O adevărată fântână de înţelepciune. Un bărbat remarcabil. La curent cu multe secrete.

— Cred şi eu, făcu ea înghiţind în sec. Aplecându-se înainte. Poirot îşi permise să-i dea o mică lovitură pe genunchi.

— El ştia sigur că soţul d-tale n-a murit de febră. Ea îl privi înspăimântată, cu ochii ieşiţi din orbite. Poirot se instală comod în fotoliu, ca să constate efectul produs de vorbele sale.

Doamna Luxmore, încercând să se stăpânească pronunţă fără convingere:

— Nu ştiu… Despre ce vorbiţi.

— Doamnă, reluă Poirot, vă voi vorbi fără înconjur şi cu cărţile pe faţă. Soţul dv. N-a murit de febră, ci împuşcat.

— Oh!

Doamna Luxmore îşi acoperi faţa cu mâinile, pradă unui acces de disperare.

Dar Poirot în sinea sa, era sigur că doamna Luxmore savura clipa aceasta de emoţie.

— Nimic nu vă împiedică să-mi povestiţi toată istoria, spuse Poirot convingător.

Luându-şi mâinile de pe faţă, ea îi spuse:

— Nu s-a întâmplat aşa cum credeţi.

Poirot se înclină din nou, dându-i o mică lovitură pe genunchi.

— Vă înşelaţi doamnă. Eu ştiu că nu dv. L-aţi ucis. Maiorul Despard a făcut-o… Dar pentru dv.

— Nu ştiu! Nu ştiu! Poate că da. Drama aceasta m-a zdruncinat profund. Mă urmăreşte un fel de fatalitate.

— Ah! Cât e de adevărat, doamnă! De câte ori n-am întâlnit femei urmărite de-aceeaşi soartă! Oriunde se duc răspândesc nenorocirea, şi asta fără vina lor.

Doamna Luxmore suspină adânc.

— Înţelegeţi… Văd. Totul se petrecu atât de natural.

— Călătoreaţi împreună în. Interiorul ţării, nu-i aşa?

— Da, soţul meu scria o lucrare asupra diverselor plante rare. Maiorul Despard ne-a fost prezentat ca un bărbat cunoscând regiunea şi capabil să organizeze expediţia. Soţul meu s-a împrietenit imediat cu el. Am plecat împreună.

Se făcu o pauză. Poirot murmură ca şi cum ar vorbi cu el însuşi:

— Da. Văd de aici scena: râul şerpuitor… Noaptea tropicală. Zumzetul insectelor, tânărul maior cu înfăţişare marţială… Femeia frumoasă…

Doamna Luxmore suspină:

— Soţul meu era mult mai bătrân ca mine. M-a luat în căsătorie când eram un copil fără nici o experienţă a vieţii. Poirot clătină uşor din cap.

— Ştiu. Ştiu. Cât de nefericite sunt cazurile acestea!

— Amândoi ne-am ascuns sentimentele continuă doamna Luxmore. John Despard nu mi-a spus niciodată nimic. El e cinstea personificată.

— Dar o femeie simte totdeauna lucrurile acestea.

— Sunteţi psiholog. Da, o femeie ştie totdeauna… Dar nu i-am arătat niciodată că i-am citit în suflet. Ferm decişi să nu călcăm onoarea, am rămas unul faţă de celălalt. Maiorul Despard şi Doamna Luxmore…

Ea tăcu, pierdută-n admiraţia acestei nobile atitudini.

— Da' onoarea… Onoarea… Repetă Poirot:

— Niciunul, nici celălalt, n-am fi pronunţat cu nici un preţ, cuvântul fatal. Pe urmă…

— Continuaţi.

— Noaptea ceea sinistră… Spuse fremătând doamna Luxmore.

— Ei bine?

— Probabil s-au certat… John şi Timothy. Am ieşit din cort…, am ieşit din cort.

— Da. Şi pe urmă?

Doamna Luxmore deschise ochii ei întunecoşi. Ea re-trăia scena în toate amănuntele.

— Am ieşit din cort, repetă ea. John şi Timothy erau… Oh!

Nu-mi amintesc prea bine. Am vrut să-l liniştesc şi i-am spus soţului meu: „Nu, nu; nu-i adevărats.

Timothy n-a voit să audă nimic şi-l ameninţă pe John. John, ca să-şi scape viaţa, a trebuit să tragă. Au… Doamna Luxmore scoase un răcnet, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Era mort… Înţepenit… cu Inima străpunăsă de un glonte.

— O clipă tragică pentru dv., doamnă!

— Nu o voi uita niciodată. John, plin de nobleţe, a spus că se predă autorităţilor. Dar eu m-am opus. Am vorbit toată noaptea. L-am Implorat în numele dragostei care mi-o purta. În sfârşit, pentru a evita un scandal, a adoptat punctul meu de vedere. Gândiţi-vă la titlurile ziarelor: Doi bărbaţi şi o femeie în junglă. O tragedie amoroasă.

I-am expus lui John toate aceste consecinţe şi a trebuit să cedeze. Hamalii noştri nu ştiau nimic.

Fiindcă Timothy suferise un atac de febră, le-am spus că a murit din cauza aceasta. L-am îngropat pe soţul meu, pe malurile Amazonului.

Doamna Luxmore era pradă unei emoţii violente.

— Pe urmă eu şi John, întorcându-ne în Europa ne am despărţit pentru totdeauna.

— Era indispensabil, doamnă?

— Da, da, Timothy mort, se pusese între noi, ca şi în timpul vieţii… E poate chiar mai mult.

Ne-am luat rămas bun pentru totdeauna. Câte odată, în lume, îl mai întâlnesc pe John Despard. Ne surâdem, schimbăm câteva fraze banale. Nimeni n-ar bănui

îngrozitoarea drama care s-a petrecut între noi, dar eu citesc în ochii lui… Şi el într-ai mei… Că n-o vom uita niciodată.

Urmă o lungă pauză, pe care Poirot o respectă.

Doamna Luxmore luă o cutie de pudră şi-şi pudră obrajii. Farmecul se rupsese.

— Ce dramă! Exclamă Poirot, cu un ton aproape plictisit.

— Înţelegeţi, domnule, că adevărul acesta nu poate fi dezvăluit.

— Ar fi penibil,.

— Spuneţi imposibil. Prietenul dv. Scriitorul acela ar consimţi să târască o femeie în noroi?

— Sau să ducă la spânzurătoare un bărbat nevinovat?

— Sunt fericită că vedeţi lucrurile din punctul acesta de vedere. Da. Maiorul Despard e nevinovat. O crimă pasională nu e numai decât o crimă. Şi dacă John a tras, a făcut-o fiind în legitimă apărare.

Trebuie de păstrat versiunea morţii de febră!

— Câteodată scriitorii sunt nemiloşi, murmură Poirot.

— Prietenul dv. E misoghin? Nu-l lăsaţi s-o facă domnule Poirot. Dacă trebuie, voi lua toată vina asupra mea. Voi declara că eu l-am ucis pe Timothy.

Poirot se ridică.

— Doamnă, spuse el. Luându-i mâna, o atare jertfă e de prisos Voi folosi toată influenţa mea pentru ca adevărul să rămână în urmă.

Un surâs slab lumină faţa doamnei Luxmore. Ea ridică puţin mâna şi fie că Poirot intenţiona sau nu, trebui să io sărute.

— O femeie nefericită vă mulţumeşte, domnule Poirot, murmură ea.

Era un fel de invitaţie să plece. Poirot, se supuse şi plecă. În stradă, aspiră cu nesaţ aerul curat şi proaspăt.

CAP. XXI
MAIORUL DESPARD

— Ce femeie! Murmură Hercule Poirot. Cât trebuie să fi suferit, sărmanul Despard! Ce călătorie îngrozitoare!

Deodată izbucni în râs. Şi fiindcă mergea pe Brompton Road, se opri, scoase ceasul şi socoti în gând:

— Păi sigur, că am tot timpul. Dar n-o să-i facă rău să mai aştepte, până reglez o mică socoteală.

Care-o fi melodia pe care o fredona întruna confratele meu de poliţie englez… Acum 40 de ani?

„O bucăţică de zahăr pentru păsărică.

Fredonând melodia uitată de mult, Hercule Poirot intră într-un luxos magazin de lenjerie feminină, îndreptându-se spre raionul ciorapilor.

Acolo, explică unei vânzătoare ce dorea.

— Ciorapi de mătase? Desigur, avem un întreg asortiment garantat de ciorapi de mătase pură.

El respinse însă marfa ce i se oferea şi redeveni elocvent.

— Ciorapi de mătase? Cu vama care se plăteşte, devin foarte scumpi, îi replică vânzătoarea.

Ea aduce alte cutii.

— Foarte bine domnişoară, dar aş vrea o calitate mai fină.

— Avem de toate calităţile… Dar ciorapii extrafini, se vând pe cel puţin 35 de şilingi perechea. Şi natural, că nu sunt mai rezistenţi ca o pânză de păianjen.

— Asta e… exact ce-mi trebuie.

După o lungă absenţă, vânzătoarea se întoarse.

— In realitate costă 37 şilingi şi 6 pence perechea, dar priviţi vă rog, cât sunt de frumoşi!

Ea scoase dintr-o anvelopă de celofan o pereche de ciorapi de-o fineţe de pânză de păianjen.

— În sfârşit, iată, ce-mi trebuie.

— Nu-i aşa că sunt frumoşi. Domnule? Câte perechi?

— Stai puţin… Dă-mi 19 perechi.

Yânzătoarea era gata să cadă jos de surpriză, dar nu-i arată aceasta ciudatului client.

— Dacă luaţi două duzini, vă facem o reducere, îi spuse ea.

— Nu, vreau 19 perechi şi de culori puţin diferite, vă rog.

Vânzătoarea le alese, le împachetă şi-i dădu nota de plată. Pe când Poirot se îndepărta, ea îi spuse unei colege:

— Ce noroc are ăsta? Cine-o fi? Probabil vreun crai bătrân. Bine trebuie să-l mai joace ea. Poftim: ciorapi de 37 şilingi şi 6 pence!

Fără să afle dispreţul pe care-l primise din partea vânzătoarelor de la casa Harvey Robinson, Poirot se îndreptă grăbit spre casă.

Abia ajuns, auzi soneria şi după câteva clipe îşi făcu apariţia maiorul Despard. Părea în culmea furiei.

Poirot surise.

— Am voit să cunosc versiunea exactă a morţii profesorului Luxmore.

— Versiunea autentică? O crezi pe femeia aceea capabilă să spună vreun cuvânt adevărat? Întrebă Despard sufocat.

— E exact chestiunea pe care mi-am pus-o ascultând-o, spuse Poirot calm.

— Nu-i nici o mirare: femeia aceea e o exaltată. Poirot şovăi.

— În privinţa aceasta, cred că te înşeli. Are pur şi simplu o imaginaţie fierbinte.

— La dracu cu imaginaţia. E o mincinoasă care sfârşeşte prin a-şi crede propriile ei minciuni.

— Posibil…

— Ce femeie îngrozitoare! M-a făcut să mă treacă toate năduşelile în timpul călătoriei.

— Nu ştiu dacă vă pot crede.

— Ascultă, domnule Poirot. O să-ţi spun adevărul.

— Cu alte cuvinte, vreţi să-mi oferiţi versiunea dv.?

— Da, adevărata versiune. Continuă pe un ton sec: îmi dau seama că acum nu mai are nici o valoare. Dar ţi-o spun, fiindcă pentru moment nu văd nici o scăpare. Poţi să mă crezi dacă vrei, dar nu-ţi pot dovedi cu nimic spusele mele.

Făcu o mică pauză şi continuă:

— Eu însumi am organizat expediţia Luxmore. El era un bătrânel simpatic care alerga toată ziua după plante şi flori.

Ea era… Dar cred că ai putut s-o judeci şi dumneata. Călătoria a fost un veritabil coşmar.

Femeie aceasta nu mă interesa câtuşi de puţin… Mai degrabă îmi era antipatică. Exaltată şi sentimentală dincolo de limite, simpla ei prezenţă era de ajuns ca să mă scoată din sărite. Câteva zile totul a mers de minune. Pe urmă toţi am fost atinşi de febră, şi eu mai uşor, dar bătrânul profesor foarte grav. Ascultă bine ce-ţi spun: într-o noapte, pe când stăteam în faţa cortului, l-am văzut pe Luxmore în îndepărtare, îndreptându-se cu paşi şovăielnici către râu. Inconştient, nu-şi dădea seama că era pe punctul de a cădea în apă. Ce să fac ca să-l salvez? N-aveam timp să alerg, ca să-l scap. Ca de obicei, aveam puşca la îndemână. Am luat-o imediat. Sunt un ţintaş excelent şi am voit să-l fac să cadă, trimiţându-i un glonte în picior. Exact în clipa în care apăsam pe trăgaci, femeia asta stupidă a ieşit nu ştiu de unde şi s-a aruncat asupra mea urlând: „Nu trage! Pentru numele lui Dumnezeu, nu trage!

Mi-a dat peste mână şi când a pornit glontele, a intrat în spatele profesorului, ucigându-l pe loc.

„Poţi să-ţi închipui ce clipe am trăit. Şi femeia aceea care nu-şi dădea seama ce făcuse! În loc să-şi dea seama că era vinovată de moartea bătrânului, şi-a închipuit că l-am ucis din dragoste pentru ea. Atunci izbucni între noi o scenă violentă… Ea insistă să declarăm că profesorul a murit în urma unui acces de paludism. Şi în acelaşi timp o compătimeam în sinea mea, văzând-o că nu-şi dă seama de evidenţă. Ea credea mereu că mor după ea şi că mă tem să nu se afle adevărul. Atunci, m-am hotărât să n-o mai contrazic. În definitiv, ce importanţă avea febră sau accident?

N-aş fi voit să-i atrag neplăceri, chiar dacă era nebună. A doua zi, am anunţat că profesorul murise de febră, şi l-am înmormântat,. Hamalii, erau bineînţeles la curent cu adevărul, dar îmi erau devotaţi şi erau gata să jure că sunt nevinovat.

De-atunci, numai eu ştiu cât m-am luptat s-o ţin pe femeia aceea la distanţă.

După o nouă pauză, adăugă liniştit:

— Aceasta e versiunea mea, domnule Poirot. Detectivul răspunse încet:

— Nu la incidentul acesta a făcut Shaitana aluzie atunci seara?

— Da, probabil că a tras-o de limbă pe doamna Luxmore. Nimic mai uşor de altfel. Cred că mărturisirile astea l-au distrat bine.

— Ar fi putut deveni periculoasă, dacă un om ca Shaitana s-ar fi servit de mărturisirile ei.

Despard dădu din umeri.

— Nu mă temeam de Shaitana. Vă rog şi de data asta să mă credeţi pe cuvânt. Desigur, aveam un motiv să scap de el. În orice caz, v-am povestit întreg adevărul. Sunteţi liber să-l primiţi.

Poirot îi întinse mâna:

— Vă cred, domnule Despard. Nu mă îndoiesc că faptele s-au petrecut exact cum mi le-aţi descris.

Despard se lumină la faţă.

— Mulţumesc! Se mulţumi el să spună. Şi strânse cu căldură mâna lui Poirot.

CAP. XXII
ANCHETA LA COMBEACRE.

Battle se găsea la postul de poliţie din Combeacre. Inspector Harpeiy se exprima cu accentul leneş şi plăcut din Devonshire.

— Iată cum s-au petrecut lucrurile, domnule. Totul părea să meargă de minune. Doctorul era satisfăcut, ca toată lumea. Şi de ce nu?

— Vă rog să-mi povestiţi tot ce e în legătură cu cele două flacoane de la început.

— Într-un flacon, era siropul de smochine pe care bătrâna doamnă îl bea regulat. Tn alta, era sodă caustică.

Mai rămăsese puţină, când într-o zi flaconul s-a spart din greşeală. Atunci d-na Benson însăşi a spus: „Pune restul în flaconul acela vechi… Flaconul de sirop de de smochine. Servitoarele au auzit bine vorbele bătrânei doamne. Miss Meredith, bucătăreasa şi camerista, cad toate de acord asupra acestei chestiuni.

_ Soda caustică e pusă într-o sticlă veche de sirop de smochine şi aşezată pe etajera de sus a sălii de baie, la un loc cu alte lucruri.

— Eticheta n-a fost schimbată?

— Nu. O regretabilă neglijenţă, comentă colonelul.

— Continuaţi.

— Într-o noapte. Răposata doamnă Benson se duce la baie. Ia flaconul cu sirop de smochine, îşi pune o porţie bună într-un pahar de apă şi o bea. Dându-şi seama de greşeala comisă, trimite imediat după doctor. Acesta, fiind plecat la un pacient, nu veni imediat.

Intre timp i se dau toate îngrijirile posibile, dar ea muri.

— Ea credea că e un accident?

— Natural, ca toată lumea de altfel. Flacoanele e posibil să fi fost schimbate de cameristă, când a curăţat baia, dar ea s-a jurat că nu.

Şeful poliţiei tăcu… se gândea. Explicaţie prea simplă: un flacon luat de pe etajera de sus şi pus pe cea de jos: Cum să găseşti vinovatul?

El a putut folosi mănuşi, şi ca atare ultimele amprente sunt ale doamnei Benson. Metodă simplă. Fără îndoială că e vorba de o crimă… O crimă perfectă.

Dar pentru ce? Chestiunea aceasta îl intriga în cel mai înalt grad. Pentru ce?

— Tânăra damă de companie, figura printre moştenitorii doamnei Benson.

Inspectorul Harper clătină negativ din cap.

— Nu. Ea nu intrase în slujbă decât de şase săptămâni. Se pare că postul era destul de dificil. Fetele tinere nu prea rămâneau mult timp.

Bătrâna doamnă trebuie să fi fost insuportabilă. Dacă lui Anne nu i-ar fi plăcut postul, l-ar fi putut părăsi ca şi celelalte dinaintea ei. Inutil să ucidă… Doar dacă n-a existat o ură iraţională şi încăpăţânată. El clătină din cap. Ipoteza aceasta nu i se părea deloc plauzibilă.

— Atunci cine a moştenit-o pe doamna Benson?

— Cred că nişte nepoţi. Dar fiecare a primit o sumă destul de modestă. Se spune că bătrâna îşi plasase banii în rentă viajeră.

Deci, nimic suspect. Totuşi, doamna Benson murise otrăvită. Şi Miss Meredith nu-i spusese nimic Lui Battle de şederea ei la Combeacre.

Fără a fi deloc satisfăcut, Battle reluă ancheta de unde plecase.

Doctorul îi făcuse declaraţii hotărâte şi vehemente. După el, era vorba de un accident. Miss… Nu-şi mai amintea numele ei… O persoană drăguţă, dealtfel, fusese foarte tulburată de moartea aceasta. Pastorul îşi amintea ultima damă de companie a doamnei Benson… O fată tânără, agreabilă şi modestă, care venea totdeauna cu stăpâna ei la biserică. Doamna Benson, foarte credincioasă şi ţinând mult la principii, se arăta cam aspră cu cei tineri.

Battle mai interogă câteva persoane, dar fără să afle nimic interesant. Oamenii aceia, abia dacă-şi aminteau de Miss Meredith. Ea nu stătuse decât câteva luni printre ei şi nu lăsase cu personalitatea ei ştearsă, o impresie durabilă.

Cât despre doamna Benson, ea lăsase câteva amintiri. Un adevărat grenadier, făcând să tremure oamenii din serviciul ei şi schimbând des servitorii. Într-un cuvânt, o femeie deloc simpatică!

Totuşi, Battle părăsi Devon cu ferma convingere că, pentru un motiv necunoscut, Anne Meredith îşi otrăvise în mod cert stăpâna.

CAP. XXIII
O PERECHE DE CIORAPI DE MĂTASE

În timp ce trenul îi ducea pe şeful poliţiei Battle în estul ţării. Anne Meredith şi Rhoda Dawes se aflau în salonul lui Hercule Poirot.

La început, Anne nu voia de loc să primească invitaţia sosită cu poşta de dimineaţă, dar Rhoda izbutise s-o convingă.

— Anne eşti o fricoasă. De ce să te ascunzi ca struţul cu capul în nisip, ca să nu vezi primejdia?

S-a comis o crimă şi tu figurezi pe lista suspecţilor… Poate ultima.

— Aceasta mi-ar agrava cazul, observă Anne prost dispusă. Totdeauna cel mai puţin suspect e bănuit de a fi comis crima.

— Fiindcă eşti bănuită, continuă prietena ei fără să fie descumpănită, la ce bun să pretinzi că afacerea aceasta nu te priveşte.

— N-am nimic de-aface cu ea, insistă Anne. Sunt la dispoziţia poliţiştilor, dar acest Hercule Poirot nu face parte din Scotland Yard.

— Ce-ar putea crede, dacă te vei retrage în turnul tău de fildeş? Probabil te-ar socoti vinovată.

— Nu sunt vinovată.

— Ştiu, scumpa mea. Tu nu poţi face rău nici unei muşte. Dar străinul acesta nu te cunoaşte.

După părerea mea, cel mai înţelept ar fi să te duci să-l vezi. Altfel, va veni el însuşi aici şi va încerca să tragă de limbă servitorii.

— Noi n-avem servitori.

— Şi ce te faci cu mama Astwell? Ea are o limbă de viperă. Haide Anne, hotărăşte-te. Dacă vrei, merg şi eu cu tine şi ne distrăm un pic.

— Nu înţeleg de ce vrea să mă vadă, făcu Anne încăpăţânată.

— Cu speranţa să întreacă poliţia oficială. Toţi amatorii sunt la fel. Îşi închipuie că Scotland Yardul e o adunătură de

proşti.
— Crezi că acest Poirot e atât de competent?
— Fără îndoială, nu prea are aerul unui Sherlock Holmes. Dar se spune că odinioară a dat dovadă de multă pricepere. Acum, e cam ramolit. Trebuie să aibă cel puţin 60 de ani. Nu zău Anne, hai să mergem amândouă. Cel puţin o să ne dea amănunte înfiorătoare despre ceilalţi.
— Bine, se hotărî Anne. Văd că afacerea aceasta, îţi provoacă un interes deosebit.
— Poate, findcă nu sunt în cauză. Eşti o proastă, Anne. Ar fi fost suficient să ridici ochii la momentul oportun şi graţie şantajului ai fi dus o existenţă de ducesă în restul vieţii.
Iată în ce împrejurări se aflau Rhoda Dawes şi Anne Meredith, în elegantul salon al lui Poirot, în aceeaşi după amiază, pe punctul de a bea sirop din nişte pahare de cristal vechi.
Nu le plăcea de loc siropul de mure, dar îl primiseră din, politeţe.
— Sunteţi foarte amabilă că aţi răspuns la invitaţia mea domnişoară, spuse Poirot.
— Aş fi îneântată să vă pot fi de vreun folos pe măsura posibilităţilor mele.
— Nu vă cer decât să faceţi apel la memoria dv.
— La memoria mea?
— Da, am pus aceeaşi întrebare doamnei Lorrimer, doctorului Roberts şi maiorului Despard.
Dar – vai!
— Niciunul nu mi-a dat răspunsul dorit. Anne continuă să-l privească întrebătoare.
— Vă rog, domnişoară, să binevoiţi a vă aminti de seara aceea de la domnul Shaitana.
Pe faţa lui Anne trecu o umbră. Nu va scăpa niciodată de coşmarul acela.
Poirot observă.
— Domnişoară, spuse el, ştiu că ceea ce vă cer, vă este foarte penibil. La vârsta dv., să fiţi amestecată într-o

tragedie atât de oribilă… Probabil că ssânteţi pentru prima oară martoră la o moarte neaşteptată?

Rhoda mişcă nervoasă piciorul pe parchet.

— Ei şi? Întrebă Anne.

— Vă rog să căutaţi să vă amintiţi, ce-aţi remarcat în camera aceea.

Anne îi privi bănuitoare.

— Nu vă înţeleg întrebarea.

— Ba da, uitaţi la ce mă refer: scaune, mese, podoabe, tapete, perdele, covoare.

Le-aţi văzut? Mi le puteţi descrie pe toate?

— Oh! E foarte greu. Nici nu-mi amintesc măcar de ce culoare era tapetul… Parcă era o culoare neutră.

Parchetul era acoperit cu covoare şi se afla şi un pian. (Anne clătină din cap). Altceva nu mai ţin minte.

— Mai încercaţi, domnişoară. Nu vă amintiţi de bibelouri sau de ornamente?

— Cred că am văzut un scrin cu bijuterii egiptene… Lângă fereastră.

— Oh! Da, în celălalt capăt al camerei, plecând de la masa unde se găsea micul pumnal.

Anne îi privi chiorâş.

— Nu ştiam că se găsea pe o masă.

„Nu-i proastă fetiţa, îşi spuse Poirot. Dar Hercule Poirot nu-i nici el prost. Dacă m-ar cunoaşte mai bine, şi-ar da sea-m că eu nu sunt omul care să întindă o cursă atât de grosolană”.

Apoi rosti tare:

— Vorbeaţi de un scrin cu bijuterii egiptene? Anne răspunse entuziasmată:

— Oh! Da. Câteva erau foarte frumoase. Coliere albastre şi roşii… Inele, scarabei… Nici aceştia nu erau urâţi.

— Shaitana era un colecţionar celebru, murmură Poirot.

— Da. Camera era un adevărat muzeu: nu ştiai unde să-ţi îndrepţi mai întâi ochii.

— Astfel că nimic nu v-a reţinut atenţia? Anne schiţă un surâs şi replică:

— Nu, cu excepţia unui vas de crizanteme a cărui apă era nevoie să fie schimbată.

— Ah! Servitorii totdeauna neglijează detaliile. Poirot, tăcu o clipă. Anne îi întrebă timidă:

— Mă tem că n-am remarcat obiectul la care ţineţi dv.

— Nu importă, domnişoară, o consolă Poirot cu un surâs binevoitor. Contrariul ar fi fost un pur hazard.

Ia spuneţi-mi: v-a vizitat de curând maiorul Despard? El o văzu pe Anne roşind uşor.

— A promis c-o să mai vină pe la noi în curând. Rhoda exclamă cu voiciune:

— Il aşteptăm mereu! Poirot făcu cu ochiul.

— Trebuie să se bucure ca a reuşit să convingă două fete atât de încăncătoare, că e nevinovat!

„Oh! Dumnezeule, se gândi Rhoda. Iată-l că ne face complimente în felul francezilor. Unde să mă bag ca să scap.

Ea se ridică de la locul ei pentru a contempla câteva stampe agăţate pe pereţi.

— Gravurile acestea sunt minunate, spuse ea.

— Da, nu sunt chiar aşa de proaste, făcu Poirot politicos. Ezită şi apoi se întoarse spre Anne:

— Domnişoară, rosti el ezitând, v-aşi putea cere un mare serviciu? Oh! Liniştiţi-vă, nu are nimic a face cu crima. E vorba de o chestiune cu totul personală.

Anne păru uşor surprinsă şi Poirot continuă cu o ezitare simulată

— Se apropie Crăciunul şi trebuie să ofer un cadou nepoatelor mele. Sunt foarte încurcat, căci nu mă prea pricep.

— Şi? Făcu Anne.

— Ciorapii de mătase… E un cadou care se poate oferi?

— De ce nu? Totdeauna e plăcut să primeşti ciorapi frumoşi.

— Îmi luaţi o piatră de pe inimă. Acum, vreau să vă cer un mic serviciu. Mi-am procurat ciorapi de diferite culori… Cincisprezece sau şaisprezece perechi. N-aţi voi să alegeţi şase perechi care v-ar plăcea mai mult?

— Cu plăcere.

— Anne se ridică râzând.

Poirot o conduse într-o odaie a cărei dezordine contrasta ciudat cu ordinea obişnuită a detectivului. Dar ea nu-l cunoştea atât de bine pe Poirot, ca să-i sară în ochi aceasta. Pe o masă, se aflau ciorapi amestecaţi cu calendare şi cutii de bomboane.

— De obicei darurile mele de Crăciun le trimit cu mult timp înainte, explică el. Iată, domnişoară, ciorapii de care v-am vorbit. Vă rog să alegeţi şase perechi.

El se întoarse şi închise calea lui Rhoda.

— Cât despre Miss Dawes, îi voi arăta un obiect care cred că i-ar produce emoţie lui Miss Meredith.

— Despre ce e vorba? Întrebă Rhoda. Poirot coborî vocea.

— Un cuţit cu care douăsprezece persoane au înjunghiat un om. Compania Internaţională de vagoane cu paturi, mi l-a dat ca amintire.

— Oribil! Strigă Anne.

Vorbind, Poirot o conduse pe Rhoda în altă cameră.

— Mi-a fost dat ca amintire fiindcă… După câteva minute se reîntoarseră. Anne le ieşi înainte.

— Domnule Poirot, iată după părerea mea, cele mai frumoase şase perechi. Acestea sunt foarte potrivite pentru seară iar acestea pentru serile de vară când se lasă întunericul foarte târziu.

— Multe mulţumiri, domnişoară.

Le propuse încă un pahar de sirop, dar ele refuzară. Apoi le conduse politicos până la uşă.

După plecarea celor două fete. Poirot se întoarse în salon şi se îndreptă drept spre masa cu ciorapi.

Poirot clătină gânditor din cap.

Cumpărase nouăsprezece perechi de ciorapi şi nu mai erau decât şaptesprezece.

CAP. XXIV
TREI ASASINI ELIMINAŢI?

Întorcându-se la Londra şeful poliţiei Battle se duse la Poirot. Anne şi Rhoda părăsiseră salonul detectivului, cu o oră înainte.

Fără nici o introducere, Battle ll raporta lui Poirot rezultatul anchetei sale din Devonshire.

— Suntem pe calea cea bună. Nu rămâne nici o îndoiala, spuse el ca o concluzie. Iată la ce se referea Shaitana când vorbea de „mici accidente”. Ceea ce nu înţeleg însă, e mobilul…

— De ce naiba o fi ucis pe femeia aceea?

— În privinţa aceasta, prietene, cred că te pot lămuri.

— Vă ascult domnule Poirot.

— Am încercat tocmai o mică experienţă. Am rugat-o pe Miss Meredith şi pe prietena ei să mă viziteze. Procedând ca şi cu ceilalţi, am întrebat-o pe Miss Anne dacă-şi amintea de obiectele aflate în salonul lui Shaitana, în seara crimei.

— Battle îl privi pe Poirot cu curiozitate.

— Ah! Tot mai ţineţi la amănuntele astea?

— Perfect. Ele au utilitatea lor. Miss Meredith s-a arătat foarte bănuitoare… Extrem de bănuitoare Fata aceasta nu se lasă păcălită. Atunci Hercule Poirot, ia făcut una din micile lui scamatorii, întinzându-i o cursă grosolană.

Ea a menţionat un scrin cu bijuterii. „Obiectul acela nu se găsea în celălalt capăt al camerei în faţa mesei unde se afla pumnalul”? Am întrebat-o eu. Dar Miss Anne n-a căzut în cursă. A înconjurat-o chiar cu multă iscusinţă. Dar satisfăcută de ea însăşi, a părăsit-o vigilenţa.

O întrebasem cu intenţia s-o fac să mărturisească faptul că, cunoştea locul unde se afla pumnalul şi că ea îl remarcase.

Cred că în sinea ei se felicita, căci a început să vorbească fără s-o silesc, de bijuteriile pe care le remarcase. Nu-şi mai amintea de altceva, cu excepţia… Unui vas cu crizanteme a cărui apă trebuia schimbată.

— Ei şi? Făcu Battle.

— Amănuntul acesta merită reţinut. Dacă n-am şti nimic despre fata aceasta, amănuntul acesta ne-ar arăta caracterul ei. Ea observă florile. Deci le iubeşte?

Nu prea, fiindcă ea nu pomeneşte de un vas mare. Cu lalele mici, care ar fi trebuit să atragă imediat atenţia unei femei care iubeşte florile. Nu. Dama de companie vorbeşte.

Tânăra fată însărcinată să schimbe apa din vasele cu flori, şi, în plus, o tânără fată care-i plac bijuteriile. Atitudinea ei, nu e semnificativă?

— Încep să pricep unde vreţi să ajungeţi, domnule Poirot.

— Cum vă spuneam în altă zi, eu joc cu cărţile pe masă. Când mi-aţi spus povestea ei şi când doamna Oliver făcu o declaraţie senzaţională, spiritul meu se concentră asupra unui punct important. Crima n-a putut fi comisă din interes, dat fiind că Miss Meredith a trebuit să continue să-şi câştige existenţa. Am studiat caracterul lui Miss Meredith, aşa cum îmi apărea el în mod superficial. O fată tânără destul de timidă, săracă, dar elegant îmbrăcată, iubind lucrurile frumoase… Mai degrabă având temperamentul unei hoaţe decât al unei asasine.

V-am întrebat atunci, dacă doamna Eldon era o femeie ordonată. Mi-aţi răspuns negativ. Atunci am construit o ipoteză: să admitem că găsim un punct slab în cuirasa lui Miss Anne Meredith… Că fură prin magazine.

Săracă şi iubind luxul, fără îndoială că a furat mici obiecte de la stăpâna ei, o broşa poate, bani, un colier de perle. Doamna Eldon, dezordonată şi nechibzuită, o fi crezut că le-a pierdut. Niciodată nu şi-ar fi bănuit guvernanta cea drăguţă.

Acum să ne închipuim o stăpână exact opusă celei dintâi. Ea n-ar întârzia să observe dispariţia unei bijuterii şi ar

acuza-o pe Miss Meredith. Iată un motiv plauzibil de asasinat.

Cum vă spuneam, atunci seara, Miss Meredith, n-ar fi putut ucide decât de frică. Un singur lucru o putea salva: moartea stăpânului ei.

Deci va schimba locul flacoanelor… Doamna Benson va muri… Şi, amănunt destul de nostim, va muri convinsă că ea însăşi a comis eroarea şi nu se va gândi O clipă s-o bănuiască pe mica ticăloasă, înspăimântată de actul ei.

— Posibil, spuse Battle, dar nu e decât o ipoteză.

— O ipoteză… Şi chiar o probabilitate… Căci azi după amiază i-am întins o cursă foarte fină după nereuşita primei încercări. Dacă prezumţiile mele se confirmă… Niciodată Anne Meredith n-a putut-rezista faţă de o frumoasă pereche de ciorapi. După ce i-am dat a înţelege că nu ştiam numărul exact al perechilor de ciorapi de pe masă, am lăsat-o singură în cameră. Rezultatul: în loc de 19 perechi de ciorapi, nu mai am decât şaptesprezece. Deci lipsesc două perechi, care actualmente se găsesc în poşeta lui Miss Meredith.

— Ah! Ce risc a înfruntat.

— Ba de loc. De ce-aş fi bănuit-o? De omor? Îşi închipuia că luând una sau două perechi de ciorapi, nu risca nimic. Nu sunt pe urmele unei hoaţe. Pe de altă parte hoaţa, adică cleptomana, e totdeauna convinsă că o să scape cu obrazul curat.

— Asta-i şi părerea mea, spuse Battle dând din cap. Femeile sunt proaste şi ulciorul nu merge de multe ori la apă… Intre noi fie zis, cred că am pus mâna pe ea. Anne Meredith a fost prinsă cu mâţa-n sac. Ea a schimbat flaconul de la locul lui.

Ştim că a comis o crimă… Dar cum s-o probăm?

Crima nedescoperită nr. Doi. Roberts iese cu faţa curată. Miss Meredith de asemeni. Şi Shaitana? Anne Meredith l-a ucis?

După o scurtă tăcere reluă:

— Sunt cu totul zăpăcit. Anne Meredith nu e pe măsura unei atare lovituri. Să schimbi locul unui flacon, mai merge. Ea ştia că nimeni n-o poate acuza. Oricine din casa: ar fi putut-o face. Stratagema risca însă, la fel de mult să dea greş. Doamna Benson ar fi putut observa înainte de a bea otrava şi poate n-ar fi murit.

Pentru Shaitana, cazul se prezenta altfel. Crima aceasta îndrăzneaţă a fost comisă cu sânge rece.

— Sunt de acord cu dv., îi spuse Poirot. Aceste două crime nu seamănă de loc una cu alta.

— In al doilea caz, deci o putem şterge pe Anne Meredith. Să eliminăm deci pe Miss Meredith şi pe doctorul Roberts. Dar Despard? Ancheta dv., la doamna Luxmore a dat vreun rezultat?

Poirot relată vizita din după amiaza precedentă. Battle făcu o strâmbătură.

— Am avut de-a face cu acest fel de femei. Imposibil să scoţi adevărul de la ele.

Poirot descrise apoi întrevederea sa cu Despard, şi-i repetă lui Battle versiunea exploratorului.

— Îl credeţi? Întrebă brusc Battle.

— Pe legea mea, da. Battle suspină.

— Şi eu. Nu e omul care să ucidă pe un altul ca să-i ia femeia. Şi pe urmă, la ce serveşte divorţul? Cheltuielile procesului l-ar fi ruinat? Nu, eu cred că nenorocitul de Shaitana s-a înşelat: asasinul nr. Trei nu era în realitate un asasin.

Battle îl întrebă pe Poirot din ochi.

— Rămâne?

— Doamna Lorrimer, spuse Poirot.

Soneria telefonului răsună şi Poirot se ridică să răspundă. Pronunţă câteva cuvinte şi aşteptă.

Apoi puse la loc receptorul şi se întoarse spre Battle.

— E doamna Lorrimer anunţă el cu un aer grav. Mă roagă să trec pe la ea pentru o clipă.

Battle clătină încet din cap.

— Oare mă înşel? Am impresia că aşteptaţi o comunicare în felul acesta.
— Da, vag, spuse Poirot.
— Atunci, nu pierdeţi timpul. Poate veţi reuşi să descoperiţi în sfârşit, adevărul.

CAP. XXV
MĂRTURISIRILE DOAMNEI LORRIMER

În ziua aceea apartamentul doamnei Lorrimer părea întunecos şi trist. Ea însăşi părea mai îmbătrânită de la ultima vizită a lui Poirot.
Îi primi totuşi plină de amabilitate, cu stăpânirea ei de sine obişnuită.
— Vă mulţumesc că aţi venit să mă vedeţi, domnule Poirot. Ştiu că sunteţi un om foarte ocupat.
— La ordinele dv. Doamnă, răspunse Poirot înclinându-se politicos.
Doamna Lorrimer apăsă pe butonul unei sonerii, aflat lângă cămin.
— Ni se va aduce imediat ceaiul. Nu ştiu dacă împărtăşiţi punctul meu de vedere, dar e nevoie de oricare preliminarii înainte de a aluneca pe panta mărturisirilor.
— Deci îmi veţi face mărturisiri doamnă? Doamna Lorrimer nu răspunse, în aceeaşi clipă intră camerista ei.
Când aceasta plecă, primind ordinele stăpânei ei, d-na Lorrimer rosti sec:
— La ultima dv. Vizită, mi-aţi spus că veţi veni imediat ce vă voi chema. Fără îndoială, aveţi intuiţia că voi avea nevoie de dv. Fără întârziere.
Se aduse ceaiul şi în timp ce-l servea, doamna Lorrimer vorbi de lucruri banale.
Profitând de o pauză, Poirot remarcă:
— Mi se pare că dv. Şi Miss Meredith, aţi luat zilele astea ceaiul împreună.
— Exact. Când aţi văzuto?

— Chiar azi după amiază.
— A venit ea la Londra, sau ati fost dv. La Wailingford?
— Ea şi prietena ei, au avut bunăvoinţa să-mi facă o vizită.
— Ah! Prietena ei… N-am întâlnit-o încă.
— Poirot rosti surâzând:
— Omorul acela pare să fi apropiat oamenii. Astfel dv. Şi Miss Meredith aţi luat ceaiul împreună, iar maiorul Despard cultivă prietenia lui Miss Meredith.
Numai doctorul Roberts poate, rămâne un singuratec.
— Am jucat cu el bridge, de curând. Părea la fel de bine dispus ca de obicei.
— E la fel de pasionat după bridge?
— Da… Continuă să anunţe în felul lui extravagant… Şi sâă scape cu obraz curat.
După o tăcere, ea reluă:
— L-aţi văzut de curând pe dl. Battle?
— L-am văzut şi pe el azi după amiază. Era la mine, în clipa în care mi-aţi telefonat.
— Cum merge ancheta?
— Bravul Battle nu prea înaintează, dar o s-o scoată el la capăt, doamnă:
— Rămâne de văzut.
Pe buze îi apăru umbra unui surâs ironic.
— S-a interesat mult de mine zilele acestea, şi mi-a răscolit trecutul până în frageda copilărie.
Mi-a întrebat prietenii şi a vorbit cu servitorii, cu cei pe care-i am acum şi cu cei pe care i-am avut.
Nu prea ştiu ce-a urmărit, dar şi-a dat destul osteneala. Ar fi putut să se oprească la declaraţiile mele. Îl cunoşteam foarte puţin pe Shaitana.
După cum v-am spus, îl întâlnisem la Luxor, fără ca relaţiiile noastre să se extindă. Şeful poliţiei nu va descoperi nimic altceva.
— Tot ce se poate.
— Aţi făcut şi dv. O anchetă, domnule Poirot?
— Asupra dv. Doamnă?

— Da asupra mea.

Poirot clătină încet din cap.

— N-ar fi servit la nimic.

— Ce vreţi să spuneţi cu aceasta;

— Voi fi foarte sincer doamnă. De la început mi-am dat seama că din cele 4 persoane care se aflau în seara aceea în salonul lui Shaitana, eraţi aceea care posedaţi cea mai multă inteligenţă, sânge rece şi logică. Dacă ar trebui să pariez pe cel mai capabil din cei patru invitaţi, de a comite, crima şi a scăpa nepedepsit de justiţie, v-aşi alege pe dv. Doamnă.

— E un compliment? Întrebă ea ridicând sprâncenele.

Poirot continuă, fără să dea importanţă acestei întreruperi.

— Pentru ca o crimă să rămână nepedepsită, câteodată e necesar să prevezi toate amănuntele şi eventualităţile necesare. Trebuie să loveşti la momentul ales şi în locul voit, Doctorul Roberts ar da greş prin grabă şi prea multă încredere în sine, maiorul Despard are probabil prea multe scrupule, ca să comită o crimă, cât despre Miss Meredith, ea şi-ar pierde capul şi s-ar trăda imediat.

Dv. Doamnă, n-aţi cădea în niciuna din greşelile acestea. V-aţi păstra ideile, aveţi o mare prudenţă şi pe deasupra nu păreţi a fi acea femee care să se sperie.

Doamna Lorrimer rămase o clipă tăcută, cu un surâs ciudat în colţul buzelor. Însfârşit, luă cuvântul: _ Atunci', aceasta e părerea dv. Despre mine domnule Poirot? În ochii dv., aşi fi femeea predestinată să comit o crimă perfectă?

— În orice caz, cred că supoziţiile mele, nu vă vor supăra.

— Ah! Exclamă Poirot privind-o cu atenţie.

— Le găsesc chiar foarte interesante. Prin urmare aşi fi singura persoană din cei patru, datată cu calităţile necesare pentru a-l ucide pe Shaitana fără a fi descoperită?

— Nu m-aşi putea pronunţa chiar definitiv.

— Adevărat? Vorbiţi vă rog mai limpede.

— Mai înainte am rostit o frază care s-ar rezuma astfel: pentru ca o crimă să rămână nedescoperită e necesar

câteodată să se prevadă toate detaliile.
Vă atrag în special atenţia asupra cuvântului câteodată. Căci într-adevăr, există şi altfel de crimă reuşită. Cred că vi s-a întâmplat să-i spui cuiva pe neaşteptate: „încearcă să atingi arborele cela cu o piatră”. Interpelatul se execută şi – lucru curios – aproape totdeauna nimereşte arborele.
Pe urmă, dacă vrea să încerce aceeaşi ispravă, nu mai reuşeşte decât foarte greu, fiindcă începe să se gândească: „Tare… Nu aşa tare… Puţin mai la dreapta… la stânga. Primul act a fost săvârşit aproape inconştient, corpul ascultând în chip instinctiv, ca la animale. Ei, bine doamnă, acest fel de reflexe există-n crimă: o crimă comisă sub impulsia momentului… O inspiraţie… Un gând de moment.
Asasinul lui Shaitana a acţionat sub imperiul unei inexorabile necesităţi de moment.
Şi aceasta doamnă, nu corespunde, deloc temperamentului dv. Dacă l-aţi fi ucis pe Shaitana, aţi fi premeditat crima.
Doamna Lorrimer agită slab mâna, ca şi cum ar fi vrut să înlăture căldura ce venea dinspre cămin.
— Înţeleg raţionamentul dv. Asasinatul nefiind premeditat, prin urmare n-aşi putea fi vinovată nu-i aşa, domnule Poirot?
Detectivul înclină din cap.
— Aşa e, doamnă.
Ea se plecă înainte, imobilă.
— Şi totuşi, domnule Poirot, eu l-am ucis pe Shaitana.

CAP. XXVI
ADEVĂRUL

Domni o tăcere care se prelungi.
În cameră se lăsase încet, încet, întunericul.
Doamna Lorrimer şi Hercule Poirot nu se priveau. Ochii lor erau îndreptaţi spre focul din cămin. S-ar fi spus că timpul se oprise în loc.

În sfârşit, Poirot suspinând se mişcă în fotoliu.
— Deci, dv. Sunteţi doamnă! De ce l-aţ omorât?
— Ştiţi la fel de bine ca şi mine, domnule Poirot.
— Fiindcă cunoştea un secret din trecutul dv.?
— Da.
— O altă crimă. Nu-i aşa doamnă? Ea plecă capul. Poirot o întrebă.
— De ce-mi faceţi aceste mărturisiri? Ce va îndemnat să mă chemaţi?
— Nu mi-aţi prezis într-o zi că o voi face?
— Da, o nădăjduiam. Ştiam că veţi mărturisi adevărul în momentul ales de dv. Dacă n-aţi fi vrut să vorbiţi, aţi fi putut păstra tăcerea, dar socoteam că într-o zi sau într-alta va trebui să vorbiţi.
Doamna Lorrimer aprobă dând din cap.
Vocea ei se stinse brusc. Poirot o privi cu curiozitate.
— Aţi, bănuit foarte bine că oboseala, singurătatea…
— Ah! Da, acum înţeleg…
— Singură… Absolut singură… Reluă doamna Lorrimer. Numai dacă ai trecut prin asta, poţi înţelege ce înseamnă să trăeşti singură cu remuşcările.
— Vă rog să acceptaţi simpatia mea, doamnă.
— Mulţumesc, domnule Poirot, spuse femeea plecând capul.
Poirot continua pe un ton mai viu:
— Trebuie să înţeleg doamnă că vorbele pronunţate de dl. Shaitana împotriva dv., le-aţi luat ca pe o ameninţare directă la adresa dv.?
Ea făcu un gest afirmativ din cap.
— Mi-am dat imediat seama că făcea aluzie la mine. Aluzia sa la arma preferată a femeii, otrava, era îndreptată împotriva mea. Nu mă mai îndoiam că ştia. În altă circumstanţă, vorbind despre un proces foarte celebru, mă privise tot timpul. Simţea o voluptate diabolică. Nu mai exista nici o îndoială.
— Bănuiaţi care ar fi putut fi intenţiile sale?

— Prezenţa dv. Şi a şefului poliţiei, nu mi au lăsat nici o urmă de îndoială. Am dedus că Shaitana pentru a-şi arăta abilitatea, voia să vă lase să bănuiţi că el descoperise o crimă pe care n-o bănuia nimeni.

— În ce moment v-aţi hotărât să acţionaţi, doamnă?

— Asupra acestui punct e greu să dau preciziuni. Remarcasem pumnalul înainte de a ne aşeza la masă Când ne-am reîntors în salon, am luat arma şi am strecurat-o în nânecă. În prealabil, m-am asigurat că nimeni n-a observat gestul meu.

— Aţi dat dovadă de o mare îndemânare, doamnă.

— Ştiam exact ce aveam de făcut. Nu aveam decât să-mi pun planul în aplicare. Desigur riscam mult, dar socoteam că făcea să risc.

— ' înţeleg, atunci au intrat în joc sângele rece şi perspicacitatea dv.

— Partida de bridge începu, continuă d-na Lorrimer cu voce liniştită. Însfârşit, mi s-a oferit prilejul. Era un joc la care eu făceam pe „mortul”. M-am plimbat prin cameră până la cămin. Shaitana aţipise. I-am privit pe ceilalţi jucători. Toţi erau foarte absorbiţi de joc. M-am aplecat şi l-am străpuns cu pumnalul.

O clipă vocea femeii tremură, dar imediat ea îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— I-am vorbit, cu scopul de a-mi creia un eventual alibi. Am făcut câteva remarci asupra jocului. Am lăsat să se creadă că mi-a răspuns şi m-am dus la locul meu zicându-i: „Sunt de-aceeaşi părere. Nici eu nu pot să sufăr radiatoarele.

— N-a scos nici un strigăt?

Nu! Doar un geamăt înfundat, care de la distanţă, ar fi putut părea un răspuns.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă m-am întors la masa de bridge.

— V-aţi aşezat şi aţi continuat jocul?

— Da.

— Şi aţi fost atât de interesată de joc, încât după două zile mi-aţi putut anunţa toate anunţurile şi levatele?

— Da, răspunse simplu doamna Lorrimer.

— Uimitor! Exclamă Hercule Poirot.

Se răsturnă în fotoliu, clătinând de câteva ori din cap.

— Mai rămâne un punct întunecos, doamnă.

— Care?

— O femeie chibzuită ca dv., vă hotărâţi deodată să. Comiteţi un act pentru care înfruntaţi un risc enorm.

Vă încercaţi norocul cu o reuşită complicată şi două săptămâni mai târziu, dv. Înşi-vă vă denunţaţi.

Sincer vorbind doamnă, în toată afacerea aceasta rămâne un fond misterios.

Pe buzele doamnei Lorrimer apăru umbra unui surâs ciudat.

— Nu vă înşelaţi, domnule Poirot. Există un amănunt pe care nu-l cunoaşteţi: Miss Meredith v-a spus că m-a întâlnit acum câteva zile?

— Dacă nu mă înşel, aceasta s-a întâmplat prin apropiere de locuinţa d-nei Lorrimer.

— Aşa e, dar voiam să văd dacă cunoaşteţi numele străzi… Am întâlnit-o pe Miss Meredith în Harley Street, înţeleg.

— Natural. Consultasem un specialist care mi-a confirmat ceea ce bănuiam numai pe jumătate.

Surâsul d-nei Lorrimer îşi pierdu toată tristeţea, pe figura ei se răspândise acum o imensă bunătate.

— Nu voi mai juca mult timp bridge, domnule Poirot. Doctorul mi-a ascuns puţin adevărul. Dacă m-aş îngriji foarte bine, mi-a spus el, aş mai putea trăi încă ani de zile. Dar eu nu sunt o femeie care să urmeze un regim plicticos. Atunci am început să văd cazul meu într-o lumină nouă. O lună, două… Nu mai mult.

Şi pe când ieşeam de la specialist, am găsit-o pe Miss Meredith pe trotuarul din faţă. Am invitat-o să ia ceaiul cu mine.

După o scurtă pauză, ea continuă:

— În definitiv, eu n-am un suflet rău. În timp ce luam ceaiul, m-am gândit: prin actul meu de atunci seara, nu numai că i-am luat viaţa Iui Shaitana (ireparabilul fusese comis), dar într-un fel tulburasem şi viaţa altor trei oameni: doctorul Roberts, maiorul Despard şi Anne Meredith, care nu-mi făcuseră nici un rău şi care sufereau o mulţime de neplăceri din cauza mea. Cel puţin, puteam îndrepta starea aceasta de lucruri. Nu m-a mişcat prea mult soarta doctorului Roberts şi a maiorului Despard. Ei sunt bărbaţi şi se pot apăra singuri, dar mi-a fost milă de Anne Meredith…

După o clipă de şovăire, ea continuă încet:

— Anne Meredith e o fată tânără, cu întreaga viaţă înaintea ei. Afacerea aceasta i-ar putea strica întreg viitorul…

„Gândul acesta m-a turburat”.

Atunci domnule Poirot, am înţeles că venise momentul să fac mărturisiri. Nu mai putem păstra secretul. Iată de ce v-am telefonat.

Se scurseră câteva minute.

Privind-o fix pe doamna Lorrimer, într-un târziu Poirot luă cuvântul:

— Doamnă Lorrimer sunteţi… Foarte sigură (îmi veţi spune tot adevărul nu-i aşa?), că asasinarea lui Shaitana n-a fost premeditată? N-aţi pregătit cumva crima înainte de a veni la dineu?

Doamna Lorrimer îl privi o clipă şi clătină violent din cap.

— Nu!

— Susţineţi că n-aţi pregătit crima de mai înainte?

— Vă jur că nu!

— Atunci, atunci… Minţiţi. Trebuie să minţiţi.

Vocea doamnei Lorrimer deveni tăioasă:

— Domnule Poirot, nu vă permit.

Micul detectiv se ridică deodată din fotoliu. Traversă dintr-o săritură camera şi deschise lumina.

Apoi se aşeză din nou în fotoliu, puse mâinile pe genunchi şi privi pe gazda sa pătrunzător.

— Rămâne de văzut, doamnă, dacă Hercule Poirot poate să se înşele.

— Nimeni nu e infailibil, replică sec doamna Lorrimer.

— Eu însă sunt, afirmă Poirot. Nu mă înşel niciodată. De data aceasta s-ar părea că evidenţa m-a doborât.

În cazul acesta însă, e fantastic că Hercule Poirot ştie mai bine de cât dv. Care vă acuzaţi, felul cum s-a comis crima aceasta.

— Fantastic şi absurd, rosti cu răceală, doamna Lorrimer

— Nu mai rămâne decât că sunt nebun, nebun de legat. Totuşi, pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt nebun. Am dreptate. Trebuie să am dreptate. Sunt dispus să admit că l-aţi ucis pe Shaitana, dar în felul descris. E imposibil să acţionezi altfel decât ţi-e firea.

Făcu o pauză. Doamna Lorrimer îşi muşcă buzele. Deschise gura, dar Poirot i-o luă înainte:

— Asasinatul comis asupra lui Shaitana a fost premeditat, sau nu sunteţi dv. Vinovată.

Doamna Lorrimer răspunse pe un ton fără replică:

— Încep să cred că sunteţi nebun, domnule Poirot. Din moment ce mărturisesc crima, de ce v-aşi ascunde felul cum am procedat? Nu văd cu ce scop aşi putea-o face.

Poirot se ridică din nou şi făcu câţiva paşi prin salon. Când se aşeză din nou în fotoliu, nu ma era acelaşi. Îi spuse doamnei Lorrimer plin de curtoazie:

— Acum, văd că nu dv. L-aţi ucis pe Shaitana. Înţeleg totul. HarleyStreet şi mica Anne Meredith descurajată pe trotuar. Văd şi o altă femeie… În trecut, o femeie care a trăit singură… Lamentabil de singură. Oh, înţeleg toate acestea, dar rămâne totuşi o enigmă: de ce sunteţi atât de sigură că Anne Meredith e ucigaşa?

—- într-adevăr, domnule Poirot, depăşiţi…

— E inutil să mai protestaţi, să continuaţi să mă minţiţi, doamnă, căci vă spun că cunosc adevărul.

Înţeleg foarte bine emoţia dv. De atunci, din Tlarley Street. N-aţi fi procedat la fel pentru dl. Roberts şi nici pentru

maiorul Despard, dar v-a fost milă de mica Anne Meredith, fiindcă a comis un act identic cu cel comis de dv. Odinioară.

Îmi închipui că nici nu ştiţi ce mobil a împins-o. Dar când v-a întrebat şeful poliţiei, ştiaţi la ce să vă aşteptaţi. Vedeţi şi dv. Că ştiu totul. La ce bun să mai continuaţi cu minciuna?

Poirot aşteaptă în zadar un răspuns. Cu un aer satisfăcut continuă:

— Purtarea dv., doamnă, merită toate laudele. Asumaţi toate riscurile, mărturisind o crimă pentru a scăpa un sărman copil.

— Uitaţi că eu însumi nu sunt o femeie fără pată. Cu mulţi ani în urmă, domnule Poirot, mi-am ucis bărbatul.

Pentru o clipă domni tăcerea.

— În definitiv sunteţi logică şi posedaţi simţul justiţiei. Sunteţi gata să ispăşiţi o greşeală, a trecutului. O crimă e o crimă, oricare ar fi victima. Dv. Doamnă sunteţi curajoasă şi aveţi o minte luminată. Dar vă pun din nou întrebarea: Cum puteţi afirma că Anne Meredith l-a ucis pe Shaitana?

Un suspin adânc scăpă de pe buzele doamnei Lorrimer. Poirot îl învinsese ultimele ei rezistenţe. Ea răspunse cu simplicitatea unui copil:

— Fiindcă am văzut-o eu!

CAP. XXVII
MARTORUL OCULAR.

Poirot nu se mai putu stăpâni. Azvârli capul pe spate şi râsul său vesel, franţuzesc, umplu salonul.

— Iertare, doamnă, spuse el, ştergându-şi ochii, nu m-am mai putut stăpâni. Iată-ne discutând, argumentând, întrebând, făcând apel la psihologie – şi când colo, există un martor ocular a crimei. Vă rog să-mi expuneţi faptele.

— Era către sfârşitnl serii, Anne Meredith era „mortul” la bridge. Ea se ridică: privi cărţile partenerilor săi şi se plimbă prin cameră.

Partida nu era deloc interesantă şi ştiam dinainte care va fi rezultatul: deşi n-am socotit necesar să mă concentrez. M-

am uitat spre cămin: Anne Meredith era aplecată către Shaitana. Deodată se ridică şi ceeace mă miră, mâna ei atinse pieptul bărbatului. Atunci am văzut pe figura ei o expresie de groază.

Natural, neştiind ce era, m-am mulţumit să mă întreb ce s-o fi întâmplat. Mai târziu, am înţeles.

— Dar ea nu ştia, c-o văzusem.

— Sărmanul copil, spuse doamna Lorrimer. Atât de … tânără. Având întreaga viaţă înaintea ei: Tăcerea mea nu vă poate mira, domnule Poirot.

— Nu, nu câtuşi de puţin.

— Mai ales fiindcă ştiţi că şi eu… Ea se cutremură. Nu eu o puteam trăda. Era treaba poliţiei.

— Sunt de aceeaşi părere. Dar azi v-aţi depăşit intenţiile.

— N-am fost niciodată o femeie prea sensibilă, dar acesta vine cu vârsta. Credeţi-mă, domnule Poirot, că nu mă înduioşez prea uşor.

— Mila e rareori o bună călăuză. Miss Meredith e tânără, delicată, are o înfăţişare timidă şi sperioasă. Oh! Desigur, e capabilă să inspire compătimire. Dar eu nu împărtăşesc felul dv. De a vedea.

Vreţi să vă spun doamnă, de ce l-a ucis Miss Anne Meredith pe Shaitana? Deoarece el ştia ca ea suprimase pe o bătrâna la care fusese guvernantă şi care o prinsese în flagrant delict de furt.

Doamna Lorrimer păru uimită.

— E posibil, d-le Poirot?

— Nu mai rămâne nici o îndoială. Cu aerele ei prefăcute, micuţa Meredith e foarte periculoasă.

De când siguranţa ei e ameninţată, ea nu mai cunoaşte nici un scrupul… Şi loveşte mişeleşte.

Miss Anne, nu s-ar opri la aceste două crime.

Dacă scapă cu obraz curat, capătă şi mai mare încredere în sine…

— E oribil ceea ce spuneţi, domnule Poirot, oribil. Micul detectiv belgian, se ridică.

— Doamnă, vă rog să-mi daţi voie să mă retrag, şi reflectaţi bine la tot ce v-am spus.

Uşor schimbată în convingerile ei, doamna Lorrimer încercă să-şi recapete tonul ei obişnuit.

— Dacă voi crede de cuvinţă, domnule Poirot, voi nega convorbirea pe care am avut-o. Amintiţi-vă că nu aveţi nici un martor. Rămâne între noi deci, tot ce v-am spus.

Poirot răspunse grav:

— Nu se va face nimic doamnă, fără consimţământul dv Fiţi pe pace. Am metodele mele personale. Acum ştiu la ce să mă aştept.

Apoi îşi duse mâna la buze.

— Doamnă vă rog să-mi daţi voie să vă exprim toată admiraţia mea. Cred că nu mai există femeie ca dv. Nouăzeci şi nouă la sută, în cazul dv. N-ar fi putut rezista tentaţiei de a…

— De a?

— De a-mi spune pentru ce motiv v-aţi ucis soţul… Şi de ce n-aţi tăcut.

Doamna. Lorrimer adoptă o atitudine rigidă.

— Domnule Poirot, motivul acela mă priveşte numai pe mine.

— Admirabil! Exclamă Poirot sărutându-i din nou mâna şi părăsi camera.

Afară se lăsase frig. Poirot căuta din ochi un taxi.

Nevăzând niciunul, se hotărî să pornească în direcţia King's Road. Reflectă, dând din când în când din cap. Odată, clătină din cap negativ.

Se întoarse şi văzu pe cineva ureând scările casei doamnei Lorrimer. Silueta, semăna cu aceea a lui Anne Meredith. Se întrebă o clipă, dacă s-o oprească sau nu, pe urmă, îşi continuă drumul.

Ajuns acasă, află că Battle plecase fără să-i lase nici un mesaj.

Se îndreptă spre telefon şi chemă pe şeful poliţiei.

— Allo! Răspunse Battle. Aveţi vreo noutate?

Cred şi eu. Prietene. Trebuie s-o arestezi imediat pe Anne Meredith.

— Bine. Mă duc… Dar de ce atâta grabă?

— Fiindcă domnişoara aceasta poate deveni periculoasă. După un timp, Battle spuse:

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Dar nu e cazul. Oricum, e inutil, să precipităm lucrurile.

I-am trimis deja o înştiinţare oficială, anunţându-i vizita mea pentru mâine. Va fi poate excelent s-o tulburăm puţin.

— Se poate să vă însoţesc?

— O. Voi fi onorat, domnule Poirot. Poirot, închise telefonul.

, Avea o figură gânditoare şi preocupată. Rămase mult timp în faţa focului, cu fruntea încreţită.

În sfârşit, alungându-şi temerile şi îndoielile, se duse la culcare.

— Vom vedea aceasta mâine, spuse el. Dar nu bănuia ce-i rezerva ziua următoare.

CAP. XXVIII
SINUCIDEREA.

Soneria telefonului răsună chiar în clipa în care Poiroti se pregătea să-şi bea cafeaua cu lapte.

El ridică receptorul şi auzi vocea lui Battle:

— Domnul Poirot, la aparat?

— Da, eu sunt. Ce s-a întâmplat?

După vocea şefului poliţiei, înţelese că se întâmplase ceva grav. Îşi aminti de vagile sale presimţiri din ajun.

— Spune repede, prietene.

— E vorba de doamna Lorrimer.

— Lorrimer… Ei bine?

— Ce dracu, i-aţi povestit ieri… Sau ce v-a mărturisit? Nu - miaţi spus nimic, lăsându-mă să cred că trebuie să ne ocupăm mai degrabă de Anne Meredith.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Poirot calm.

— O sinucidere.

— S-a sinucis doamna Lorrimer?

— Exact. Se pare că de o bucată de vreme era foarte deprimată. Doctorul său îi prescrisese un somnifer şi ieri seara a luat o doză prea mare.

Poirot suspină adânc.

— Nu cumva e vorba… de un accident?

— Câtuşi de puţin. Ea şi-a pus planul în aplicare şi a scris celor trei

— Care trei?

— Roberts, Despard şi Miss Meredith. I-a anunţat că a ales calea cea mai bună ca să scape de neplăcerile pricinuite O scrisoare dintre cele mai calme şi mai pozitive, oglindea admirabil felul de-a fi a acestei femei bizare.

Poirot nu răspunse imediat.

Deci acestea erau ultimele dorinţe ale doamnei Lorrimer. Ea vroia, cu orice preţ, s-o scape pe Anne Meredith.

O moarte rapidă şi fără suferinţe, în locul unui final dureros. Ultimul său act era un act de altruism. Ea o salva pe tânăra fată, de care o unea o legătură secretă de simpatie, îşi pregătise cu grijă sinuciderea şi o anunţase celor trei interesaţi Ce femeie! Admiraţia lui Poirot crescu. Această promptă hotărâre şi această voinţă de neclintit, o oglindea perfect.

El şi-a închipuit că a convins-o, dar ea preferase să procedeze aşa cum socotise că e mai bine.

Gândurile lui Poirot, fură întrerupte de vocea lui Battle.

— Ce naiba i-aţi spus ieri? Fără îndoială că aţi demascat-o şi iată rezultatul. Şi totuşi mi-aţi dat a înţelege, că gândurile dv., se îndreptau spre Anne Meredith.

Poirot tăcu o clipă. D-na Lorrimer moartă, îl silea să-i îndeplinească dorinţele, mai bine decât dacă ar fi fost în viaţă.

Declară, încet, cu neplăcere:

— Am greşit…

— Ah! V-aţi înşelat! Exclamă Battle. Probabil şi-a închipuit că vă pregătiţi s-o arestaţi. Păcat că aţi lăsat-o să ne alunece astfel printre degete.

— Nu avem nici un fel de probă împotriva ei, replică Poirot.

— Nu, şi poate e mai bine aşa. Dar nu cumva aţi pregătit dv. Lovitura aceasta de teatru, domnule Poirot?

Poirot protestă indignat. Apoi întrebă:

— Povestiţi-mi exact cum s-a întâmplat.

— Roberts şi-a cercetat scrisorile, puţin înainte de ora opt. Fără să piardă o clipă, a sărit în maşină, însărcinându-şi servitoarea să ne înştiinţeze, ceea ce ea a făcut imediat. Când ajunse, i se spuse că doamna Lorrimer nu se sculase încă.

Atunci se repezi în camera ei de culcare, dar era prea târziu. În zadar, îi făcu respiraţie artificială.

Medicul nostru legist, care sosi după puţin timp, nu putut decât să constate evidenţa.

— Despre ce fel de somnifer e vorba?

— Cred că de veronal. Pe noptieră s-a găsit un tub cu pastile.

— Şi ceilalţi doi? Au luat legătura cu dumneata?

— Despard e plecat şi nu şi-a citit încă scrisorile.

— Şi Miss Meredith?

— Tocmai i-am telefonat.

— A citit scrisoarea cu câteva minute înainte de a vorbi cu ea. Acolo poşta vine ceva mai târziu.

— Cum a reacţionat?

— Foarte natural. O vie uşurare, puţin deghizată. Era tulburată şi mişcată…

— Unde sunteţi acum? Întrebă Poirot.

— În Chene Lane, la doamna Lorrimer.

— Bine. Vin şi eu acolo imediat.

În holul vilei, Poirot îl întâlni pe doctorul Roberts pe punctul de a pleca. În dimineaţa aceea, doctorul Roberts părea că-şi pierduse buna sa dispoziţie obişnuită. Era palid şi tulburat.

— Ce lamentabilă întâmplare, domnule Poirot!

Nu pot să-mi ascund uşurarea şi totuşi e lovitură grea. Nici o clipă n-am bănuit-o pe doamna Lorrimer. Nu pot să-nii revin.

— Nici eu.

— Femeia aceasta liniştită şi distinsă, atât de stăpână pe ea însăşi! N-o văd comiţând o crimă. De ce l-o fi omorât? N-o vom şti niciodată. Mărturisesc că aş fi fost curios s-o ştiu.

— Moartea ei aduce o mare uşurare!

— Fără îndoială. Ar însemna să fiu un ipocrit ca să susţin contrariul. Nu e de loc plăcut să ştii că te bănuieşte poliţia. Cât despre femeia aceasta nefericită, ea a ales cea mai bună soluţie.

— Remuşcările au hotărât-o, spuse Roberts părăsind vila.

Poirot dădu gânditor din cap. Doctorul se înşela: nu remuşcările o duseseră pe doamna Lorrimer la sinucidere.

Şi suind scara, Poirot se opri ca să adreseze câteva cuvinte de consolare bătrânei servitoare care plângea în tăcere.

Ce nenorocire, domnule! Ce nenorocire! O iubeam atât de mult cu toţii! Şi când te gândeşti că ieri îşi bea ceaiul liniştită cu dv.! Azi, iat-o, că nu mai este! Niciodată nu voi uita ce s-a petrecut în dimineaţa asta. Domnul a sunat de patru ori, înainte de a veni să-i deschid. „Unde-ii stăpâna d-tale? A strigat el. Eram aşa de zăpăcită, că n-am putut să-i răspund. Înţelegeţi nu intram niciodată înainte de a suna ea.

Atunci doctorul a întrebat: „Unde e camera ei? Şi s-a urcat pe scară pe urmele mele.

Sosit la uşa doamnei, o deschise fără să bată şi aruncă o privire asupra patului: „Prea târziu! A exclamat. Ea murise, domnule.

Mă trimise să caut spirt, apă caldă şi făcu imposibilul ca s-o însufleţească. Pe urmă sosi poliţia. De ce poliţia? Mă întreb. Dacă doamna a luat o doză prea puternică de veronal, e din greşeală.

Fără să-i răspundă, Poirot o întrebă:

— Ieri seară, stăpâna d-tale era ca de obicei? Părea plictisită, îngrijorată?

— Nu, n-am observat domnule. Părea obosită şi suferindă. De câtva timp, sănătatea ei lăsa de dorit.

— O ştiu.

Tonul de simpatie a lui Poirot o încuraja pe brava femeie să continuie.

— Niciodată nu se plângea, domnule, dar eu şi bucătăreasa eram foarte îngrijorate de ea.

Pierduse rezistenţa de odinioară şi vizita tinerei fete care a venit după dv., trebuie s-o fi obosit.

Cu piciorul pe prima treaptă, Poirot se întoarse:

— Tânăra fată? A venit o tânăra fată ieri seara?

— Dva, domnule. Îndată după ce aţi plecat dv. Se numea Miss Meredith.

— A stat mult?

— Aproape o oră, domnule.

— Şi după aceea?

— Stăpâna noastră s-a dus să se culce. I s-a adus dineul în pat. Se plângea că e foarte obosită.

— Nu ştii cumva dacă stăpâna d-tale a scris scrisori aseară?

— După ce s-a aşezat în pat?' Nu cred, domnule.

— Dar nu eşti sigură?

— Pe masa din hol se găseau nişte plicuri lipite, gata de pus la cutie. Le-am pus aseară, înainte de a închide uşa pentru noapte. Dar parcă le văzusem din timpul zilei.

— Câte erau?

— Două sau trei. Nu sunt sigură. Cred că trei.

— Dumneata, sau bucătăreasa, sau cine le-a pus la cutie… N-aţi observat cui erau adresate?

Nu-mi luaţi în nume de rău întrebarea aceasta, dar e de cea mai mare importanţă.

— Eu însumi le-am pus la cutie, domnule. Am văzut pe cea de deasupra… Era pentru Purtum şi Mason. Celelalte, nu ştiu.

Femeia vorbea cu o voce sinceră.

— Eşti sigură că nu erau mai mult de trei scrisori? Poirot dădu din cap cu gravitate, urcând câteva trepte, apoi spuse:

— Ştiai că stăpâna d-tale lua un somnifer?

— Da, domnule. Urma reţeta doctorului Lang.

— Unde se afla somniferul?

— Într-un mic dulăpior din camera doamnei.

Fără să pună altă întrebare, Poirot urcă scara. La primul etaj, îl întâmpină Battle. Şeful poliţiei părea plictisit şi descurajat.

— Mă bucur că vă văd, domnule Poirot. Vă prezint pe doctorul Davidson.

Doctorul legist îi strânse mâna. Era un bărbat înalt, cu înfăţişare melancolică.

— Ne urmăreşte ghinionul, spuse el. Să fi venit cu o oră mai devreme, am fi putut-o salva.

— Hm! Făcu Battle. N-o spun în chip oficial, dar nu sunt supărat pe ea. Era o persoană de familie bună. Nu ştiu de ce l-a ucis pe Shaitana, dar fără îndoială că avea motive serioase, s-o facă.

— Orice ar fi, făcut Poirot, mă îndoiesc să fi trăit până la proces, căci era foarte bolnavă.

Doctorul legist aprobă din cap.

— E adevărat ceea ce spuneţi. Poate e mai bine aşa. El coborî scara, urmat de Battle.

— O clipă, doctore.

Poirot, cu mâna pe clanţă întrebă:

— Pot intra?

— Da, spuse Battle. Am terminat constatările. Poirot intră şi închise cu grijă uşa în urma lui. Se îndreptă spre pat şi privi figura calmă a moartei.

Foarte mişcat, se întrebă dacă sărmana femeie părăsise lumea aceasta de bună voie pentru a scăpa o fată tânăra de moarte şj ruşine, sau dacă există o altă explicaţie mai sinistră.

Anumite fapte…

Se aplecă brusc şi examina o pată întunecată pe braţul moartei.

Apoi se ridică cu o stranie lumină, felină în ochi: prietenii săi ar fi ştiut ce înseamnă aceasta.

El părăsi grăbit camera şi coborî scara. Battle şi unul din subordonaţii săi erau la telefon.

Omul puse la loc receptorul spunând:

— Nu s-a întors, domnule.

— E vorba de Despard, îi explică Battle lui Poirot. Am încercat să vorbesc cu el. Are o scrisoare purtând ştampila poştei din Chelsea.

Poirot puse o întrebare neaşteptată.

— Înainte de a veni aici azi dimineaţă, doctorul Roberts a luat micul dejun?

Battle căscă ochii mirat.

— Nu, mi-aduc aminte că a spus că a venit aici nemâncat.

— Atunci, acum trebuie să fi ajuns acasă. Îi putem telefona.

Poirot formă numărul pe cadran.

— De ce aceasta?

— Doctorul Roberts? Întrebă el. Da, aici Poirot. Vă rog o întrebare, cunoaşteţi scrisul doamnei Lorrimer?

— Scrisul doamnei Lorrimer? Cred că azi l-am văzut pentru prima oară.

— Vă mulţumesc. Poirot depuse receptorul. Battle îl privi fix.

— Ce idee genială aţi avut, domnule Poirot?

Poirot îl luă la braţ.

— Ascultă bine, prietene. Ieri seara, la câteva minute după plecarea mea, Anne Meredith a venit aici. Am văzut o eu însumi urcând treptele, dar atunci nu eram sigur că e ea.

După ce a plecat, doamna Lorrimer s-a dus imediat la culcare, şi după cum spune servitoarea, n-a scris nici un fel de scrisori. Pentru motive pe care le veţi înţelege când vă voi povesti întrevederea noastră, nu cred că doamna Lorrimer a scris aceste scrisori înainte de vizita mea.

Deci, când le-a scris?

— Poate după ce s-au culcat servitoarele, sugeră Battle. S-o fi sculat şi le-o fi dus ea însăşi la cutie.
— Posibil, dar se pune altă eventualitate: poate n-a scris ea scrisorile acelea.
Battle scoase un uşor fluierat.
— Dumnezeule! Vrei să spui că…
Se auzi sunând telefonul. Sergentul duse receptorul la ureche, ascultă şi se întoarse spre Battle.
— Sergentul O'Connor vă vorbeşte din apartamentul maiorului Despard, domnule. Se crede că Despard s a dus la Wallingford-on-Thames.
Poirot îl luă de braţ pe Baatle.
— Repede, prietene. Trebuie să ne ducem şi noi la Wallingford. Vă mărturisesc că sunt neliniştit.
N-am ajuns la sfârşitul surprizelor. Vă repet, prietene, că fata aceea e periculoasă.

CAP. XXIX
ACCIDENTUL

— Anne, spuse Rhoda.
— Mm?
— Te rog, Anne, şi nu-mi răspunzi ca şi cum ai fi pe cale să dezlegi o problemă de cuvinte încrucişate. Vreau să mă asculţi.
— Nici nu fac altceva.
Anne se ridică, punând de-oparte ziarul.
— Aşa mai merge. Ia spune, Anne – Rhoda şovăi – domnul acela pe care-l aşteptăm…
— Şeful poliţiei Battle?
— Da, Anne. Aş vrea să-i vorbeşti de şederea ta la doamna Benson.
— Aiurezi. De ce să-i vorbesc?
— Fiindcă ai aerul că. Vrei să faci un mister din asta. După mine, ar fi mai bine să-l pui la curent.
— Acum, e prea târziu.
— Ar fi trebuit, să-i vorbeşti de la început.

— Îţi repet: acum e prea târziu.
— Bine, făcu Rhoda deloc convinsă. Anne replică enervată:
— În orice caz, nu văd necesitatea. Asta n-are nimic de-aface cu afacerea actuală.
— Sigur că nu.
— În plus, n-am stat acolo decât două luni… Şi două luni nu contează.
— De acord. O să mă găseşti stupidă, dar sunt puţin neliniştită. Te asigur, că ai face bine să vorbeşti. Gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă Battle ar afla că l-ai minţit.
— Nu văd, cum ar afla. Nimeni nu ştie, afară de tine.
— Nu… Nu.
Observând uşoara ezitare a Rhodei, Anne o întrebă:
— Cum asta? Cine. Mai ştie?
— Păi… Toţi locuitorii din Combeacre. Anne. Ridică din umeri.
— M-aş mira ca Battle să afle ceva pe calea aceasta.
— Teme-te de coincidenţe.
— Rhoda, nu te mai recunosc. Ce-i cu tine?
— Iartă-mă draga mea. Ştii ca şi mine, ce neplăceri am avea din partea poliţiei, dacă s-ar descoperi că îi ascunzi o parte din adevăr.
— Nu are de unde să afle. Cine să le spună? Numai tu ai putea.
Anne suspină, stingherită:
— Oh! Dragă, treaba ta cum o să te descurci, în gânduri.
Tulburată, îşi privi prietena, dar Anne părea cufundată
— Din fericire, sosirea maiorului Despard, ne va distra puţin, spuse Rhoda.
— Cum?
— E admirabil Anne, şi dacă ţi-e nu-ţi place, trecemi-l mie.
— Oh! Eşti absurdă, Rhoda. El nu face deloc caz de mine.
— Atunci, cum îţi explici toate vizitele lui? Ba da, e mort după tine. Tu eşti exact frumuseţea delicată şi fragilă, care are nevoie să fie protejată.
— Se arată la fel de drăguţ cu tine, ca şi cu mine.

— E o simplă politeţe din partea lui. Dar dacă tu îi respingi omagiile, eu voi juca faţă de el rolul prietenei capabile. Şi poate o să-l cuceresc. Cine ştie? Trase concluzia Rhoda.

— Ţi-l dau cu plăcere, spuse Anne râzând.

— Mă înebunesc după obrazul lui bronzat.

— Nu fii vulgară, Rhoda.

— Ţie nu-ţi place?

— Ba da.

— Şi noi mai facem şi fasoane! Cred că te place mai mult pe tine.

„Apropo, la ce oră soseşte copoiul nostru?' întrebă Rhoda.

— Pe la prânz şi e abia zece şi jumătate. Ce-ar fi să ne ducem la râu?

— Dar Despard n-a promis că vine pe la 11?

— De ce să-l aşteptăm aici? Să-i lăsăm răspuns la d-na Astwell unde ne poate găsi.

— Trebuie să te faci doritä, cum spunea mama, observă Rhoda râzând. Hai să plecăm.

Cele două prietene, traversară grădina. Zece minute mai târziu, maiorul Despard sosi la Wendon Cottage.

Sosi cu puţin înainte de ora fixată şi fu puţin cam mirat să afle că cele două fete plecaseră.

Traversă grădina, ieşi în câmp şi apucă pe drumul de, care Doamna Astwell, în loc să-şi vadă de treburi, zăbovi câteva minute ca să-l privească pe maior.

— £ mort după una din ele, se gândi ea. Trebuie să umble după Miss Anne, dar n-aş putea să pun mâna-n foc. Cât despre el, ce e drept n-o arăta de loc. E la fel de galant cu amândouă. Nu m-aş mira ca amândouă să fie îndrăgostite de el. În cazul ăsta, s-a zis cu prietenia.

Cu perspectiva acestei idile, d-na Astwell intră în casă să spele vasele, când sună iar la uşă.

— S-o ia dracu de sonerie! Blestemă servitoarea. Pe legea mea, c-o fac înadins. O fi un pachet, ori o telegramă?

Ea se duse la uşă.

Pe prag, se aflau doi domni: un bărbat micuţ cu înfăţişare de străin şi un voinic englez sută-n sută. D-na Astwell îşi aminti că pe acesta din urmă îl mai văzuse.

— Miss Meredith e acasă? Întrebă englezul. D-na Astwell dădu din cap.

— Chiar acum a plecat.

— Ah! În ce parte? N-am întâlnit-o pe drum. Doamna Astwell, studiind uimitoarea mustaţă a celuilalt vizitator, dădu cele mai multe explicaţii.

— S-a dus la…

Battle o întrerupse

— Şi prietena ei, Miss Dawes

— S-au dus împreună.

Ah! Mulţumesc, făcu Battle, ia spune, pe unde putem ajunge la râu?

— O luaţi la stânga, pe drumul de care. Ele au spus, plecând că o s-o ia pe drumul ăsta. Au plecat abia de un sfert de oră. Le veţi ajunge imediat.

„Mă întreb, îşi spuse ea închizând uşa, cine or mai fi şi ăştia. Mutrele lor nu mi-s de loc cunoscute.

— Doamna Astwell se întoarse la vasele ei, în timp ce Battle şi Poirot se îndreptau spre stânga, apucând pe o cărare care-i duse la drumul de care.

Poirot iuţi pasul. Battle îl privi cu curiozitate.

— De ce graba asta, domnule Poirot? Păreţi foarte grăbit?

— E adevărat, prietene, sunt foarte neliniştit.

— Nimic suspect. Poirot dădu din cap.

— Nu, dar parcă poţi să ştii…

— Cred că aveţi un gând ascuns, replică Battle. Azi dimineaţă, a trebuit să plecăm fără să pierdem o clipă şi – ca să vă fac plăcere – Turner a mânat cu toată viteza. De ce vă temeţi?

Poirot nu răspunse.

— Vă temeţi de ceva? Insistă Battle.

— De ce se poate teme în astfel de ocazie.

— Aveţi dreptate, spuse Battle. Mă întreb chiar…

— Ce prietene?

— Mă întreb dacă Miss Meredith ştie că ia dezvăluit secretul, doamnei Oliver.

— Să ne grăbim, prietene, să ne grăbim, insistă Poirot. Pe râu nu se vedea nici un fel de barcă, dar Poirot se opri deodată-n loc.

Battle îl imită şi spuse:

— Ia te uită, maiorul Despard!

Cu 200 de metri înaintea lor, maiorul mergea şi el pe malul râului.

Ceva mai departe, cele două fete se aflau într-o barcă cu fundul plat. Rhoda pescuia cu undiţa, iar Anne, lungită în barcă, râdea privindu-şi prietena.

Niciuna din ele nu privea spre mal.

Şi atunci… Surveni accidentul. Anne întinse mâna, Rhoda se clătină, căzu peste margine şi se agăţă disperată de mâneca prietenei ei. Barca se răsturnă şi cele două fete se zbăteau în apă.

— Ai văzut! Poirot alergând. Mica Meredith a împins-o pe cealaltă, azvârlind-o în apă. Dumnezeule! A comis a patra crimă!

Cei doi alergară cât putură de repede, dar cineva îi întrecu. Se văzu că niciuna din cele două fete nu şi se ştia să înoate. Despard sări în apă şi se îndrepta înotând spre ele.

— Dumnezeule, cât e de interesant! Strigă Poirot apucându-l pe Battle de braţ. Spre care din ele se va îndrepta mai întâi?

Cele două fete erau la distanţă de 20 de metri una de alta. Fără cea mai mică ezitare, maiorul înotă spre Rhoda.

La rândul său, Battle se aruncă în apă. Despard se urcă cu Rhoda pe mal. O aşează pe iarbă, se aruncă din nou în apă şi înotă spre locul unde dispăruse Anne.

— Atenţie la ierburi! Strigă Battle.

Cei doi bărbaţi ajunseră în acelaş timp, la locul unde dispăruse Anne.

Reuşiră s-o găsească şi o traseră la mal, Poirot îi dădu primele îngrijiri lui Rhoda, care respiră greu.

Despard şi Battle o aşeză pe Anne Meredith pe iarbă.

Începu să-i mişte braţele metodic, Poirot fiind gata să-l înlocuiască.

Despard îngenunche lângă Rhoda.

— Vă simţiţi mai bine? Întrebă el nelinişstit.

— M-aţi salvat… M-aţi salvat… Murmură ea. El îi luă mâna şi ea izbucni în plâns.

— Rhoda!

Despard avu deodată viziunea unui peisaj african cu Rhoda veselă şi setoasă de aventuri lângă el.

CAP. XXX
CRIMA

— Susţineţi, spuse Rhoda neîncrezătoare, ca Anne a vrut să mă arunce în apă? Am avut impresia vagă. Totuşi Ştia că nu ştiu să înot.

Dar… A făcut-o înadins?

— Absolut, făcu Poirot.

Se îndreptau cu maşina spre Londra.

— Dar… de ce?

Poirot nu răspunse imediat. Credea că ştie unul din motivele care o împinseseră pe Anne la crimă, şi-l privea pe omul care era lângă Rhoda.

Şeful poliţiei Battle tuşi.

— Miss Dawes fiţi pregătită pentru lucruri penibile. Doamna Benson, în serviciul căreia a fost prietena dv., n-a murit accidental, aşa cum părea… Cel puţin, şi avem motive întemeiate s-o credem.

— Ce vrea să însemne asta?

— Credem, spuse Poirot, că Anne Meredith a schimbat locul celor două flacoane.

— Oh! Nu, e prea îngrozitor. Niciodată n-aş putea-o admite. De ce-ar fi făcut Anne aceasta?

— Avea motivele ei, explică Battle. Pe de altă parte, sunteţi singura persoană care ne puteţi furniza amănunte asupra acestui accident.

Ştie c-aţi povestit faptul doamnei Oliver?

— Nu. M-am temut să nu se supere.

— Sigur. Nu e rău. Dar ea îşi închipuia că primejdia, venea din partea dv. Şi iată de ce s-a hotărât să vă suprime.

— Să mă suprime? Pe mine? Oh! E oribil. Nu poate fi adevărat.

— Battle! Acum ea nu mai e pe lume. S-o lăsăm în pace. În orice caz, să ştiţi, Miss Dawes că nu vă era o bună prietenă… Iată cel puţin un fapt indiscutabil.

Maşina se opri în faţa unei uşi.

— Să intrăm, la dl. Poirot, spuse şeful poliţiei şi să discutăm puţin.

În salonul lui Poirot, fură primiţi de d-na Oliver care stătea de vorbă cu doctorul Roberts. Ei băuseră câte un pahar de sherry.

Doamna Oliver purta o rochie de catifea cu un nod mare pe piept.

— Poftim, poftim, exclamă doamna Oliver, ca şi cum ar fi fost salonul ei şi nu al lui Poirot. După ce mi-aţi telefonat, l-am anunţat eu însumi pe dl. Roberts şi am venit aici împreună. Suntem curioşi să aflăm amănuntele.

— Bineînţeles. Dar pentru moment, nu ştiu ce se petrece.

— Ei bine, anunţă Poirot, aflaţi că l-am descoperit pe asasinul lui Shaitana.

— Asta mi-a spus şi d-na Oliver. Micuţa Anne Meredith? N-aş fi crezut-o niciodată.

— Asta n-o împiedică să aibă trei morţi pe conştiinţă… Şi nu e vina ei, dacă nu l-a putut avea şi pe al patrulea, replică Battle.

— De necrezut, murmură Roberts.

— Cel care pare mai nevinovat, e asasinul observă d-na Oliver. Viaţa reală seamănă foarte mult cu romanele.

— Ce zi zbuciumată, exclamă Roberts. Mai întâi scrisoarea doamnei Lorrimer. Un fals, nu-i aşa?

— Exact. Un fals în trei exemplare.

— V-a trimis şi dv. Unul?

— Desigur. Imitaţia era foarte bună… Evident, n-ar fi putut înşela un expert… Dar cine s-ar fi gândit să cheme un grafolog? Totul făcea ca sinuciderea d-nei Lorrimer să pară reală.

După o scurtă pauză, Roberts adăugă:

— Vă rog să-mi iertaţi curiozitatea, d-le Poirot, dar ce v-a făcut să vă îndoiţi de sinuciderea doamnei Lorrimer?

— O mică. Convorbire pe care am avut-o cu camerista, defunctei.

— V-a vorbit de vizita lui Anne Meredith, cu o seară înainte?

— Da, printre altele. Dar deja îmi formasem părerea despre identitatea celui care l-a ucis pe Shaitana. Nu era doamna Lorrimer. Un ştergător de geamuri cu o scară sosi odată cu d-ta. A sprijinit scara de zid şi s-a pus pe lucru. Prima fereastră pe care-o începu, fu aceea a d-nei Lorrimer.

Când observă ce se întâmplă, se duse la alt geam dar fusese martor la ceva. Omul acela, mi-a povestit ce a văzut. Poirot traversă camera, deschise uşa şi chemă:

— Stephens! Vino 'ncoa!

Apăru un grăsun, întorcând stânjenit în mână o şapcă pe care scria Asociaţia ştergătorilor de geamuri din Chelsea. Poirot îl întrebă:

— Recunoaşteţi pe cineva de-aici?

Omul se uită timid la fiecare şi arătă cu capul spre Roberts:

— Pe dumnealui

— Ia spune-ne când l-ai văzut şi ce făcea?

— Era azi dimineaţă. La opt m-am apucat de treabă la o casă din Cheyne Lane. Am început cu geamurile de sus. În pat, era culcată o cucoană care părea bolnavă. Ea se mişcă şi l-am luat pe domnul de colo drept doctor. El a ridicat

mâneca cocoanei şi a înţepat cu ceva în mână… În locul ăsta, adăugă el făcând un gest cu mâna.

Cucoana a căzut pe pernă şi am socotit că e mai bine să m-apuc de alt geam.

Cred că am făcut bine, nu-i aşa?

— Foarte bine, îl aprobă Poirot. Apoi cu voce calmă: ei, ce spuneţi doctore Roberts?

— Un simplu stimulent, bâlbâi Roberts. O ultimă încercare de a o readuce la viaţă. E monstruos…

— Un simplu stimulent? N-metil-ciclohexc-nil-metil-malonil-urea, pronunţă Poirot, cunoscut sub numele de evipon şi întrebuinţat în operaţii ca anestezic.

În injecţiile intravenoase cu acest produs în doze puternice, produce insensibilitate instantanee. E periculos de administrat după veronal. Am observat pe braţ, locul unde a fost făcută înţepătura. Am şoptit un cuvânt doctorului legist şi otrava a fost descoperită de eminentul şef de laborator, Sir Charles Imphrey.

— Iată ce-o să-ţi închidă gura, îi spuse Battle lui Roberts. Orice probă e inutilă în afacerea Shaitana. Totuşi, daca e nevoie, pentru a furniza o altă acuzare cu privire la moartea lui Charles Craddock… Şi poate şi a soţiei sale. La auzul acestor cuvinte, Roberts căzu zdrobit într-un fotoliu.

— M-aţi prins, spuse el. Domnul acela de la Shaitana, m-a denunţat atunci seara, înainte de venirea dv. Şi eu care credeam că l-am redus la tăcere.

— Onoarea nu-i revine lui Shaitana, ci d-lui Poirot, care e de faţă, spuse şeful poliţiei.

Apoi deschise uşa şi intră doi oameni de-ai săi. Pe când una se închidea în urma vinovatului, doamna, Oliver spuse veselă.

— Totdeauna am spus că el e.

CAP. XXXI
CĂRŢILE PE MASA

Poirot triumfa. Toţi se întoarseră spre el, aşteptând.

— Sunt un flecar incorigibil, spuse Poirot surâzând. Ştiţi cu toţii că trebuie să ţin acum mica mea conferinţă instructivă.

După părerea mea, această afacere e una din cele mai interesante, din toate cele cu care m-am ocupat până acum.

De la început, nu posedam nici un fel de indiciu. Din cele patru persoane, numai una comisese crima. Dar care era vinovatul? Nu exista nici un fel de hârtie sau un document compromiţător… Numai patru personaje în carne şi oase… Şi… Carneţelele de bridge.

După cum vă amintiţi; chiar de la început am avut un interes special pentru aceste carneţele. Ele mi-au furnizat unele amănunte asupra caracterului fiecărui jucător. Ba şi mai mult, ne-au furnizat o indicaţie preţioasă: în a treia manşă, am remarcat imediat cifra 1 500, scrisă deasupra liniei. Cifra aceasta nu putea fi decât anunţul unui mare şiern. Ori dacă o persoană se hotăra să comită aceasta crimă în circumstanţe atât de extraordinare (adică în cursul unei partide de bridge), ea se expunea la două riscuri serioase; mai întâi victima putea să strige, şi pe urma chiar dacă n-o făcea, unul din ceilalţi trei jucători, ar fi ridicat ochii din întâmplare, în momentul pshihologic şi să devină astfel martor ocular.

Cu privire la primul risc nu se putea face nimic, era o simplă chestie de noroc, dar al doilea putea fi înlăturat. În cursul unei partide pasionante, atenţia celor trei jucători se concentrează în întregime asupra jocului, pe când dacă partida nu e interesantă jucătorii distraţi, se uită în jurul lor.

Anunţul unui mare şiem, e totdeauna pasionant. Deseori, ca şi în cazul de faţă de altfel, el este contrat. Fiecare din jucători se sileşte să joace cât mai bine… Cel care a contrat ca să reuşească, adversarul ca să-l pună la amendă. Asasinul ar fi putut deci comite crima, în timpul levatei de care e vorba, ca atare, am urmărit cum s-au făcut anunţurile.

Şi în curând am descoperit că în partida de care e vorba „mortul” a fost doctorul Roberts. Ţinând seama de acest detaliu, am examinat, problema… Din punct de vedere psihologic. Printre cei patru suspecţi, doamna Lorrimer mi s-a părut cea mai capabilă să elaboreze un plan şi să-l execute fără greş. Dar n-o vedeam acţionând sub impulsia momentului.

Pe de altă parte, atitudinea ei din seara aceea, mă uimi., Ea dădea a înţelege că intenţionase ea însăşi să comită crima şi că în orice caz, ştia cine e vinovatul. Miss Meredith, maiorul Despard şi doctorul Roberts, erau toţi „posibilităţi psihologice” cu toate că aşa cum am spus-o, fiecare din el ar fi comis crima în felul său deosebit.

Atunci, am făcut a doua experienţă. Am întrebat pe fiecare din jucători, ce-şi amintea din ce văzuse în cameră. Interogatoriul acesta, mi-a procurat indicii preţioase. Din capul locului, personajul care părea cel mai indicat să remarce pumnalul, era doctorul Roberts. Nimic nu scăpa acestui om, care era un observator înăscut. Totuşi, el uitase levatele la bridge. Nu mă aşteptam la detalii, dar şovăiala sa, m-a făcut să văd că în cursul serii el avusese gândurile aiurea. Deci, doctorul Roberts se impunea din nou.

Îmi place să constat, că doamna Lorrimer, a dat dovadă de o memorie minunată, şi avea o atare putere de concentrare, încât cineva ar fi putut fi ucis sub nasul ei, fără ca ea să observe.

Indicaţiile pe care mi le-a furnizat ea, au fost nespus de preţioase. Marele şiem a fost anunţat de doctorul Robert (cu intenţie, după părerea sa) şi anunţurile lui nechibzuite, au permis doamnei Lorrimer să-l câştige.

A treia experienţă. Grele şi lungi eforturi ne-au permis, şefului de poliţie Battle şi mie, să descoperim crimele precedente şi să stabilim o similitudine de metodă la cei patru suspecţi. Onoarea acestei anchete, îi revine d-lui Battle, doamnei Oliver şi colonelului Race. În cursul unei discuţii cu prietenul meu Battle, colonelul îşi mărturisi

dezamăgirea constatării că nu există nici un fel de similitudine între cele trei crime precedente şi aceea comisă' asupra lui Shaitana.

În realitate, se înşelă. Două crime atribuite doctorului Roberts, după un serios examen şi având în vedere punctul psihologic şi cel material, s-au arătat aproape identice. Aş putea să le calific chiar crime publice.

. O lamă de ras, infectată cu intenţie în cabinetul de toaletă a victimei, în momentul în care doctorul se spăla pe mâini.

Omorul comis asupra d-nei Craddock sub aspectul unei inoculări anti-tifice… Crimă săvârşită pe faţă, în vederea tuturor, s-ar putea spune. Aceeaşi reacţie din partea vinovatului demascat el blufează cu îndrăzneală, ca şi la bridge. Alege momentul cel mai potrivit şi dă lovitura.

Dar când mă convinsesem de vinovăţia d-nului Roberts, doamna Lorrimer m-a chemat la ea. Ea se acuză în chip atât de convingător de crimă, încât terminai prin a o crede., Din fericire, micile mele celule cenuşii, se pun pe lucru. Declaraţia doamnei Lorrimer nu poate fi adevărată: Nu această femeie a comis crima.

Dar ceea ce-mi mărturisi pe urmă, mă zăpăci complect: ea susţinu că a văzut-o pe Anne Meredith, omorându-l pe Shaitana.

A doua zi dimineaţă, pe când stăteam lângă patul moartei, am înţeles, că dacă raţionamentul meu era just, doamna Lorrimer spusese totuşi adevărul.

Anne Meredith, s-a dus spre cămin şi a constatat că Shaitana era mort. Ea se aplecă asupra lui şi poate că a întins mâna spre piatra preţioasă care împodobea stiletul.

Miss Meredith deschise gura să cheme ajutor, dar se răsgândi. Ea îşi aminti de cuvintele lui Shaitana însăşi, Anne Meredith, avea un motiv să-i dorească moartea.

Toată lumea va crede că ea l-a ucis. Tremurând de frica de nelinişte, ea se duce la locul ei, la masă.

Deci doamna Lorrimer nu minţise, crezând că a văzut-o comiţând crima… Dar şi eu am dreptate fiindcă în realitate, doamna Lorrimer s-a înşelat.

Dacă ulterior, Roberts s-ar fi arătat la fel de strălucitor la joc, ar ii fost greu să-l descopăr. Dar el îşi pierduse stăpânirea de sine anunţând mai mult decât putea juca. De-acum înainte, îl părăseşte norocul şi nu face altceva decât să piardă.

Fără îndoială, îi stingherea prezenţa lui Battle. El a presimţit situaţia actuală, cercetările poliţiei şi poate descoperirea crimelor sale precedente.

Atunci i-a venit ideea să se servească de doamna Lorrimer. Ochiul său de doctor, a ghicit că pe biata femeie o rodea boala. Ce ar putea fi mai natural pentru ea, decât să aleagă un mijloc rapid de a sfârşi cu viaţa, după ce ar fi făcut mărturisiri complete?

Reuşind să-şi procure un model din scrisul ei, fabrică trei scrisori şi a doua zi dis de dimineaţă năvăleşte devreme în casa ei, cu o scrisoare pe care pretinde că a primit-o chiar atunci, de la ea.

Aşteptând sosirea lui Battle, are timp suficient ca să-şi pregătească înscenarea. Povesteşte nereuşita întrebării respiraţiei artificiale, totul pare plauzibil şi perfect normal.

Departe de el de a arunca bănuelile asupra lui Anne Meredith. El nu ştia de viizta fetei, din ajun, la doamna Lorrimer. Roberts nu se gândi decât să facă să se admită sinuciderea doamnei Lorrimer.

E foarte neliniştit când îi telefonez, ca să-l întreb dacă cunoaşte scrisul doamnei Lorrimer.

Dacă falsul se descoperea, Roberts trebuia să pretindă, ca să scape cu obraz curat, că nu cunoştea scrisul acestei doamne.

De la Walbngford am telefonat doamnei Oliver. Aceasta şi-a jucat rolul de minune şi-i risipeşte bănuielile.

— Dar – tocmai când se felicita că le aranjase pe toate atât de bine – lovitura se abate asupra lui din senin.

Apare Herculei Poirot. Şi jucătorul nu va mai face levate de acum înainte. A aruncat cărţile pe masă. Partida sa terminat.

Tăcerea fu întreruptă de Rhoda printr-un suspin.

— Ce noroc neaşteptat că a fost de faţă spălătorul de geamuri.

— Noroc? Nu e chiar noroc, domnişoară. Nu trebuie atribuit totul norocului, ci micilor celule cenuşii ale Lui Hercule Poirot. Ia te uită, cât pe ce să uit.

El se îndreptă spre uşă.

— Intră, intră prietene. V-aţi jucat rolul admirabil! Se întoarse întovărăşit de spălătorul de geamuri care, acum, îşi ţinea peruca blondă în mână şi părea total transformat.

— Daţi-mi voie să vă prezint pe prietenul meu, dl. Gerald Hemmingway, un tânăr actor de mare viitor.

Da. N-a fost nici un martor la crima doctorului Roberts? Da. N-a fost nici un martor la crima doctorului Roberts?

— Ba da, eu, rosti Poirot. Cu ochii minţii, vezi mai bine decât cu cei ai trupului.

Nu rămâne decât să te Instalezi bine în fotoliu şi să închizi ochii…

Maiorul Despard, exclamă vesel:

— Să-l ucidem, Rhoda. Să vedem dacă fatoma a descoperit cine l-a omorât.

SFÂRŞIT